C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Velinsky_Jaroslav-Cenz_se_smrti.PDB

PDB Name: Velinsky_Jaroslav-Cenz_se_smrti
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 23.7.2006
Modification Date: 23.7.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jaroslav Velinský,
ČENŽ SE SMRTÍ..

Všechny osoby v této knize jsou zcela vymyšlené a za jejich jednání neodpovídám.

Petrovi Hošťálkovi za všechny spanilé jízdy…

…1…

Ve fabrice ještě ani nebyla svačina, když jsem uklouz po slupce z jablka a praštil se do brňavky o pětivřetenovou vrtačku. Po obědě mi vynadal Kalousek kvůli tvrdýmu rohlíku, kterej mu někdo upnul do univerzály. Nebylo mi tak docela jasný, proč s tím letí zrovna na mě.
Kolem jedný mi spadla špona za brejle a přiškvařila mi řasy.
Viděl to mistr a vyhnal mě na středisko.
Prej DUBEN - MĚSÍC BEZPEČNOSTI.
Medicinman mi zalepil oko flastrem. „Neschopenku…“
„Neblbněte, pane doktore,“ povídám. „Odpoledne mám brigádu.“
„Ono se to bez tebe nezblázní.“
„Jenže já tu brigádu organizuju.“
„Tak já ti napíšu bórovou vodu a padej.“
Štempl, klikyhák, další.
Když jsem se vrátil na dílnu, odhoukali dvě.
Brigáda byla taky v rámci Měsíce bezpečnosti.
Z ranní šichty přišel Mazanec z lisovny, seřizovač Pepík Vrba, kterej už sice má svazácký léta dávno za sebou, ale u všeho musel bejt, vzdělanec Letenský, pěvec závodní kapely Fanda Kelner, kupodivu závozník Češpivo, zvanej pro svou zakrslou figuru Malýpivo, paninka Horecká od vrtaček a taky pár svazáků a svazaček, samozřejmě těch samejch, co chodili vždycky.
Rozlezli jsme se po nádvoří a tahali z koutů zrezivělý šrouby, matice, příruby a všelijakej šrot, co se nashromáždí i v tý nejpořádnější fabrice od jednoho Měsíce bezpečnosti ke druhýmu.
„Co sem lezeš, když jsi marod,“ houknul na mě mistr, když zmerčil, jak táhnu pětikilovej odlitek.
„Neuznali mě, pane Mrákota.“
Zavrtěl hlavou a odklátil se se svojí odřenou aktovčičkou k vrátnici, kde měl ve stojanu kolo. Vedle mýho favouše vypadalo, že pamatuje Velkomoravskou říši.
„Hej rup,“ zamachroval Malýpivo a mrsknul drátem, na kterej si navlík pět zmeťarů brzdovejch bubnů. Drát prasknul a jeden z těch dvoukilovejch kastrolů mě bacil do kotníku. V tý chvíli se mi začalo zdát, že s tím dnešním pátkem není něco v pořádku. Že je to prostě jeden z těch dnů, kdy se dějou věci.
„Eště že je Měsíc bezpečnosti, vole jeden,“ řekl Malýpivovi Pepík Vrba.
Železnej šrot jsme házeli rovnou na korbu náklaďáku, barevný kovy do beden postavenejch na paletách na rampě. Do jedný mosaz, do druhý bronz, do další dural atakdále. Náklaďák se železem odjel, když byl plnej, paninka Horecká začala hrabičkama šolíchat škváru a brigádníci tahali z kapes cigára a sirky.
„Pak to nalajnujem a rozdáme si to,“ řekl Fanda Kelner.
„To bych to popadla,“ řekla na to Horecká.
„Mistr mínil tenis,“ vložil se do toho vzdělanec Letenský.
A Horecká: „Já vím, co mínil.“
Malýpivo vylez na rampu s kladivem, hubu plnou hřebíků.
„Podejte mi ty starý víka, jo?“ zahuhlal koutkem. „Zatluču to. Kdyby třeba pršelo…“

Vrba mu řek, že je blbej, jestli myslí, že se v dešti rozmočí mosaz.
„Nadělaj do toho holubi," ušklíb se Malýpivo.
„Tak ho nech, Josef," řekl Mazanec. „Když má taky jednou iniciativu…" Hodil mu nahoru víka a Malýpivo začal bušit.
„Hele, je půl pátý," řekl někdo.
Fanda nabíd Horecký rámě a šli jsme se mejt.

…2…

V pět jsem vypad z vrátnice a hupsnul na kolo. Po včerejším dešti se vykrásnilo, kluci cvrnkali kuličky a domácí z pidičinžáků na Skalce jim nadávali kvůli kostkám vydloubnutejm z chodníků. Před naším barákem na parcele se čutalo derby Slušticá-Kralovická a na travnatejch záplatách kolem lajn se žlutily pampelišky. Oto, hele, poď nám to soudcovat! To se ví, co bych nešel.
Na lavičce u pískoviště seděla Jitka Běláčková, ze který za poslední rok vyrostla sličná studující. Kolikpak že jí to je? Už skoro šestnáct? Jakpak je to dlouho, co si tady hrávala s bábovičkama, a teď najednou kramflíčky a kulatý kolínka pod skládanou sukní, něco si čte a hlídá malýho bráchu, kterej chytá za Slušticou. Ahoj, krásná princezno!
Jukne na mě modrejma kukadlama a hodí shovívavej úsměv.
Kvůli takovýhle Jitce bych chtěl bejt aspoň na chvíli Břetislav.
Jenže jí nejspíš připadám jako šílenej prdlouš, protože na svý léta bych měl mít kníra a túrovat koupací vanu CZ 175, a ne svalomotorovýho favorita s věčně odlepeným kalounem na řidítkách.
Když nemůžu bejt Břetislav, budu aspoň rozhodčí. Písk. Kolik to je, pánové? Kluci si totiž vždycky říkaj pánové, zatímco pánové si většinou říkaj kluci.
„Šest šest, ale začnem znova!"
Prej jsem to nepískal nejhůř. Akorát Jitka v půlce druhýho poločasu sklapla knížku, sebrala Slušticý gólmana a šla domů.
Udělalo se mi smutno, tak jsem strčil favouše do kůlničky na dvorku a šel ke dráze; na mrňavejch zapomenutejch políčkách se zelenalo osení, přejel nákladní vlak a začpěl krásnou parní vůní, semafor zarámusil a ukázal přes koleje k háječku, z akátů vylezli kluk s holkou, drželi se za ruce, a já dal ucho na dehtově kořenčnej sloup, zavřel oči a poslouchal šumění moře, jenže pořád nikdo nevolal země, země, tak jsem se sebral a šel pryč.
Stejně četla Sextánku nebo podobnou blbost.
A ten pitomej háječek mi může bejt ukradenej i s osením a vlakama.
Cestička podle kolejí mě nakonec dovedla na dohled rodný fabriky, kam jsem si moh případně zajít pokecat s Oldou Nývltem, kterej mě střídá na odpolední, jenže ve vrátnici seděl ten novej strážnej a vyhodil mě, že nemám v objektu co dělat, když nejdu dělat.
Dírou v plotě se mi nechtělo, tak jsem obešel Novou školu a přes Polník se táhnul domů.
V kuchyni na stole jsem našel lístek od našich, že šli na schůzi, kde se bude řešit otázka nový prodejny potravin, což byl pro mámu obrovskej problém dalekosáhlýho hospodářskýho významu - vzhledem k tomu, že ta nová prodejna měla bejt půl kiláku od nás mezi novejma panelákama, zatímco hokynáře naproti chtěli zrušit.
Přemejšlel jsem, kdo mámě pomoh s tátou ze schodů, protože je od pětačtyřicátýho invalida a jezdí na tříkolce, což mu ovšem neubírá docela nic z fotrovský autority.
Na konci toho máminýho lístku byla poznámka, že mám v troubě šunkafleky, ke kterejm mám nepřekonatelnej odpor, čímž ten den, kdy se dějou věci, vyvrcholil. Aspoň jsem si to myslel, když jsem si, lehce znechucenej, převlík košili, sebral portmonku a vyrazil do hospody Na dolejší.
To se ví, zapomněl jsem, že maj zavírací den.

…3…

Šel jsem teda Na hořejší, ale měli tam jenom salám.
Někdo by si moh myslet, že jsem zmlsanej. Nejsem. Nejradši mám obyčejný černý jelito se šťouchanejma bramborama a zelím.
Akorát šunkafleky ve mně vždycky vzbuděj představu guláše se šesti, za kterým bych v tu ránu šel světa kraj.
Takže jsem se nakonec pustil temným a blátivým úvozem, kterej se - kdovíproč - jmenuje Úvalská ulice, dole u trafiky jsem zahnul do Jiráskova stromořadí a podle sídliště došel k Domu barikádníků.
Zrovna jsem si házel korunou, jestli tam mám zapadnout, nebo jít na Starostrašnickou ke Slamům, když se ze tmy vynořil Fanda Kelner, co zpívá s fabričním bigbendem VÁŠ DŮM ŠEL SPÁT, TÝNUMARÍ a podobný fláky, takže jsou z něj holky celý vedle.
„Tuch," povídá. „Náhodička. Co voko, Otakare?"
„Cuká, Fanouši," řekl jsem.
„Že si nevemeš brejle? Vypadáš jak Žižka."
„Jaký brejle?"
„Sluneční, příteli, sluneční."
„Je večír, šílenče."
„Paní móda vládne věky," prohlásil a vytáh z bundy svý pověstný MEKÁRTROVKY, se kterejma vypadal jako špión z NORIMBERSKÝHO EXPRESU. „Půjč si je, mám doma ještě jedny."
„Dík. Budu nenápadnej jak cmunda v herbáři."
„Míň než s tím ambulančním uzlem."
„Kam pádíš, Fando?"
„Na véču do viňasu," odvětil ten světák.
Nasadil jsem si brejle a svět získal přesně takovou barvu, jak ho viděj sebevrazi těsně předtím, než strčej hlavu do

plynový trouby.
„Do jakýho viňasu?“ zeptal jsem se.
„Není to zrovnaOmánie,“ prohlásil. „Jenom obyč Otec vlasti tuhle vedle, dříve U strašnickýho Sokola.“
Odjakživa mám radši hospody s vikslajvantem na stolech, kam choděj chlapi v montérkách, zazdívaj prcky do piva a hádaj se o kubický metry. „Jak tam vařej?“
„Jenom z gramce, ale maj slušnej výběr DEK a BRUNŠVIKŮ.“
„Myslím jídlo, Fando.“
„Jo tak. No - jedna šik servírka kvůli mně vybírá hostům z talířů libový. Baští se tam jak v Hiltónu a nemusíš mít kravatu. Račte napřed, sire.“
Tak jsem šel.
…4…
Servírka byla na můj dělnickej vkus trochu moc šik. Na obličeji měla slušně vyvedenou štukatérskou práci, řasy jak dráty z deštníku, namísto obočí chlupy v zástupu a vlasy v barvě červenýho hydrovosku. Fanda jí říkal MILUNKO a ona jemu MISTŘE.
Neměla přitom vůbec žádnej výraz, asi aby jí nepopraskal obličej.
Bejvala to tady dřív zaplivaná trojka. Udělali z ní vinárnu pár kubíkama prken, ze kterejch sroubili boxy. Okna zatemnili, do boxů postavili lampičky a na zdi vymalovali ožralý rytíře.
Od dveří to celý připomínalo špatně osvětlenej družstevní kravín.
Taky tu samozřejmě nevařili žádnej poctívej guláš, nýbrž pouze minutky, a Milunka nám řekla srdíčkem, který měla zhruba tam, kde mívaj lidi díru do obličeje: „Dejte si špecialitku, pánové.“
„To je pan Fink,“ představil mě Fanda.
„Taky hudebník?“
„Zpívá v Národním,“ řekl Fanda. „Dáme si to, Milunko.“
Říkali tomu kotlet Buška z Velhartic. Znal jsem jednoho řezníka, kterej se taky jmenoval Bušek, ale nebyl z Velhartic, alébrž ze Skalky. Milunka nám tu minutku přinesla za slabou hodinku, kterou jsme strávili ucucáváním decky bílýho, řečma o blbostech a pozorováním párečku, kterej seděl v boxu naproti.
Chlápek vypadal na těžkou váhu, štuc piva si málem navlíkal na palec jako náprstek a jeho společnice připomínala Ritu Hajvortovou z filmu Gilda. Měla sukni zavinovačku, silonovou blůzou jí prosvítala našlapaná černá podprsenka, punčochy měla se švem a platinový vlasy jako záclony s okapem dovnitř.
„Tak že bysme šli,“ povídá najednou chlápek a napůl se zvednul.
„Ježíš,“ řekla Hajvortka a jukla na hodinky, „já dostala takovou chuť na šlehačkovej pohár!“
Vazoun si zase sednul a lusknul na Milunku, která nám zrovna přinesla z Velhartic kotlet.
„Dávej bacha, jak mu strčí pod stolem Hradčany, až budou vyrovnávat fakturu,“ řekl Fanda. „On to bude nejspíš nějakej cirkusovej lamželezo a ona vypadá na paňuru, co si ho vydržuje.“
„Ukvapený závěry jsou pro kriminalistu zhouba,“ řekl jsem a zakrojil do Buška, kterej zaplác půl talíře. Na druhý půlce byl hrášek, dvě brambory a něco, co vypadalo jako nakládaná muchomůrka s cukrovou polevou.
„Pořád si píšeš s tou kočkou ze spartakiády?“ pokračoval Fanda v hovoru a odcvrnknul na kraj talíře kousek kyselýho celeru, kterej dostal navíc.
„Když já na psaní moc nejsem,“ řekl jsem.
„Viděli jste se vůbec od tý doby?“
„A kde asi?“
„Nojo, Košice jsou na Balkáně,“ mrsknul Fanouš knírkem.
Neřek jsem nic a žižlal kotletu. Fanda se rád baví o ženskejch.
Já ne. Kor mezi ožralejma rytířema, plnou hubu vepřovýho.
Dožvejkávali jsme oblohu, když se páreček naproti zvednul a cirkusovej lamželezo zamával tlustou šrajtoflí.
„Taky bych zaplatil,“ řekl jsem.
„Snad si dáme něco navrch, ne?“ na to Fanda. „Dejme tomu džinfiz.“ Jel prstem po nápojovým lístku. „Nebo co takhle koktajl Blanky z Valojs?“
„Radši bych šel. Je tu nahulíno a píchá mě v oku.“
„Hlavně že tě nepíchá v žaludku,“ řekl Fanda a už kejval na Milunku, která naproti inkasovala.
Spolknul jsem Blanku z Valojs, která chutnala jako sodovka s rumem a trochou kondenzovanýho mlíka, a zvednul jsem se. Pití zatáh Fanda, takže mě ty orgie přišly jenom na třináct pade.
„Že tak kvaltuješ,“ žehral. „Mohli jsme pak vypadnout s Milunkou do privátu. Má šikovnou bytnou.“
„V pondělí je schůze a já mám referát.“
„Doprčic, chiméro. A co má bejt?“
„Že si ho taky musím připravit.“
„Ty přece na psaní moc nejsi,“ ušklíb se Fanda. „Zajdi za Růžou, zmákne to za tebe.“
„Že by se mi kor chtělo…“
„A taková to byla velká láska,“ zavyl Fanda srdceryvně.
„Jo,“ řekl jsem. „A taková to byla velká láska.“
Zapomněl jsem, že mám ty brejle, a když jsem vylez na ulici, vrátil se mi nutkavej pocit, že co nejdřív strčím hlavu do plynový trouby.
Ale ten jsem míval i bez brejlí, když jsem si vzpomněl na Růženu, která bydlela v Pampeliškový ulici v Zahradním Městě, dělala u nás ve fabrice a od nedávna taky předsedkyni závodní skupiny ČSM.

Ačkoliv jsem si pořád říkal, že je to střelená, domejšlivá, vztahovačná, urážlivá a ještě k tomu ne moc krásná husa, stejně ve mně po ní zůstala divná černá díra, která nešla ničím zamáznout.
A ne že by se nic k zamáznutí nenaskytlo, to zase při mý šaramantnosti jo.
Měli jsme tenkrát s Marienkou rande, bylo u toho asi šedesát dalších cvičenek, na Petříně jsme si dali pusu a vyměnili adresy. Od tý doby napsala třikrát a já jednou. Marienka o škole a já o fabrice.
No - a Boženka, taková pomenší, boubelatá a voňavá, dělala na mě oči v Barikádovně, kde náš fabriční bigbend válel odpolední Čaje; takhle nějak koncem října jsem se s ní muchlal tuhle na tý lavičce v Jiráskově stromořadí, vyprávěl jsem jí kdovíjaký dojáky a připadal si jako kníže Oldřich ve zlacený piklhaubně a platinovejch kalhotách. Jenže jsem neměl dvěstěpadesátku kejvačku, kterou měl jeden chulouš z kalírny u nás ve fabrice.
Tři dni po tom, co jsme tady spolu seděli, ji sbalil a začal jí říkat Bobina. Nakonec jsem byl rád, že o mým nytí v Jiráskově stromořadí neví ani Jirásek.
Miloval jsem ji? To se ví, že jo.
Bohužel, ani dneska nemám dvěstěpadesátku kejvačku. Takže se musím obejít i bez Boženky.
Jenže kolik je na světě krásnejch dívek, bez kterejch se musím obejít? Sto padesát miliónů.
V půlce aleje jsem se rozhod pro zkratku rozkopaným staveništěm.
Na kraji zplanýrovanýho placu stál buldozer a zapomenutá lucerna svítila mezi větvema kaštanu. Prolez jsem fórovým plotem, kterej tu postavili jenom aby se neřeklo, a škobrtal jsem kolem tý mechanizace kamsi. Jako kluk jsem to tady znával jako svůj penál, chodili jsme sem blbnout místo sběru, pro kterej nás ve škole získávali plakátama SAMMELT ABFALLE. Nikdo z nás neměl zájem posilovat starým papírem zbrojní potenciál čím dál menší velkoněmecký říše, kromě pár blbečků ze VZORNÍHO ROJE Moravcova KREMATORIA PRO VÝCHOVU MLÁDEŽE, takže jsme chodili do lebedy v dolíku, co tu bejval, mlátili se tam po hlavách taškama, některý kluci bánili viktorky, kradený doma tatíkům, a pár už se jich taky vytahovalo před holkama, v čemž nejvíc vynikal exhibouš Sudoměřský, kterýmu už rostly fousy.
Naposled jsem tady byl v květnu pětačtyřicet, když jsme sem zatáhli ten VZORNÝ ROJ na menší fukes.
S některejma z nich jsem se porval ještě v osmačtyřicátým, tentokrát už ne kvůli Adovu starýmu papíru.
Jak jsem šel dál, přibejvalo tmy a nakonec jsem musel ty Fandovy brejle sundat, abych se nepřerazil o všelijaký půlcihlovky, vybagrovaný šutráky a péra z gaučů, pak se mi najednou zdálo, že lezu do divnýho stínu, jenže to nebyl stín, ale zbytek dolíku, kterej zaváželi.
Na to jsem přišel, až když jsem jel po zadku s hromadou jílu, kterou jsem vzal s sebou.
Jak jsem ujížděl, doprovázelo mě jakýsi vrrr do ztracena, jako kdyby si ze mě ještě k tomu všemu někdo dělal srandu. To se ví, byla to nějaká motorka na druhý straně planýrky, za roštím, který zakrejvalo výhled na ulici za dolíkem.
Přistál jsem na podvozek a kalhoty zůstaly celý.
Načež jsem ho zahlíd.
Seděl opřenej o nasypanej svah, ze kterýho jsem se mu málem zřítil přímo na kokos. „Pane," povídám.
Chlápek nic.
Popolez jsem k němu. „Nastydnete," zkoušel jsem to.
Byl jsem mu volnej.
Tak jsem k němu šel a hmát mu na rameno.
Neřek zase nic. Vlastně ani nemoh. Byl tvrdej jak Jínův lomnickej suchar. Jako bych popad věšák. Teprv teď vyvrcholil ten den, kdy se dějou věci. A jak. Kam se hrabou šunkafleky!
Škrábal jsem se po čtyřech nahoru, abych došel pro esenbáky.
Uviděj brejle, ucejtěj Blanku z Valojs a hned si mě tam nechaj.

…6…

Škobrtal jsem po navážce a osamělá lucerna mi svítila do očí.
Tak jsem si zase nasadil ty slepecký okuláry. Kampak teďka s plynovou troubou. Svět je dost černej i bez ní.
Jak jsem koukal, abych si v tom sajrajtu dočista neponičil svý darexový sémajdy, dostal jsem se na docela slušně vyšlapanou cestičku; pustil jsem se po ní a najednou jsem se ocit u komediantskýho vozu, jaký stávaly na parcele v Kralovický ulici, když ještě jezdíval na Skalku předválečnej CIRGUS v obsazení voříšek na zadních, jedna početná rodina v trikách a velbloud.
Jenže tenhle vůz k žádnýmu cirkusu nepatřil. Bylo to pojízdný obydlí různejch živlů, co nemakaj doma, ale rajzujou světem kvůli odlučnýmu. Někdo takovej nejspíš v maringotce ležel a s vyklepanou partyzánkou, o suchým salámu a pivu vzpomínal na domov, kde pro něj pláčou čtyři hladový dítka, zatímco matička shání po nocích šamstry. Přišlo mi ho líto, když jsem zabouchal na stěnu pod svítícím okýnkem se záclonkou. Načež se otevřely dveře a namíchnutej hlas zahulákal: „Tady chce někdo do držky!" A ještě dvakrát to pro jistotu zopáknul.
Obešel jsem roh vozu a došel ke schůdkům, na který padalo žlutavý světýlko petrolejky; na schůdkách stál chlap v trenýrkách a levačkou si žmoulal pupek. „Co je?" zeptal se.
Byl to cirkusovej lamželezo, co seděl s Hajvortkou u Otce vlasti.
„My se odněkud známe," povídá.
„Jo, od vidění," já na to.
Předklonil se, aby na mě líp viděl, ačkoliv mý nejnápadnější poznávací znamení byly tmavý brejle. „Ty jsi seděl naproti v boxu," konstatoval. „Co seš zač, mladej?"
„Edmond Dantes," řekl jsem.
„Vodkaď?" podivil se.
Mávnul jsem rukou k jihozápadu.
„Tak tam padej," on na to.

„Musím s váma mluvit.“
„Jo? Rád bych věděl o čem?“
„O tý mrtvole támhle v dolíku,“ řekl jsem.
„Blbej fór..“
„To jo. Málem jsem na ni spadnul. Proč bych sem lez pro pár facek, šéfe?“
Chvíli mlčel a zíral. „To je bordel,“ vylezlo z něj. „Furt říkám, že to má bejt osvětlený. Pavlínko, oblíkni se,“ houknul do vozu a poplácal se po trenkách. Kapsy s cigárama na nich neměl. „Počkej, ty vole,“ řekl a odpliv si kolem mýho levýho ramene. „Hodím na sebe něco a pudem se tam mrknout. Vemu baterku.“
Za chvíli vylez v montérkách, v ruce čtvrtmetrovou dajmonku se štelovacím reflektorem. „Jestli kecáš, tak tě s tím přetáhnu,“ prohlásil.
Neřek jsem nic a šel za ním ve smrádku z cigára, který si nacpal pod nos a zapálil.
„Vy tady děláte, jo?“ zeptal jsem se.
„Né, jsem tady v lázeňský péči.“
„Vždyť jsem tak moc neřek, šéfe.“
„Jsem ňákej Květa Knedlík, blboune. Z Kralup.“
„Mně říkaj Ota Fink.“
„Už jsi to říkal.“
„Říkal jsem něco jinýho.“
„Vůbec ňák moc kecáš,“ utrousil přes rameno.
„Nespadni tam,“ upozornil jsem ho.
Stáli jsme na kraji toho kráteru s mrtvolou, kousek stranou od místa, kde jsem před chvílí strhnul jílovou lavinu. Květa Knedlík zakroužil kuželem světla, a když to našel, zabručel:
„No teda… To je ňákej kostroun.“
Pustil se po svahu, pak se zastavil a svítil mi pod nohy. Když jsem stál vedle něj, bliknul znova na to nadělení.
Sedělo to s kolenama pod bradou, mělo to na sobě divnej zplesnivělej hacafrak a zkornatělý škorně a koukalo to na nás černejma dírama. Další díru to mělo místo nosu a pod tím se cenila kolekce zubů, mezi kterejma sem tam nějakej scházel. Vcelku to byla usměvavá tvář.
„Fujtajbl,“ řekl Květa Knedlík a zhasnul.
„Tak že bysme šli,“ já na to.
„Kam, vejre?“
„Na esenbé. Šel jsem tam už předtím. Jenom jsem se chtěl pro jistotu zeptat, jestli vám někdo neschází.“
„Toho bych teda rád viděl na buldozeru. Než by si stačil pořádně sednout, byl by rozházenej po celý planýrce. Víš, kde jsou tady esenbáci?“
„Ve Vilový ulici.“
„Kde to je?“
„Tuhle kousek.“
Rozsvítil ten svůj světlomet a vyhrabali jsme se nahoru.
Když jsme došli k maringotce, byla Hajvortka v tahu.
„Tak kdopak z vás to našel?“ zeptal se mladej civil, když se vrátil od dolíku, kde teď blejskala fotografická fleš a čmuchal pes, kterej mi celou cestu v auťáku láskyplně koukal na lejtko.
Přihlásil jsem se.
„Copak máte s okem?“
„To mám z práce… Spálila mě špona.“
„Máte občanský průkaz?“
Vytáh jsem ho; kouknul do něj a předal ho esenbákovi z Vilový, kterej čekal u maringotky s námi. Esenbák si opřel nohu o schůdek, dal si na koleno tašku a ve světle z otevřenejch dveří opisoval data.
„Tak mi to povězte.“
Stáli jsme blízko tý lucerny, zapomenutý mezi starejma kaštanama, a já vyprávěl. Vynechal jsem Marienku z Košic, Růženu i Boženku, takže dohromady nebylo o čem mluvit.
Civilovi se to zřejmě moc nezamlouvalo, tak se obrátil na Květu Knedlíka, kterej si na to vzal sako, co měl ve vinárně, ulízal si emana a ponuře čudil z milimetrovýho vajgla. Řekl mu toho ještě míň.
Vynechal Pavlínu, která vzala roha.
Nic mi po tom nebylo.
„Vy jste v pracovní neschopnosti?“ zeptal se mě civil.
„Kdepak.“
„Můžete přijít v deset dopoledne do Vilový?“
„Když mi dáte potvrzení…“
„Dáme. Vy přijďte taky, pane Knedlík.“
„Vřelý díky,“ zahučel Květa. „Máme tu práce…“
„Kolik vás tu pracuje?“
„Teďka jenom dva… Teda kromě šoférů od tatrovek, co sem vozej hlínu. Dokud se díra nezaveze celá a nezplanýruje se to, je tu práce jenom pro buldozer. Střídám se na něm s Honzou Truhlářem.
Občas sem přijde někdo z podniku… Mistr nebo stavitel.“
„Z kterého podniku?“

„Pozemní stavby.“
„Takže děláte na dvě směny?“
„Jo. Truhlář má tenhle tejden ranní, já odpolední.“
„To znamená?…“
„Normálně. Od šesti do dvou a od dvou do desíti.“
Jenže už v půl devátý seděl s Pavlínou ve vinárně. Nemaj tu píchačky a večer sem nejspíš ani mistr ani stavitel nepřijde. Chlapi to maj v lónu, tak se nepřetrhnou.
Nahlas jsem to neřek, to se ví.
„Pan Truhlář bydlí s vámi v maringotce?“
„Jo. Bydlí.“
„Kdepak je, pane Knedlík?“
„Kde by byl? Někde paří. Nebo je u ženský. O jeho soukromým životě nemám páru. Není malej, abych ho hlídal.“
„To se vám s ničím nesvěří, když spolu bydlíte? O čem si povídáte po večerech?“
„Jakýpak večery?“ rozhodil rukama Knedlík. „Jsme za celej den tak zmakaný, že si radši lehnem a chrápem.“
„Jenže pan Truhlář tu neleží a nechrápe,“ na to civil.
„Ačkoliv musí v šest ráno sedět na buldozeru.“
„Leží a chrápe někde jinde, povídám.“
„Kde?“
„Už jsem povídal, že nemám páru.“
„Povídal jste, že je u ženský.“
„To jsem říkal jenom tak.“
Esenbák mi vrátil občanku a vzal si Knedlíkovu. „Nám se nic jenom tak neříká,“ poznamenal přitom.
V dolíku doblejskalo a někdo k nám škobrtal ve světle mizerný baterčičky. „Vyřiďte panu Truhlářovi, ať taky přijde do Vilový,“ řekl civil.
„Pošle mě někam,“ zabručel Knedlík. „Copak tu byl, když se to našlo?“
„Třeba tu byl, když se to sem dostalo.“
„Kdyby to sem vysypali dopoledne, bylo by to dávno zahrnutý.
Z mašiny dolů nevidíte.“
„A co odpoledne?“
Květa si hrábnul prstama do brilantiny.
„V kolik jste skončil, pane Knedlík?“
„Chvilku před desátou,“ vrdlouhal buldozerista.
„Nic jste nepozoroval?“
„Co jako?“
„Nevím. Něco neobvyklého.“
„Lautr nic.“
Jak dalece vidíte na práci, když planýrujete tam vzadu?“
Jenom od reflektorů na mašině.“
„Kdy přijelo poslední nákladní auto?“
„Někdy kolem šestý. Pak už nejezděj.“
Od dolíku přišel pes a přiták na kšandě psovoda. „Soudruhu poručíku, vypadá to, že…“
„Poslyšte, Vondráčku…“ ŠUŠKY ŠUŠKY ŠUŠKY.
Další civil vylez ze tmy a vyklepal si fajfku o buldozer. „Ono je to starý jak Metuzalém,“ prohlásil. „Dvě stě let, tři sta let… Nejlíp by to poznal profesor Absolon.“
Zatím se pomalu slejzali ostatní esenbáci, který přijeli ve druhým auťáku. Poručík poslal na místo činu toho mladýho z Vilový a sám ho ved kousek po navážce. Když se vrátil, zeptal se mě, jestli chci někam hodit. Řekl jsem, že to mám kousek a že dojdu. „Tu zkratku si pro dnešek odpusťte,“ na to poručík a cvrnknul se do kšiltu myšlený brigadýrky.
Naskládali se do auťáků. „Nejdřív do Vilový,“ slyšel jsem poručíka. „Musíme zařídit Hanouskovi vystřídání.“
Nechali za sebou modravej smrádek.

…8…

„Proč jsi jim neřek o Pavlíně?“ zeptal jsem se Knedlíka.
„Chceš kafe?“ řekl místo odpovědi.
„Třeba jo.“
Vlezli jsme do maringotky, kde to zavánělo montérkama, vajglama, vyčichlým pivem a mírně taky ŠANOÁREM. „Abys nemyslel,“ řekl Knedlík, sotva zavřel dveře. „Zašli jsme sem s Pavlínou jenom na kus řeči.“
Pak si všimnul, že zírám na dvě skládací postele, sražený k sobě.
„My to máme takhle s Truhlářem schválně,“ zabručel. „Tím okýnkem ráno svítí sluníčko… Tak aby nás to nebudilo.“
„Tam je sever,“ řekl jsem. „Já to tady znám.“
Chvíli na mě koukal, potom popad otlučenou smaltovanou konývku a postavil ji na lihovej vařič s mosaznou válcovou nádržkou.
„Ty jsi ňákej chytrej.“
„Tuhle v podlaze jsou vytlačený kolečka,“ řekl jsem.
„Jaký kolečka?“
„Nejspíš od nohou tý druhý postele. Vedou od nich docela čerstvý rejhy.“

Mlčel a klohnil culifindu. Sed jsem si na rozvrzanou židli a pozoroval, jak mu všechno padá z rukou. Když postavil na stoleček dva hrnky, vytáhnul cigaretu, zapálil si a zuřivě zatahal.
„Cukr je tuhle," řekl a otevřel pikslu od cucavejch bonbónů.
Usrknul jsem a olíz lžičku. Byl to pěknej smrťák.
„Hele, mezi náma," povídá najednou Knedlík, „je vdaná a její starej je velký zvíře. Můžu za to, že se do mě zabouchla? Dík, že jsi to neshodil, kamaráde."
„To se pořád slejzáte tady?"
„Jo… Truhlář vždycky vypadne."
„A jindy zase vypadneš ty?"
„Jak to chodí mezi chlapama. Znáš to."
„Neznám."
„Nekecej… Kolikpak ti je?"
„Tři roky po vojně."
„Když já byl tři roky po vojně," ušklíb se, „to už jsem měl dva haranty, každýho s jinou."
„Každej jsme ňákej."
„Mně je osmatřicet," prohlásil ponuře. „Takovejhle cikánskej život jednomu nepřidá."
„Že nedojíždíš? Kralupy jsou za rohem."
„Co tam? Jenom furt zatápět a klohnit si baštu."
„To musíš tady taky."
„Jenže je tu víc hospod…"
„A ženskejch."
„To se ví."
Chvíli jsme se věnovali kafi.
„Rád bych věděl," přerušil Knedlík krásný ticho, do kterýho tikal budík s prasklým sklem, „kde se ten kostroun na planýrce vzal."
„Moh tu bejt hřbitov."
„To by nám řekli předem, abysme dávali bacha."
„Třeba už to dávno nikdo neví."
Podrbal se za uchem. „Moh bejt v Kobylisích."
„Proč v Kobylisích?"
„Odtamtud vozej hlínu."
„Že by si nevšimli, co nakládaj?"
„Když to berou bagrem… Do žíce by se třeba vešel."
Dopil jsem kafe. „Abych šel… Máma by měla starost."
„No teda… To mě podrž."
„Uvidíme se zejtra dopoledne ve Vilový."
Kejvnul. „Jo - a Pavlínu… Tu vynecháme, jo?"
„Spolehni se. Že jsi s ní seděl dvě hodiny před PADLOU v hospodě, to mám taky vynechat?"
Hodil na podlahu vajgla a zašláp.
„Já jenom jestli to sem zrovna v tý době někdo nepřivez."
Loupnul po mně očima. „Schválně?!"
„Třeba to chtěl někam uklidit," řekl jsem mu.
„Proč zrovna sem?"
„Počítal s tím, že to zahrnete. Sám jsi povídal, že dolů před mašinu nevidíte."
„No teda… Z jakýho důvodu by někdo uklízel tři sta let starou mrtvolu?!"
„Esenbáky to nejspíš taky zajímá," řekl jsem. „Dobrou."
Pustil jsem se Jiráskovým stromořadím. Někde tam, kde vyspával prastarej kostlivec v holínkách a plesnivý kacabajce, se kmitla bludička cigarety. To si Hanousek z Vilový krátil dlouhou chvíli, než ho vystřídaj.
Pěkně děkuju za takovou vartu.

…9…

Druhej den před svačinou za mnou přišel k mašině místopředseda Ferkl, že prej mi Růža vzkazuje, jestli makám na referátu.
„Nojo," řekl jsem, „ta má furt starostí."
„Ty jsi nějakej divnej," staral se Ferkl. „Neměl jsi radši pár dní marodit?"
Moh jsem říct, že mám plnou hlavu kostlivce v holinkách?
Zrovna jsem myslel na to, proč ho rovnou někam neodvezli.
Namísto toho u něj nechali hlídku a ještě ji tam dovedli pěknou oklikou, nejspíš aby nepošlapala důležitý stopy. Jaký asi? Těch holinek? Sotva jsem ráno vylez z postele, byl jsem tak roztržitej, že jsem si málem vyčistil zuby indulonou.
Něco jsem Ferklovi řek a šel jsem za mistrem, aby mi napsal propustku, že jsem předvolanej na esenbé.
„Copak jsi proved?" zajímal se Mrákota, zatímco na mě mladá pani Církvová-Homolová mrkala od počítačky.
„Ale nic," řekl jsem. „To je kvůli svědectví. Bouračka, pane Mrákota. Jel jsem kolem…"
Chtěl vědět, jaká bouračka. Tak jsem si vymyslel srážku stavebního jeřábu PRESTO s mlíkařskou cisternou. „Všude bylo šíleně mlíka, pane Mrákota."
Vypadal, že mi nevěří. „Přines potvrzení," zabručel a podepsal se.

Bylo teprv devět, tak jsem se rozjel do Zahru za Růžou.
S tím referátem to bylo tak, že jsem jako referent pro brigády a zlepšovací návrhy musel čas od času vystoupit na schůzi s výsledkama, hodnocením, plněním a podobně. Ten čas přišel zrovna teď a já měl v hlavě kostrouna.
Bejvaly časy, kdy jsem tam měl Růženu.
Chvíli měla v hlavě taky ona mě. Pak mě odtamtud vypudil jistej Motejzlík, se kterým se dala dohromady na dlouhodobý brigádě v družebním závodě. Nějakej čas to spolu táhli, ale potom se najednou Růža z brigády vrátila, celá žhavá do práce v ČSM.
Netrvalo dlouho a byla z ní předsedkyně, protože Ferkla pověřili jakejmasi partajníma úkolama.
Od tý doby jsme měli ve výboru vojnu.
Dojel jsem do Pampeliškový a zazvonil u branky; v zahrádce vylejzala z nakypřený země máta a floxy. Jenom Růža nevylejzala.
Její táta měl nejspíš šichtu na Poldovce; máti dělala lístkoštipku v tramvaji, takže asi brázdila velkoměsto. Na strejdu v patře jsem zvonit nechtěl.
Už jsem strkal nohu do klipsny a obracel kolo, když Růža vykoukla ze dveří; na hlavě měla šátek a vězela v montérkách.
„No ne to je ale návštěva… Zvonil jsi dlouho?“
„Asi dvě hodiny,“ řekl jsem.
„Dělám vzadu na zahrádce… Jak to, že jezdíš na kole?“
„Chytlo mě to ve třinácti a nemůžu přestat.“
„Ale - proč nejsi v práci?“
„Jsem předvolanej na esenbé.“
Udělala vrásku na čele.
„Jsem nevinnej,“ řekl jsem.
„Jako vždycky, viď.“
Na to, že jsem chtěl, aby za mě udělala referát, to nebyl nijak šťastnej začátek. Jenže Růža holt má makarenkovskej komplex.
„Hele, Růžo…“
Poslouchala, jak to ze mě leze jak z chlupatý deky, a špulila pusinku. Pak si začala kroutit copem. Nakonec se dala do odrolování bláta z nohavice. Když jsem skončil, řekla: „V těch brejlích vypadáš jako pásek.“
„Povídám, že mě bolí oko.“
„A proč musíš na esenbé?“
„Protože jsem včera našel mrtvolu.“
Ne že by to s ní necuklo.
„Jakou mrtvolu?!“
Vylíčil jsem svůj nález co nejpřísernějc.
„A proč jsi tam lez?“ zeptala se.
„Já nevím. Prostě mám takovou smůlu, no.“
„Aha. Takže ty chceš, abych za tebe udělala referát, protože si chceš hrát na detektiva, že jo? Víš, co jsi? Individualista. Ani mě nenapadne, abych za tebe dělala tvou práci.“
„Růženko… Když já bych hrozně rád věděl, kde se tam ten kostlivec vzal. Vážně. Vůbec mi to kvůli tomu nemyslí.“
„Tak ne kvůli oku?“
„Kvůli oku taky.“
„Kde by se tam vzal? Copak bylo málo všelijakejch válek? Třeba to byl voják, když říkáš, že měl vysoký boty.“
Koukala na mě svejma nazelenalejma očima.
„Ty jsi prostě nenapravitelnej,“ řekla.
„Nojo,“ vzdychnul jsem. „Tak se nezlob, že jsem tě vytrh z práce. Ňák to sfouknu, no. Naštěstí mám bórovou vodu.“
„A přivez jsi mi podklady?“ zeptala se.
„Hodím ti je odpoledne do práce, jo? Růžo, ty jsi zlato a hrozně tě za to miluju. Čestný pionýrský.“
„Kdybys nelhal,“ řekla. „Však já vím, jak mě miluješ.“
Moh jsem jí říct NÁPODOBNĚ, ale neřek. Zamával jsem jí a rozjel se do Vilový, aby na mě nečekali.

…10…

Myslel jsem, že posedíme a pokecáme, teda já, Knedlík, Truhlář a ten poručík zevčerejška. Zatím tam poručík vůbec nebyl, volali nás do kanclu jednoho po druhým, a tak jsem se jenom na chodbě seznámil s Truhlářem, kterej na rozdíl od sentimentálního Knedlíka vypadal, že se dokáže rozšoupnout i s bůrem v kolumbáriu. Byl plešatej, pod nosem měl gablíka a na jednom prstě frajerskej prsten s nějakou nahatou ženskou. Když mu Knedlík řek, kdo jsem, zmáčknul mi loket a udělal HAHAHA.
Zřejmě jsem mu připadal děsně srandovní.
Z kanclu vykouk neznámej esenbák: „Vy jste tady kvůli tomu Jiráskovu stromořadí?“
Kejvli jsme, že jo.
„Vy jste přišel ze směny?“ ukázal na Truhláře, kterej měl montérky a vaťák. „Tak pojďte, ať vás nezdržujeme.“
Přišel jsem sice taky ze směny, ale nechtěl jsem odtud vypadnout první. Když Truhlář zmizel za dveřma, povídá Knedlík: „Už to odvezli.“
Zeptal jsem se, jestli esenbáci.

„Černá ambulanc," zaskuhral a rozhlíd se, kam plivnout.
„Pohřebák. Ale esenbáci tam byli taky. Něco vyměřovali… Pustili nás na planýrku až v osm. Teda Truhláře, já stejně neměl zájem.
Hele," ztišil hlas, „nezapomněl jsi, co nemáš povídat?"
„Jak velký zvíře je ten Pavlínin?"
„Divil by ses."
„Stavbyvedoucí?"
Knedlík vytáh kapesník a zaujatě se vysmrkal.
Chvíli jsme mlčky študovali nástěnku s bouračkama. Fotka toho jeřábu s cisternou tam scházela.
„Tenhle tudor," povídá Knedlík, „chlap musel zachrápat. Na čistý rovině, kamaráde."
Vypadal, že se mu o rodinnejch poměrech Pavlíny nechce mluvit.
Za chvíli se objevil Truhlář, udělal na nás ksicht a šel.
Esenbák ve dveřích kejvnul na Knedlíka. Prohlížel jsem si jinou nástěnku, pro změnu s názornejma příkladama, jak se nechovat k občanskýmu průkazu. Chyběl tam akorát nápis:
OBČANSKÝ PRŮKAZ - VĚRNÝ PŘÍTEL ČLOVĚKA. Za dveřma kanceláře koktal psací stroj a bzučely nesrozumitelný hlasy. Podle mejch starejch ošoupanejch poběd to trvalo dobrou půlhodinu. Potom Knedlík vylez, šíleně nenápadně na mě mrknul a šel ven za Truhlářem. Jenže ten už asi dávno šrotil na planýrce, zdálo se mi, že je to slyšet až sem.
„Tak pojďte, pane Fink," řekl esenbák. „Copak vás na tý nástěnce tak zajímá?"
„Ty lidi," řekl jsem, „to jsou ale bordeláři."
V kanceláři seděla holka v uniformě, před sebou měla psací stroj a tvářila se, že jí můžu bejt ukradenej. Chudinka, musela se furt koukat na grázly, ochlasty a pošuky, takže se jí v tom slušně vyhlížející mládenec ztratil. Sundal jsem si brejle, ale nepomohlo to.
Říkal jsem svejma slovama, jak jsem spadnul do dolíku, esenbák to překládal do služebního jazyka a holka to statečně zatloukala do gumovýho válce přes štos papírů a kopíráků. Když jsem to nakonec párkrát podepsal a chtěl si zas nasadit brejle, zeptal se mě najednou esenbák, jak dlouho se znám s panem Knedlíkem.
Řekl jsem, že od včerejška.
„Že jste po odjezdu našich vozidel zašel do maringotky a strávil tam čtyřicet minut, to je náhoda?"
Ten Hanousek, co stál na vartě, měl nejspíš infračervený brejle.
„Pozval mě na kafe," řekl jsem.
„Proč?"
„Jenom tak."
„O čem s vámi hovořil?"
„Přemejšleli jsme, jak se ta věc mohla dostat do dolíku."
„Co jste vymysleli?"
„Nic. Leda že tam bejval hřbitov nebo že byl v Kobylisích, odkud se vozí materiál na zavážku…"
„Nemanipuloval jste s mrtvolou, když jste ji našel?"
„Akorát jsem jí hmát na rameno. Už jsem vám to říkal a zapsali jste si to."
„A potom, s panem Knedlíkem?"
„O tom už jsme přece taky mluvili… Posvítili jsme si baterkou a bylo nám jasný, že by umělý dejchání přišlo pozdě."
„Vy jste nějakej vtipnej."
Neřek jsem nic, protože to vím dávno.
„Když jste šel od Domu barikádníků - nepotkal jste auto, které jelo směrem od Jiráskova stromořadí?"
„Nepotkal."
„A neparkovalo tam někde poblíž?…"
„Parkovalo jich tam víc."
Žmoulal si bradu a koukal do papírů na stole.
„Vás zajímá nějaká speciální značka?" zeptal jsem se.
„Vy tomu rozumíte?"
„Jak se to veme," řekl jsem. „Spíš všelijakejm starejm rachotinám.
Občas se v nich vrtám… s jedním kamarádem. To je vám asi houby platný, že jo?"
„Viděl jste tam - nějakou starou rachotinu?"
„Bohužel… Měl jsem ji vidět?"
„Já nevím, co jste viděl. Proto se ptám."
„U Barikádovny Spartaka… Jednoho světlezelenýho minora, dvě škodovky sedany… Za Starou školou stál fiatek topolino.
Jo - a na rohu Mrštíkový jeden zrasovanej tudor na prázdnejch gumách. Šrot."
„Máte pěkné pozorovací schopnosti."
Sám jsem se tomu divil. „Nejmíň dvakrát tolik si těch auťáků nepamatuju," řekl jsem, „kromě toho vyloženě nepojízdnýho tudora byly všechny použitelný."
„K čemu použitelný?"
„K rozvážce mrtvol."
Poprvně se usmál a já si uvědomil, že není starší než já. „Co si o tom myslíte?" zeptal se.
„Nic. Nemám rád ukvapený závěry."
Kejvnul a vytáhnul krabičku maric s filtrem. „Chcete?"

„Nekouřím.“
Zapálil si, sfouknul sirku a položil ji na okraj popelníku z hutnickýho skla, kterej vypadal, jako když ještě teplej upad skláři na podlahu. „Jak se jmenuje ten váš kamarád?“ zeptal se. „Co s ním spravujete ty -“
„Josef Vrba. Je to seřizovač od nás z fabriky.“ Vzpomněl jsem si na propustku. „Moh byste mi dát razítko?“
„Soudružko…“
BOUCH, BÁC.
„No… Díky za spolupráci, pane Fink. A kdybyste si snad na něco vzpomněl…“
Nasadil jsem si brejle a dal si odchod.
…11…
Protože jsem to měl kousek na místo činu, nedalo mi to. Žádnej esenbák tam nestál a na planýrce pochrchlával motor buldozeru.
Z komína maringotky se kouřilo a někdo tam tejral dejchavičnou heligónku. Jak jsem se šinul kolem, zaslech jsem hlas Květy Knedlíka, kterej k harmonice přifalešněle prozpěvoval: NA TÝ LOUCE, JO, NA PALOUCE, LEŽÍ TAM MÁ MILÁ PUPÍČKEM NAHORU, NA TÝ LOUCE, JO NA PALOUCE. Hotovej Standa Procházka. Vrata byly otevřený, tak jsem opřel favouše o strom a vlez na planýrku.
Načež jsem si to namířil rovnou za nosem k dolíku.
Myslel jsem si, že najdu nějakou stopu, který jsem si moh ve tmě těžko všimnout. Stopu, kvůli který ved poručík Hanouska oklikou, když ho zaváděl na vartu. Jenže od rána už se tady otočilo pár stojedenáctek, a co nerozjezdily, dorazil Truhlář buldozerem.
Hotovej tankodrom.
Truhlář zastavil mašinu a houknul na mě, jestli jsem tu včera něco neztratil. „Jo,“ řekl jsem. „Krajkovej kapesníček jedný hraběnky.“
„Jakej byl?“
„Bílej, to se ví.“
„Cha chá,“ přetrumfnul mě. „Kdyby byl zelenej, tak je taky v hajzlu!“
Načež slez z buldozeru a prohlásil, že si skočí na gábl.
Od maringotky zazněl další tklivej song Květy Knedlíka: TĚŽKO JSTE MĚ, MATIČKO, TĚŽKO JSTE VYCHOVALA, A KDYŽ JSTE VYCHOVALA, CHOVALA, VOJNA SE MĚ UJALA.
„Dobrý chutnání,“ řekl jsem Truhlářovi.
„Dík, stejně nezbyde.“
Veselá kopa, ten Truhlář.
Šel jsem k dolíku, kterýho už zase kus zmizel. Jak jsem koukal na ten kousek ztracenýho dětství, zahlíd jsem na opačným svahu ve vlhký hlíně pár šlápot. Nebyly nijak zřetelný, ale vypadaly, že vedou dolů. Mělo mě napadnout hned, že ten dotyčnej funebrák amatér - pokud nějakej existoval - nemusel přijít po navážce jako já.
Z druhý strany to měl dokonce mnohem pohodlnější.
Načež mi tiklo v hlavě a vybavil se mi ten zvuk, zakutanej kdesi na dně mýho podvědomí a přikrytej referátem. VRRR do ztracena.
Zvuk dvoutaktu, kterej doprovázel můj sešup do dolíku. Myslel jsem, že někdo projel ulicí, ale moh taky zrovna startovat z křoví támhle naproti.
Obešel jsem dolík. Vypadalo to, že ty šmouhovitý šlápoty vedou někam mezi černý bezy, ale v trávě se beznadějně ztratily.
Třeba to byly stopy některýho z esenbáků. Třeba Hanouska, kterej si do těch bezinek odskočil.
Vlez jsem do křoví, vedla tam ouzká cestička, vzpomněl jsem si, že jsme tudy kdysi s klukama prolejzali, pak jsem si řek, že je to dávno docela jiná cestička, vyšlapaná docela jinejma klukama, ale ať už to byla ta stará nebo jiná, vedla na kousek ušlapaný hlíny, kterej se svažoval ke Starostrašnický ulici.
A na tom kousku ušlapaný hlíny, změklý předvčerejším deštěm, byly vytlačený koleje ouzkejch pneumatik. Takže to mohla bejt motorka… Dejme tomu že s lodičkou.
Jenže do tý by se mrtvola nevešla. Leda že by ji posadili do sajdky v kukle a brejlích.
…12…
Najednou vylez z roští Květa Knedlík. „Povídal Truhlář, že hledáš ňákej šnuptychl,“ vybaf na mě.
„To se přeslech,“ odpověděl jsem.
„Už zase kecáš. Proč furt kecáš, hele?“
„Pojď se na něco mrknout, Květo.“
Přiloudal se blíž. „Nojo,“ kejvnul. „Od ňáký motorky. Že by tady ráno měřili zrovna tohle… Nejsou to šaškové? Myslej si, že to sem někdo přivez na motorce. No teda…“
„Říkal jsi, že byli na planýrce.“
„Ale jo, byli. Jenže tady taky. A řek bych, že dýl. Z maringotky je sem přes to křoví vidět… Je to vejš. Měli pásmo… Hele, jak si můžou myslet, že to sem přijelo na motorce? Taková volovina!“
„Mohla mít sajdu, ne?“
Kouknul znova na koleje. „Myslíš, jako že jsou ty stopy dvě?“
„Taky že jsou.“
„Jo. Jedna sem a druhá zpátky.“
„Že tu není vidět, jak se točil,“ řekl jsem.
„Nejspíš tuhle na tom štěrku… Nebo támhle v trávě.“

Bylo tam takovejch míst víc.
„Neřek jsi jim o Pavlíně, že ne?“ zeptal se Knedlík.
„Ne. Ale možná, že by se jim to říct mělo.“
Vycucnul si ze zubu snídani a vypliv. „Proč, ty vole?“
„Protože jsi tady od osmi večer nebyl.“
„Hele - kdyby sem toho kostrouna někdo přivez schválně, aby ho zahrnul buldozer, měl by to tu asi očíhnutý, ne? Musel by vědět, do kolika se tu maká, a přijel by po desátý. Včera to bylo docela výjimečný. Nemohlo ho napadnout, že se seberu a vypadnu s Pavlínou do putyky.“
Koukal jsem, jak doluje po kapsách nikotin. Když si zapálil pomačkanou lípu, vypustil proti sluníčku šedivej kouř.
„Taky byli zvědaví, jestli jsi s tím něco nedělal?“ zeptal se.
„Jo. Řek jsem, že nic.“
„A řekli ti, proč se ptaj?“
„Ne. Tobě jo?“
„Prej to bylo čerstvě polámaný. Ten cucák na mě koukal, jako kdyby si myslel, že jsem na tom zkoušel sílu.“
„No vidíš, třeba to polámali, když to cpali do sajdky.“
„Úžasnej nápad,“ ušklíb se Knedlík. „Spíš se to stalo, když se to mlelo s nějakejma šutrákama v žíci. Nebo když to s těma šutrákama spadlo do díry. Je to s korbou tatrovky dobrejch šest metrů. Jakpak může bejt taková vysušená mrtvola pevná?
Nanejvejš jako papundekl. Z takový vejšky by se možná polámala i čerstvá.“
Vytáh jsem z kapsy provázek, vzal klacík a zapíchnul ho doprostředka jedný koleje. Potom jsem provázek natáh pravoúhle ke druhý a udělal si na něm uzlík.
„Kdybych sem tu věc přivez já,“ hučel Knedlík, „nahrnul bych na ni matriál, aby byla schovaná. Muselo by mě přece napadnout, že si jí ráno někdo všimne dřív, než začnou jezdit nákladáky.“
„Třeba to tak chtěli udělat.“
„Tak proč to neudělali?“
„To je jasný… Zrovna se k tomu chystaj a najednou k nim někdo kráčí po planýrce.“
„Kdo, vole?“
„Přece já.“
„Myslíš, že jsi je vyplašil?“
„To se ví. Když jsem jel po zadku dolů, slyšel jsem, jak prchaj. Dvoutakt.“
„Tak můžeš bejt rád, že ti nedali přes kokos. Jenže to by bylo moc kraválu kvůli jednomu kostrounovi, ne?“
Pokrčil jsem ramenama.
„Esenbákům jsi to řek?“
„Napadlo mě to teprv tady.“
„Vrátíš se tam?“
„Nač? Stopy našli… A že to byl dvoutakt, to je jasný. Motorka. Stačí se kouknout na ty koleje.“
„Tak tam nejdeš?“
„Ne. Musím do práce.“
Vypadal, že je rád. Kostroun mu byl volnej, ale Pavlína ne. Musel to bejt děsně hlubokej vztah.
„Hele, kdyby něco,“ začal.
„Ty musíš mít z toho jejího starýho pěknej vítr,“ řekl jsem.
„Nechci kompromitovat dámu,“ na to Knedlík.
„Tak ji netahej do toho svýho zablešenýho vozejku,“ řekl jsem.
„Když jsi takovej džentlas.“
„Jen se moc nevytahuj.“
„A ty podruhý dodržuj pracovní dobu,“ poradil jsem mu.
Jak jsem se rozjel, něco za mnou pokřikoval, ale zaniklo to v randálu tatry, která přivážela další příděl hlíny a mumifikovanejch nebožtíků.

…13…

Když jsem přijel z práce domů, začal jsem dávat do kupy papíry pro Růženu. Táta byl spokojenej, že se věnuju něčemu pořádnýmu, máma se šplouchala v dřezu a pootevřeným oknem vlítla do kuchyně čerstvou energií nabitá jarní moucha.
„Abysme vytáhli organtýn,“ řekl táta a ohnal se po ní novinama.
„To je zajímavý, že zatím nikdo nevymyslel, jak se těch potvor zbavit. Za chvíli se bude lítat na Měsíc…“
Jak se zbavit mumie, která je na obtíž?
Je to mnohem jednodušší než s mouchama. Stačí počkat, až bude čistej vzduch a tma, naložit mumii, která neváží o moc víc než kosti, a hodit ji do dolíku, kterej se denně zasypává novejma a novejma stovkama kubíků hlíny a štěrku. Po Praze je takovejch pracovišť hromada, račte si vybrat. Pravděpodobnost, že tam zrovna ve chvíli, kdy chcete mumii zahrnout, někdo sjede po zadku, je tak jedna k miliónu.
Celkem nevelkej risk.
Jenže otázka zní dočista jinak.
Komu překáží mumie, aby se jí potřeboval zbavit právě takhle?
Kdyby ji vykopal na zahrádce při sázení rajskejch, ohlásil by to.
Kdyby na něj vypadla ze zdi při probourávání novejch dveří, ohlásil by to. Kdyby o ni třeba jenom zakop na ulici, ohlásil by to. Stejně jako jsem to udělal já, když jsem se na ni zřítil. Achjo.

PŘENESENÍ VÝROBY MAZACÍ DRÁŽKY ČEPU ZADNÍ VIDLE NA AUTOMAT…
Olda Nývlt je holt hlava, ale ten název mu nejspíš vymyslel Ferkl. GALVANICKÉ POKOVENÍ, ÚSPORA MATERIÁLU. Fajn, to se bude Růže líbit. A tuhle: KALENÍ POJISTNÉHO TŘMÍNKU. REALIZACE: PAVEL GRÓF; To je ten chulouš s kejvačkou, co udělal z voňavý Boženky BOBINU.
Vytahuje se, že byl jeho pradědeček maďarskéj hrabě.
Shrnul jsem papíry do desek, desky nacpal za bundu a řek, že mám něco na práci ve fabrice. Kvůli schůzi. Domluvit se s Růženou.
A máma hned: „Snad spolu zase nechodíte, Otíku?“
Táta jenom něco zabručel a odjel s křeslem do pokoje.
Honem jsem si obouval plátěnky, ale máma dotírala dál. Že z mý známosti s Růženou nic nebylo, ji mrzelo víc než mě. Už jsem přece dost starej, abych se moh ženit, a Růženka Brandejsová je přece taková hodná, milá a dbá na sebe…
„Zahnula mi s Motejzlíkem,“ uved jsem to na pravou míru.
Máma vzdychla a vrátila se k dřezu.
„Vůbec nejsem dost starej, abych se moh ženit,“ řekl jsem. „Vždyť víš, mami. Pořád mám v hlavě samý skopičiny.“
Udělala, že mě plácne mokrým hadrem.
Rozbrečel jsem se a utek na chodbu.
„Blázne jeden bláznívej,“ zavolala za mnou. „Už bys moh mít aspoň kousek rozumu. Pan učitel Jouza měl ve tvým věku pomalu doktorát.“
„Mami, co je k večeři?“
„Špekový knedlíky se zelím.“
„K večeři jsem doma,“ řekl jsem a seběhnul těch třiatřicet schodů na dvoreček. Můj kůň mi v ústrety vesele ržál, až mu vlál za ušima ten odlepenej kaloun.

…14…

Jelikož na vrátnici seděl dědek Folprecht a ne ten novej chytrolín, šel jsem klíďopíďo rovnou; ještě jsem mu řek, aby mi pohlídal kolo.
„Oni ti daj co nejdřív Řád práce,“ povídá Folprecht. „Lízt sem v sobotu odpoledne, když nemusíš…“
„Nesu Brandejsový nějaký materiály.“
„Jiný je nosej odsuď,“ ušklíb se Folprecht a kejvnul prstem, abych nastavil ucho. „Před chvílí jsem nachytal toho páska z kalírny,“ hučel mi do něj. „Koukám, že kulhá - prej se bacil do kolena. Tak jsem vylez, máknu - bodejť, měl v nohavici rouru.“
„Kterýho páska? Grófa?“
„Kolikpak je tady asi pásků, mladej?“
„Co jste s tím udělal, pane Folprecht?“
„Tu trubku jsem mu sebral. Nikdo to neviděl… Tak jsem mu řek, že si na něj dám majzla. A jestli ho nachytám ještě jednou, tak uvidí.“
„Vy jste svatej muž, pane Folprecht.“
„Že prej chtěl vyzkoušet, jestli si všimnu.“
„Třeba jo. Kdyby ji chtěl fakt odnést, šel by dírou.“
„O žádný takový díře nevím,“ odpověděl jako vždycky. „A pochybuju, že někde ňáká je. Protože kdyby byla, to bych tvrdě zakročil, to si piš.“
Pokrčil jsem ramenama a šel. Co jsem s tím měl dělat? Přece nepoběžím žalovat na Grófa, že chtěl pronýst vrátnicí kus trubky? Zrovna na Grófa… Nebo ta nešťastná díra. Chodilo se tamtudy ke DVOUM STEHNŮM pro pivo. Málokterej chlap vydrží osm hodin bez piva, když je venku třicet nad nulou a skleněný střechy pomalu tečou. Tak si udělali díru, kterou našel jenom ten, kdo o ní věděl, a dám krk na to, že ji nijak nezneužívali. Takže kdybych třeba na schůzi nanes, že by se měla v rámci BDĚLOSTI A OSTRAŽITOSTI zadrátovat, měl bych mezi těma staršíma se zlepšovatelskou činností utrum. Všichni byli pivaři, i když jinak pracanti a koumáci.
Mírně mi to vrtalo hlavou, když jsem došel k Růženiný liberto a vytáh desky s papírama. „Dej mi to na skřínku,“ řekla.
„Musela jsem brousit a proštelovala jsem hodinu.“
„Folprecht nachytal Grófa, jak pronáší kus trubky,“ řekl jsem. „Prej jestli si Folprecht všimne.“
„A co?“ zeptala se.
Koukal jsem, jak se sype šest stříbrnejch spon mezi palcema výkovku vačkový hřídele. „Nic,“ řekl jsem. „Folprecht si nechce dělat mezi lidma zlou krev.“
Jak jsem to řek, napadlo mě, že jsem s tou dírou stejnej. Taky si nechci dělat zlou krev, ačkoliv dobře vím, že by dírou prolezlo víc než kus blbý trubky. „Hele, Růžo,“ řekl jsem, „nemělo by se něco udělat s tou dírou v plotě?“
Jenom po mně střelila očima.
„Gróf je hajzlík,“ pokračoval jsem. „Při noční by tamtudy moh lifrovat všelicos.“
„Jenže ty jsi proti němu zaujatej, Oto.“
„Rád bych věděl proč.“
„Kvůli tý Božce, co s ním chodí.“
„A jéje, jedna paní povídala.“
„Bodejť, tebe slečny nezajímaj. Ty máš jiný starosti.“
„A nemám?“
Popadla klíč a vrazila ho do univerzály. „A proč asi za tebe mám dělat ten referát? Protože tě víc zajímá nějaká mumie.“
„Můžu za to, že jsem ji našel? Hele, někdo sbírá známky, a mě holt zase zajímaj záhady.“

„Tak proč si nezajdeš za někým, kdo se v tom vyzná? Třeba do muzea za nějakým historikem. Řek by ti třeba, že tam bejval hřbitov, a bylo by po záhadě."
„Růžo, ty dovedeš bejt šíleně protivná," řekl jsem. „Ale občas z tebe vypadne desítiuncovej nuget."
…15…
Vždycky, když jí něco takovýho řeknu, zrudne a naskáčou jí pihy kolem nosu. Tentokrát jsem na to nečekal, jelikož mi nad hlavou lítaly obláčky se žárovkama jako v seriálu s kocourem Felixem.
Jednoho historika totiž znám.
Učil moji mámu na obecný škole, kde už byl ředitelem, když jsem tam nakráčel s novou taškou na zádech já. Rok nato si musel sbalit fidlátka, protože se nelíbil nácků. Když u nás měl poslední hodinu, všichni jsme si mu řekli o adresu, že ho navštívíme. Uhříněves, Krátká pět.
Nikdo z nás ho tam nenavštívil, protože jsme tenkrát byli malí na cestu do Uhříněvsi. Sotva jsme trochu povyrostli, odvezli ho do koncentráku. Po válce se sice máma doslechla, že se vrátil a bydlí zase tam, co bydlel, jenže to už jsem zase byl moc velkej. Co si budem líčit, člověk se nejvíc stydí za svý city, když je mu patnáct. Taky jsem si myslel, že na mě pan ředitel Jouza jistě dávno zapomněl. Když byl tak starej jako já, měl už pomalu doktorát…
Takže UHŘÍNĚVES, KRÁTKÁ 5.
Silnice bílá přede mnou.
Kde jsou ty časy, když bejvaly silnice bílý. Auťáky uháněly z Prahy do Jevan, do Říčan, do Mukařova. Rodinky ve spartakách.
Chataři v tudorech s košíkama a stromkama, přivázanejma na střeše.
Frájové na skútrech, vzadu na štorc holku s koněchvostem. Taky jeden křídlatej ševrolet, červenej jak hasičský auto, vzadu celou baterii světýlek, značku CD, a v něm špekoun se třema bradama, mha přede mnou, mha za mnou. Když mě předjížděl, mrknul po mejch mekártrovkách. Možná že byl MEKÁRTR jeho dobrej známej.
Pan učitel Jouza už tam dávno nebydlí.
Nebo umřel.
Kolik by mu teď mělo bejt, když učil mámu? Vlastně ani ne tak moc. Něco kolem šedesátky, dejme tomu.
UHŘÍNĚVES, KRÁTKÁ 5. Prosím vás… Kde je tady Krátká ulice?
Rovně, za roh, třetí doleva a tam se doptám? Dík. Prosím vás, kde je tady Krátká ulice? No, pana učitele Jouzu. Vřelý díky, mladápani.
Byla to slepá ulička s ouzkejma chodníčkama kolem nízkejch dřevěnejch plůtků na podezdívkách. V zahradách za nima stálo šest nebo sedm jednopatrovejch vilek. Že prej ta předposlední… to bude támhleta. Jak se tam šťourá v alpince ta hubená holka v pletený čepici.
„Dobrý den," zavolal jsem přes plůtek. „Prosím vás, bydlí tady pan učitel Jouza?"
…16…
Holka se ohlídla. Měla brejle, trochu dlouhej nos a bylo jí tak patnáct, jestli ne míň. Zapíchla do hlíny dloubátko a pustila se ke mně po pěšince z velkejch placáků. Pod brejlema měla velikánský mrkací čokoládový kukadla a pod tím raťafákem širokou pusu, plnou zánovních zubů. Dohromady počítáno to byla pěkná holka.
Asi jako žirafí mládě.
„Co mu chcete?"
„Chodil jsem k němu do třídy."
„Jo? Vypadáte mladší," řekla a opřela se špičatejma loktama v rozdrbanejch rukávech o vršek plotu.
„Díky," já na to. „To dělá to kolo."
„Tak pojďte dál, já pro dědu dojdu."
Otevřela mi branku a já zaved kolo dovnitř. Byla to taková hodná zahrádka s trávníkem a rybníčkem; kousek dál, stranou od alpinky, bylo pár jahodovejch záhonků se staniolovejma proužkama na provázkách. V jednom okně v přízemí se hnula záclona.
Za chvíli se žirafí mládě vrátilo, že prej mám jít dál.
V chodbě a na schodišti visely zarámovaný obrázky se všelijakejma husitama od Alše, dole byly rovný a nahoře dokulata. Schody byly dřevěný a trochu vrzaly. Nad nima u zábradlí stál malej shrbenej pán, kterej měl na nose půlený brejle a ten jeho nos připomínal vnučku. Teprv teď jsem si uvědomil, že si pana učitele vlastně vůbec nepamatuju, nebo že to je docela jinej učitel, kterej se náhodou taky jmenuje Jouza a bydlí na stejný adrese.
„Tak pojď, pojď, chlapče," řekl vyšeptalým hlasem.
„Já jsem Ota Fink," představil jsem se. „Začal jsem u vás chodit do školy."
Kejvnul hlavou s pár stříbrnejma vláskama po stranách a ukázal mi do otevřenejch dveří. Šel jsem teda dál, zatímco žirafí mládě frnklo po schodech. „Já si na tebe, chlapče, nepamatuju," povídal pan učitel doktor Jouza a šoural se za mnou. „Ale to příjmení je mi povědomé."
„Učil jste taky moji mámu, ale to se jmenovala Šafránková. Muselo to bejt někdy kolem pětadvacátýho roku."
„To je doba," řekl. „Šafránková… Počkej, nevzala si ona toho odbojáře, co měl za povstání něco s nějakou minou? V Pragokovu?… No bodejť. A ten se jmenoval Fink."
„Jo, to je táta."
„Jakpak se mu daří? Loni o tom psali v Práci, bylo to desáté výročí. A já si hned říkal, není to ten Fink, co si vzal malou Šafránkovou? Tvoje maminka mi totiž poslala oznámení, když se brali…"
Vykládal jsem, jak za tátou chlapi choděj, jak si pořídil telefon, aby byl líp po ruce, a rozhlížel jsem se přitom po pokoji. Bylo tam plno knihoven, obrazů, kytek, na jedný almaře stál glóbus jak libeňskej plynojem, v rohu se pomaloučku kejvalo mosazný kyvadlo stojacích hodin a na stěně mezi oknama visela zasklená sbírka motýlů. Jeden z nich byl

dočista duhovej a rozpětí měl jak vrána.
„Tak to snad abychom…“ Obrátil se a zaštrachal za sklem vyřezávanejch dveří jedný skříně. „Vidíš, po takové době si vzpomenu, ale když jsem tě měl ve třídě, nenapadlo mě nic.
Jestli nepohrdneš… Je to jenom šípkové. Inu, nestává se mi často, že by přišla takováhle návštěva.“
Když nalil do dvou broušenejch skleniček, řekl jsem: „Víte, já od vás potřebuju poradit, pane učiteli.“
…17…
„Chlapče, chlapče,“ vrtěl pan učitel hlavou. „Ve Strašnicích, u školy - před dvěma sty léty? Tenkrát tam nejspíš byla jenom pole. Hřbitovy byly jenom ve vnitřní Praze u farních kostelů… Jindřišský, havelský, štěpánský. Zrušil je císař Josef. V té době už dobrých sto let existovaly Olšany, původně morový hřbitov…
V roce šestnáctistém osmdesátém vypukla v Praze epidemie a dosavadní hřbitůvky nestačily. A císař Josef po jejich zrušení přikázal, aby pravý břeh Vltavy pohřbíval pouze na Olšanech, které se potom rychle rozrůstaly až do dnešní podoby. Samozřejmě, byly nějaké výjimky… Když pomineme smíchovský břeh, kde se pohřbívalo v Košířích. Evangelíci pochovávali v Karlíně, vojáci na Hradčanech… Ale Strašnice? Naproti škole bylo donedávna Bečvářovo hospodářství, nějaká zemědělská usedlost tam mohla být i před dvěma sty léty, ale farní kostel? Hřbitov? Jistě ne.“
„A co kdyby to byl nějakej padlej…, třeba nepřátelskej voják? Toho by jistě nepohřbili na vojenským hřbitově na Hradčanech. Kdyby padnul u tý zemědělský usedlosti… Nebo byl raněnej a v tom statku umřel?…“
„Těžko říct. Třeba když pruský Bedřich pronásledoval tereziánskou armádu nebo možná i v roce šestašedesátém…“
„To je moc nedávno,“ řekl jsem.
„Jak jsi přišel na těch dvě stě let?“
„Povídal to nějakej doktor od esenbáků. Dvě stě, tři sta. Že prej by to nejlíp poznal nějakej Absolon.“
„Profesor Absolon… Ale to je přece archeolog,“ řekl pan učitel a nalil mi další šípkovňák.
Zahlíd jsem háčkovanou štorou, jak žirafí mládě vede zahradou mýho favouše; nejspíš napojit. Protože jestli se na něm chce někde za barákem vozit, je na nejlepší cestě k odřenýmu nosu.
Ženská a klipsny, to je výjimečnej zjev.
„Pokud by to byl případ pro archeology,“ řekl pan učitel, „pak je to něco jiného. Takového nebožtíka můžeme vykopat leckde a nemusíme si lámat hlavu, jak se tam dostal. Pražská kotlina a její okolí byly vždycky osídlené. Vždyť to může být i nějaký Kelt…“
„Nosili Keltové vysoký boty?“
„Cože? Kostra - a ve vysokých botách?!“
„Nebyla to kostra, pane učiteli. Byla to vlastně mumie. A neměla jenom boty, ale i kabát.“
Sundal brejličky a začal si je čistit kapesníkem. „No jo,“ bručel si přitom, „no jo… To je ovšem záhada přímo detektivní.“
Vypadal, že ho to teprv začalo bavit. „Mumie… Jestlipak víš, jak taková mumie vznikne, Otakare?“
„No - třeba v Egyptě…“
„V Egyptě, chlapče,“ přerušil mě, „byly mumie výsledkem složité pohřební technologie, zvané - jak?“
„Mumifikace,“ plácnul jsem.
„Bal-za-mo-vá-ní,“ opravil mě. „Mumifikace je proces buď umělý, jako důsledek balzamování… Nebo přirozený, ke kterému dochází jen za určitých podmínek. Za přístupu suchého vzduchu, při stálé nízké teplotě… To jest v katakombách, v některém typu hrobek… I náhodou. Na nějaké půdě, ve sklepích. Ale jen výjimečně při pohřbu do země. Tam veškeré tkáně podlehnou rozkladu, podpořenému prosakující vodou a dalšími - ehm - činiteli. Kdyby ten tvůj nešťastník byl někde zakopaný, ať už na hřbitově nebo mimo něj, v rakvi nebo bez rakve, nemuselo se to stát ani před dvěma sty lety, aby z něj nezbylo víc než hromádka kostí.
Stačilo by padesát… nebo i mnohem míň. Ten tvůj nález není - ehm - vůbec logický. Žádné přirozené vysvětlení mě nenapadá.“
„Mě taky ne,“ řekl jsem.
…18…
Když jsme vyšli na zahrádku, stálo kolo opřený o barák a žirafí mládě právě dokončovalo omotávání řidítek modrým kalounem.
„Jestli vám to nevadí… Přišlo mi ho líto.“
„Vy jste hotovej poklad.“
„No no,“ napomenul mě pan učitel. „Snad bys Elišce nevykal.“
Popad jsem kolo za rohy. „To je pěkný jméno, Eliška.“
„Jo,“ ušklíbla se. „Holky mi říkaj PŘEMYSLOVNA. Jako kdyby nestačil ten blbej nos a brejle.“
„Cože?!“ natahoval ucho pan učitel.
„No, já se jmenuju Otakar a ve škole mi říkali FENYKL,“ potěšil jsem ji a odstartoval.
Vida. Tak můj nález není vůbec logickej. Bodejť. Logickej by byl třeba v Brně u kapucínů, kde maj pod skleněným šturcem pandura Trenka. Nebo jednu paní, co se po smrti vzbudila v rakvi. MILÍ NÁVŠTĚVNÍCI, dí průvodce s brněnským přízvukem, VŠIMNĚTE SI ZKRÓCENECH KONČETIN! Návštěvníci si teda všimnó a omdlijó.
Všimnul jsem si i bez průvodce.
Vypadal jako skrčenec, jenže na toho byl moc mladej. A zase trochu starej na to, aby to byl něčí zavražděnej dědeček, kterýho sušili deset let za kamnama. Proč vypadal jako skrčenec? Byl čerstvě polámanej. Proč byl čerstvě polámanej? To je jasný i bez profesora Absolona. Rovnýho by ho nenacpali do vozidla, ať bylo jaký chtělo.
Tak ho poskládali natřikrát.
Kdepak asi překážel?
S náhodama jsem se vypořádal díky panu učiteli Jouzovi. Žádnej bagr nezboural omylem katakomby, zrovna jako

buldozer neodbuldozeruje hrobku do dolíku, aniž by si toho buldozerista všimnul.
A pohřbenej normálka jenom tak, to můj milovanej Metuzalém Kostra bejt nemoh. Ježto by se už dávno rozpad i s montgomerákem a holinkama.
Zmumifikovatěl si prostě někde jinde, načež tam začal zaclánět.
Tak ho odlifrovali na planýrku, a nebejt toho, že jsem je vyplašil, byl by od dnešního rána definitivně pohřbenej, zapomenutej, zmizelej ze světa. Ze světa, kde silně překážel, ačkoliv byl už nejmíň dvě století spořádaně mrtvej. Jestli je tohle logický, tak jsem čínskej kloboučník.
Proč se mě ten esenbák ve Vilový ptal na auťáky, když jediný podezřelý stopy kolem dolíku pocházely jasně od motorky? Že by něco našli na planýrce, něco, co já už nestih, protože to nákladťáky rozjezdily?
Neměl jsem radši psát ten referát?
S těmahle neodbytnejma myšlenkama jsem zastavil u poslední řady bytovek, odkud bylo vidět planýrku jako na dlani. K maringotce to bylo nejvejš osmdesát metrů a k dokořán otevřenejm vratům něco přes sto dvacet.
Před druhým barákem od kraje stál černej oplík kadet, zpod kterýho čouhal kus špinavý deky a nohy v teniskách, zakecanejch olejem. Kousek dál nějaká paní v natáčkách zalejvala ouzkej záhonek.
Pomaloučku polehoučku začínal krásnej jarní podvečer.

…19…

„Dobrý den," pozdravil jsem paní s konvičkou. „Máte pěkný tulipány."
Koukla na mě nakřivo. „Jo, to mám."
„Jestlipak vám je v noci někdo nekrade?"
Změřila si ty mý nešťastný brejle. „Manžel je myslivec," prohlásila. „Nabije si flintu solí a pepřem. To je na chuligány to pravý. Pěkně do zadnice."
„Na to jsou paragrafy," ozval se chlápek pod autem. „Tady nejsme na divokým západě, paní Hejnová, aby si tu váš starej bouchal po lidech ze štucu."
„Vás se tak bude ptát, vy nemravo jeden."
Zpod auta se vydral plechovej řehot.
„Každou neděli jezdí s frajlí do Milíčova," hlásala paní. „Prej trénujou to otužování. A koupaj se tam večír nahatý. A ještě k tomu to každýmu vypravuje. Tfuj!"
„Poďte někdy s náma, paní Hejnová," na to chlápek.
Proti svý vůli jsem si představil paní Hejnovou nahatou v milíčovským rybníku. Vypadalo to jako izolátor v oukropu.
„Vy jeden," začala s rukama v bok.
Chlápek vylez a pustil se po chodníku k baráku.
„Nejdřív je sprostej, a když mu chce člověk dát co proto, tak uteče," stěžovala si paní Hejnová.
„Jakýpak uteče," odpověděl. „Jdu si pro hasák."
„To jsou dneska lidi, že jo," řekl jsem, když se za ním zavřely domovní dveře. A sundal jsem si mekártrovky.
„Furt se v tom vrtá," hučela paní Hejnová. „Všecko tady zasmradí… A co kraválu nadělá. Slyšel jste ho? Jak mě těma řečma svlíkal? Ale manžel s ním jednou udělá krátkej proces."
„Já myslel, že je tady klidný bydlení."
„Tady? Prosím vás. Celej den tu rámusí buldozer a nákladťáky. Až mi řinčej okna. Do desíti večer! Pěkně klidný bydlení, jen co je pravda."
„Včera taky?"
„Co včera taky?"
„Až do desíti?"
„A co je vám vlastně po tom?"
„Proč bych vám to neřek, paní Hejnová. Kontroluju dodržování předpisů v rámci Měsíce bezpečnosti. Například jestli je buldozerista řádně přivázanej k buldozeru. Nebo jestli jsou zavřený vrata, když přestanou jezdit auta s hlínou… Aby tam někdo nevlez a nepřišel k úrazu. A tak podobně."
Řádně jí to nadzvedlo. „Jako na dnešek v noci, co?" zasyčela nadšeně. „Však jsem ráno viděla ten pohřebák. Hned jsem si říkala, že si tam někdo srazil vaz. A moh za to, ten buldozerista, to je jasný. Ten, co tam furt tejrá tu harmoniku."
Chlápek se vrátil s hasákem a bába si mě přitáhla za knoflík. „Milej pane," ševelila, „my nemáme žádnou televizi a k rádiu si sednu, akorát když dávaj dechovku.
Takový ty Pražský jara, to by měli zakázat. No - že holt taky hlídám ty kytky, koukám celej večír z okna. Ten plac mám jako na dlani a vidím všelicos. Jak by ne!"
„Říkala jste, že ten buldozerista -"
„Už jsem u toho. Včera k večeru vlezla do aleje ňáká flundra, pohazovala si kabelčičkou, a rovnou támhle ke plotu. Ten chlap na buldozeru zastavil motor a začal na ni pískat. No řekněte - slušná ženská by se neohlídla, co?"
„Jo," kejvnul jsem. „Ne."
„Cože?" krákla paní Hejnová.
„Slušná ženská by se neohlídla."
Pustila můj knoflík a cmrndla z konývky na poslední tulipán.
„Tahleta se rovnou zastavila," pokračovala. „Muselo to bejt ňáký lehčí zboží. No - slovo dalo slovo, za chvíli byl převlíknutej a štrádovali si to k sokolovně. Nejspíš do toho novýho hampejzu nebo do Barikádovny tancovat."
„A co vrata?"
„Nechal je otevřený. Každej tam moh vlízt a polámat si haksny, milej pane. Proč se nezeptáte esenbáků? Ráno jich tady bylo jako much."

„Však se taky zeptám.“
„Myslela jsem, že za mnou přijdou,“ řekla znechuceně. „Ohledně tý štětky jsem korunní svědek, nemyslíte?“
„Jestli to nebyla nějaká známá toho buldozeristy.“
„Tady byla prvně.“
„Třeba jste ji jindy propásla.“
„Propásla?“ řekla dotčeně. „Nikdy.“
Vřele jsem poděkoval a strčil nohu do klipsny.
„Měl byste si pořídit slušnější kolo,“ řekla. „S pořádnejma gumovejma šlapkama. A taky byste si nemusel ohrnovat nohavice jako ňákej chuligán. Jsou na to přece takový sponky.“
„To bych nemoh dělat vejvrtky,“ řekl jsem a jel.
…20…
„Hej,“ houknul na mě Květa Knedlík.
Zrovna strkal k dolíku menší kopec.
„Hele, Květo,“ zařval jsem na něj, abych přehlušil ten kravál, „Jestlipak jsi včera zavřel bránu, když jsi šel pryč?“
Zastavil a vytáhnul cigáro, motor na volnoběh. „Kdybys mě zabil, tak si nevzpomenu,“ odpověděl. „Co má bejt?“
„Zaraz ten randál.“
Poslech, škrtnul a zapálil si.
„Nechal jsi otevříno,“ řekl jsem.
„A co?“ mávnul rukou. „Není tu nic k ukradení.“
„Taky tady nikdo nic neukrad,“ řekl jsem. „Spíš sem něco přidal.“
„Že si nedáš pokoj, člověče.“
Bafal jako lokomotiva.
„Co Pavlína?“ zeptal jsem se. „Neukázala se?“
„Nech ji na pokoji, jo?“
„V tý hospodě neměla prstýnek.“
„Když jde za mnou, tak ho nenosí, to dá rozum.“
„Květo, ty kecáš.“
„Co - kecám? Nosí, nenosí. Hodinky jako holinky.“
„Kecáš, že za tebou chodí. Včera jsi ji viděl prvně.“
„Hele - nepíšeš taky pohádky?“
„To víš, že jo. Pod pseudonymem bratří Grimmové.“
„Dobrý, vole.“
„Ta tvoje báchorka o krásce a zvířeti taky není nejhorší, Květo.“
„O jakým zvířeti?“
„O velkým. Neblbni a svěř se tetě Jarmile.“
Slez z buldozeru, zahodil spařený drámo a zašláp ho do hlíny.
„Dneska byl takovej fofr, že jsem se nestačil nadlábnout,“ zabručel.
„Mám v maringotce kus uzenýho… a křen.“
Vzal jsem kolo a šel za ním. Odemknul dvířka a zalez do vozu.
Opřel jsem favouše o plot a vykráčel po schůdkách.
„Vemeš si se mnou?“ zeptal se.
„Dík. Mám doma špekový knedlíky.“
Zvednul talířek položenej obráceně na hořčicový skleničce, aby mu nastrouhanej křen nevyčichnul, strčil ke skleničce nos, nasál a kejchnul. „Ten je. Jako břitva.“
Stál jsem mezi dvířkama a čekal.
„No co,“ řekl najednou. „Měl jsem zrovna makačky plný zuby, když se přivrtěla. Jenom tak ze srandy jsem písknul.., Vůbec mě nenapadlo, že se zastaví. Nojo… Zastavila se. A potom - znáš to. Řečičky. Zval jsem ji na kafe, cukrovala, jakej mám krásnej domeček na kolečkách, ale na kafe nechtěla. Že se to nehodí. Takhle kdybych prej s ní spíš někam šel… Že vypadám jako moc slušnej člověk a inteligentní, to prej se hned pozná.“
„Podle pískání.“
„Jestli si chceš dělat srandu, tak jdi do hajzlu.“
„Vůbec si nechci dělat srandu. Potom jste šli do vinárny?“
Kejvnul a zahryznul se do uzenýho kolena.
„A tam ti vyprávěla, že je její starej velký zvíře?“
„Nic takovýho mi nevyprávěla,“ přiznal se Knedlík. „Jenom se cpala jak nezavřená. S tím velkým zvířetem jsem si to vymyslel já. No hergot - když jsem chtěl, abys o ní mlčel, musel jsem mít nějakej důvod, ne?“
„A proč jsi chtěl, abych o ní mlčel?“
„Protože jsem nechtěl vypadat jako blb,“ odpověděl a praštil kolenem do stolu. „Než jsme se spolu vrátili od tý mrtvoly, čajzla mi z prkenice sedm kilo.“
„Ježíš… To je k smíchu.“
„To je, ty vole jeden.“
„Proč jsi to neřek esenbákům? Nemusela bejt daleko.“
„To já zase radši tratím než vypadat jako blb. Ať si za ty prachy užije.“
„Užil sis za ně taky?“

„Vždyť jsi mi do toho vlez, člověče.“
„Jmenovala se vůbec Pavlína?“
Rozhodil rukama. „Vím já? Povídala to. V takovejch případech se doklady nevyžadujou, kor od takový krásný ženský. Škoda že mi o ty prachy radši neřekla. Furt si myslím, že je na něco nutně potřebovala… Nojo, no. Jak jsi na to přišel, že kecám?“
„Proč myslíš, že sem přišla? Aby tě odlákala z planýrky. Všimnul jsem si, jak tě u Otce vlasti zdržovala. Prej šlehačkovej pohár! A přitom jukala na hodinky.“
„Hergot - ty myslíš -“
„To se ví. Byla s těma funebrákama smluvená.“

…21…

Nechal jsem ho, aby si vylil vztek na uzeným kolenu, a jel jsem na špekový knedlíky. Žádný přísahy, abych neshodil manželku velkýho zvířete, už na mně nevyžadoval. Jenom si nacpal papulu křenem a rozbrečel se jako starej krokodýl.
Když jsem zbodnul večeři, převlíknul jsem se do slušnejch gatí a bundy s kapsama, který táta říká BOMBAJKA. Bavili se s mámou o tý nový samoobsluze a bylo jim celkem fuk, že se někam chystám, jenom máma podotkla, že bych si neměl zapomenout klíče od domu, protože sousedi nadávaj, když pak venku pískám.
Táta řek, že už jsem snad dost starej na to, abych věděl, co dělám.
Já si jenom pomyslel, jak by vyletěl, kdybych mu řek, co dělám zrovna teď. „Jo, Oto,“ povídá najednou, když jsem se před zrcátkem česal, „byl tady Rykl s dědkem Marečků.“
Rykl je předseda ROH, dělá v nástrojárně a Mareček dosluhuje na karuselu. Oba byli s tátou za války v odboji a choděj si k nám vylejvat boly, když ve fabrice něco vázne. Táta jim dělá vrbu; nejspíš docela rád, protože je tak aspoň do jistý míry zapojenej do problémů továrny, bez který, dokud byl zdravej, nemoh bejt. „Vlastně chtěli mluvit s tebou,“ dodal.
„To můžou na dílně, ne?“
„No… Na dílně asi nechtěli. Aby se to nerozneslo.“
„A co, táto?“
„Rykl povídal, že jsi takovej detektiv…“
„Jo, já určitě.“
Strčil jsem hřeben do zadní kapsy kalhot, kde jich zlámu až dvanáct ročně, a šel jsem si do skříně pro čistej kapesník.
Jak jsem si vybíral ten nejhezčí, povídá táta skrz dveře:
„Dělala se inventura, o tom víš, ne?“
Bodejť bych nevěděl. Když se dělá ve fabrice inventura, je to ten nejhroznější den, co může bejt. Protože člověk namísto poctivýho řemesla leze od bedny k bedně a počítá milióny šroubků, matiček, táhel, čepů, vaček a všech možnejch čudlíčků, až je z toho hrbatej.
V poloviče bedny zapomenete, jestli pět set nebo šest set, a můžete začít nanovo. Oblbovák za hodinovou mzdu. Radši vykládat vagóny s tvárnicema. Zadara.
„Bodejť bych nevěděl.“
„Nehraje to v lisovně a v niklovně. A dělaj tam hlavně svazáci.“
„No a? Tam nikdo tužkou nemaká.“
To se stává, že někdo prošteluje nebo má prostě pech, napíše si do úkoláku normální počet kusů, jakej dělá podle plánu, a počítá, že to na další šichtě dohoní. Jenže za pár dní ztratí další hodiny, a když v tom má ještě navíc binec, zapomene, kolik kusů má dohánět, nakonec to nechá plavat, při velkejch sériích se to ztratí - a když potom najednou přijde inventura, ty napsaný a nedodělaný kusy prostě chyběj. Přijít na to, kde se ztratily, je tím větší problém, čím víc je na výrobku operací a čím víc lidí se na nich podílí. Ten, co ty neexistující kusy napsal, se nepřizná, a nikdo nedokáže, že se neztratily při dalších operacích - třeba jako zmetky.
„Já si s Ryklem promluvím,“ řekl jsem. „Nejspíš se někdo seknul při počítání. Je to hrozná blbárna.“
„Rykl povídal, abys zajel k němu na zahrádku,“ řekl táta.
„Zejtra dopoledne. A vem tašku, prej má v pařníku salát.“
Slíbil jsem, že určitě jo, a vyrazil do ulic. Byl bezvětrnej sobotní večer, kouř z komínů se tetelil přímo nahoru a mámy svolávaly kluky, kterejm se nechtělo předčasně ukončit sedmatřicátou půli dalšího mistráku. AUT, zakřičel někdo do šera a mičuda vlítla na chodník.
Nedalo mi to a čutnul jsem si.

…22…

Něco jinýho je čajznout kus trubky a pronášet ji z fabriky v nohavici, a něco jinýho je krást hotový výrobky ve velkým. Nebo to není něco jinýho? V obou případech je to všivárna, to se ví.
Jenže o to se začnu zajímat až zejtra.
Dneska mám tisíc chutí předhodit svůj kostliveckej problém jednomu povolanýmu, kterej by, kdybych měl kliku, moh bejt ve službě v Bartolomějský. Takový já mám známosti, dámy a pánové!
Došel jsem k telefonní budce u hřiště skalecký Viktorky, kde bejval lepší fotbal než liga. Když jsem byl menší, chodili jsme tam fandit a malovali jsme soupeřovýmu gólmanovi zezadu do brány křížky. Kolik křížků, tolik pustí. Vždycky to nevyšlo a většinou na nás přilít správce Pech, kterej lajnoval kropicí konví, nosil bekovku a při zápasech dělal autaře.
Doma sice máme telefon, ale naši by se vyptávali.
Zavřel jsem se do budky, vyhrabal v kapse pětadvacetník a vytočil číslo, který znám už nějakej čas zpaměti.
„Slyším,“ povídá tam někdo.
„Fink Ota. Je tam kapitán Moldánek?“
„Má volno… Jo - to je pan Fink. Copak že se ráčíte hlásit sám?“

Nejasně. Byl to poručík Honzák, kterej si na mě už dávno zased.
Nejspíš ze závisti. Jsem lepší.
„Já mám něco důležitýho," řekl jsem.
„Píšu si," na to Honzák.
„Něco důležitýho pro kapitána Moldánka."
„Povídám, že tu není."
„A kde je? Doma?"
„Kde by měl bejt, pane Fink?"
„No sakra… Má telefon?"
„Koukejte, soudruhu," povídá ten protivnej chlápek, „přece nečekáte, že vám dám soukromý číslo svýho představenýho?"
„Čekám," řekl jsem. „Když ho neseženu, bude z toho průser."
„U vás doma?"
„U vás v kanclu,"
„Je v seznamu, vy chytrej," prohlásil Honzák a zavěsil.
Chytrolín jeden počmáranej.
V budce byla tma a musel jsem si svítit sirkama. Nejdřív jsem si nemoh vzpomenout, co je před M. Potom jsem zase nemoh najít Moldánka. Kde mám ten druhej šoufek? Tuhle. TO… TO… TO… Cvak. „Prosím?" řeklo to na druhým konci drátu a mně vyskočilo srdce náprsní kapsou. Takovej to byl hlas.
Propáníčka, kdo to může bejt?! Určitě omyl!
„Promiňte, já asi vytočil špatný číslo…"
„Koho voláte?"
„Kapitána Moldánka."
„A kdo volá?"
Ten hlas byl modrej jako večer a křehkej jako broušený sklo.
Líbil se mi čím dál víc. „Ota Fink," řekl jsem. A modlil jsem se, aby ten hlas neřek…
„Vážně?" na to hlas. „Už jsem toho o vás slyšela hromadu. Vy jste ten soustružník s neuvěřitelnou intuicí, co ho táta marně laní ke sboru."
„Jo… To jsem já. Vy jste… teda dcera?!"
„I esenbáci mívaj dcery," zasmála se. „Říkaj mi Radka."
„Radko… Vy musíte bejt děsně krásná."
„Taky intuice?"
„No… Podle hlasu, víte? Takovej hlas -"
„To není hlasem. My máme krásnej telefon."
„V tom případě bych musel krákat," řekl jsem.
Zasmála se. „Mám zavolat tátu?"
„Já bych nerad otravoval…"
„Tak proč voláte? A vůbec, jakýpak otravování. Už dávno jsem na vás zvědavá. Tak se radši seberte a přijeďte, ne? Víte, kde bydlíme?"
„Podle seznamu na Jiráku."
Popsala mi barák. „Tak určitě, jo?"
„Počkejte… Nevyhodí mě - váš táta?"
„Než dorazíte, bude zpracovanej."
„Dík, Radko."
„Za docela maloučko…, Oto. Ahoj."
„Jo… Na shledanou."
„Máte na tramvaj?" zeptala se.
Řekl jsem, že pojedu načerno.

…23…

Bylo to ve čtvrtým poschodí. Když jsem zazvonil u vyřezávanejch dvoukřídlovejch dveří, máknul jsem si na hlavu, jestli mi někde nestojej vlasy. Z neznámejch důvodů jsem chtěl udělat dojem nejmíň jako Pán sedmi moří TYRONE PULÓVR, ačkoliv jsem neměl tušáka, jestli se jí líbí. Možná že má radši Standu Laurela nebo Jaroslava Mareše.
Samozřejmě otevřel Moldánek, pro kterýho jsem moh klidně vypadat jako Mikymaus. „Koukejme," řekl. „Tentokrát není v koncích místní policie, leč MISTR sám?"
„Dobrej večír," odvětil Mistr.
„Tak pojď dál, Otakare. Už jsem tě hezky dlouho neviděl. Vlastně od loňskýho léta…"
Posadil mě v jídelně, kde asi jídávali akorát na Štědrej večer; měli tam tmavohnědej nábytek s čalouněnejma židlema, knihovnu ani ne moc velkou a příborník s nějakým tím porculánem, každej pes jiná ves. Rozkládací gauč tam mírně nepasoval a koberec na parketách byl hodně ošlapanej. V koutě u okna byl ušák a u něj stojící lampa se stínidlem, sešitým z pergamenu nebo podobnýho mastnýho papíru.
Na jednom místě se trochu páralo. V koutě naproti stál šicí stroj s pozlaceným nápisem MINERVA na černý litinový postranici.
„Koukáš, kde mám psací stůl?" řekl kapitán, „Nemám ani vlastní šuple. Všechno nosím po kapsách."
MINERVA byla římská bohyně.

Jakej měla resort, to nevím. Možná že vařila na Olympu těm druhejm kafe. „Ehm… Dobrý večer.“
Div jsem neporazil židli, jak jsem vstával.
„To se ví, mně se kafe neudělá,“ řekl Moldánek.
„Už jsi dneska jedno měl,“ řekla Minerva a postavila přede mě hrníček se zlatým štráfkem, lžičkou a třema kostkama cukru na talířku.
„Tak to vidíš, Otakare,“ obrátil se ke mně kapitán. „Bývaly doby, kdy jsem kouřil dvacet denně a pil šest kafí. Nenechal jsem kouření ze zdravotních důvodů. Přestal jsem jenom tak. Nekouřím třetí rok a kafe jsem omezil na tři. Sám od sebe. A zachází se se mnou jako s marodem. Než se oženíš, třikrát si to rozmysli.“
„Nebo se klidně ožeňte,“ řekla Radka. „Ale nemějte dceru.“
„Koukej mazat pro to kafe,“ na to kapitán.
„Udělám si taky.“
„Udělej. A vypij si to v kuchyni.“
„A jéje… Pánové maj tajnosti.“
Moldánek se na mě podíval. „Nebo snad nemáme?“
Připustil jsem, že máme.
„Tak vida. Radka to slyšet nemusí. Když pan Fink přijde s nějakou záhadou, jistě má v šosu nejmíň dvě mrtvoly.“
Radka se otočila na patě a zavřela za sebou dveře trochu silnějc, než bylo nutný.
„Jednu,“ řekl jsem.

…24…

Vlastně se mnou měl jenom samý starosti. Nejdřív myslel, že jsem jenom zvědavej na nevhodným místě, a chvíli trvalo, než mě začal brát vážně. Od tý doby mě střídavě lanil k SNB a posílal na horoucí skálu. Zlákat jsem se nedal, protože soustružníci se mi zdaj zrovna tak důležitý jako detektivové.
Moldánek sice říkal, že je mý hlavy škoda, jenže příkladně levej závit řezanej vidiákem do slepý díry potřebuje hlavu zrovna tak. Když jsem mu to řek, tak se smál.
Jednou byl u nás a s tátou se náramně shodli.
„Jakou mrtvolu?“ zeptal se drobátko nevlídně.
„Šel jsem včera večer přes jedno staveniště a našel jsem ji v díře, co zavážej.“
„Potom jsi se sebral a šel to ohlásit, předpokládám.“
„To se ví.“
„Nic o tom nevím.“
„Asi to nahoru nehlásili… Žádnej mord to nebyl.“
„A co to bylo? Infarkt?“
„To bych taky moc rád věděl. Proto jsem přišel.“
Chvíli jsme mlčeli, protože se neslo kafe. Radka dělala, že se mračí. Byla krásná i tak. Opálená ještě od loňska, kouřový oči, rovnej tupej nosejček a kolem hladkýho čela vlasy jako zralá sláma.
MINERVA. Byl jsem z ní na větvi.
„To už jsme tak daleko,“ vzdychnul Moldánek, když se za ní zavřely dveře, „že mi budeš zadávat pátrání, Otakare?“
„Prej to byla mumie, soudruhu kapitáne,“ řekl jsem. „Jeden z těch lidí od výjezdovky povídal, že nejmíň dvě stě let stará.“
„Kde jsi to hlásil?“
„Ve Vilový na obvodě.“
„Odkud byla ta skupina, prosím tě?“
„Já nevím. Když jsem řek nočnímu služebnýmu mrtvola, na nic se neptal a nažhavil dráty. Kam volá, mi neřek, ale přivezli i čuchacího psa.“
„Kdo vedl šetření?“
„Takovej mladej poručík. Ale dneska ráno ve Vilový s náma sepisoval protokol někdo jinej.“
„Ono vás tam bylo víc?“
Doplnil jsem zprávu Knedlíkem a Truhlářem.
„Mňo,“ udělal kapitán a olízl lžičku, „promiň mi mou nechápavost, Otakare, - ale o co ti vlastně jde? Vždyť na tom není co vyšetřovat, jedině snad ta skutečnost, jak se tělo dostalo na místo nálezu.“
„A co jinýho myslíte, že mě na tom zajímá?“
„Inu - kdybys třeba přebagroval Prahu, měl bys takových nebožtíků celou sbírku. Aspoň si to myslím.“
„Víte, jak dochází k mumifikaci?“
„To bych se musel podívat.“
„Nemusíte. K mumifikaci dochází buď důsledkem balzamování, což je -“
„Jo, já vím, co to je,“
„Nebo v důsledku přirozenýho procesu.“
„Což znamená? -“
„Mrtvola je dlouho uložená v suchým prostředí se stejnoměrnou teplotou, který bejvá ve všelijakejch katakombách nebo hrobkách.“
„Aha. Samozřejmě tam není ani hrobka, ani katakomby.“
„Bodejť jo. Leda stará žumpa od Bečvářova statku.“
„Kde že to bylo?“
Vysvětlil jsem mu to.

„Tak já se na to podívám," zabručel do hrnku. „Samozřejmě že předem nezaručuju vyčerpávající informaci."
„To jsem ani nečekal, soudruhu kapitáne."
„Zavolej od pondělka za týden."
„Dřív by to nešlo?"
„Do čeho se to zase hrneš, Otakare?" Kouknul po mně esenbáckejma očima, ze kterejch jsem nebyl moudrej. „Nevíš o tom náhodou víc, než jsi ráčil říct?"
„Kdybych věděl, tak bych za váma nechodil."
„Pochopitelně. To bych chodil já za tebou," zasmál se. „Ale jestli jenom nemáš co dělat, můžu ti nějakou práci dát."

…25…

Odšoural se do vedlejšího pokoje, kde nejspíš měli ložnici.
Slyšel jsem, jak vrzly dveře skříně. „Notes a tužku máš?" zavolal.
„Mám kalendářík."
Vrátil se s notesem, zalistoval, pak sáhnul do kapsy a vytáh moderní brejle. „Co koukáš," ušklíb se. „To víš, Radka. Nechal jsem se umluvit. Vypadám v tom jak lékárník a tlačí mě to do nosu."
Konečně našel, co hledal. „Tak si poznamenej."
Našel jsem si čistou stránku a popad tužtičku.
„Stanislav Svoboda," diktoval. „Narozený patnáctého třetí devatenáct set tři, bytem Vysočany, Na Harfě šest. Naposled ho viděli šestého ledna, když si byl pro pivo. Miroslav Voděra, šestého devátý třicet sedm, Holešovice, ulice U Uránie dvacet tři, zmizel šestnáctého března… Dál: Josef Lengyel - píše se g, ypsilon - narodil se šestého čtvrtý dvacet osm, bytem Malešice, Tomsova sto dvacet tři. Odešel z domova osmnáctého března. Do dneška nezvěstný. Tomáš Houštecký, sedmého prosince dvacet jedna, Smíchov, Zubatého osmnáct… Nevrátil se z oslavy Silvestra. Apolena Šmukýřová, narozená osmnáct set osmdesát devět. Naposled viděna snad jedenáctého února loňského roku. Máš to?"
„Mám, soudruhu kapitáne."
Sklapnul notes. „Takhle to vypadá doopravdy," řekl. „Pokud si někoho vybereš, dám ti podrobnosti. A to kafe mi vystydlo…"
„Všecky tyhle lidi jsou nezvěstný?"
„Samozřejmě. Takové věci se stávají. Někoho z nich časem vytáhnou z Vltavy. Nebo sundají z trámu někde na půdě. Možná že ještě něco horšího. Proč si ještě přidělávat starosti s někým, kdo prokazatelně umřel přirozenou smrtí někdy za Marie Terezie?"
„Ale zeptáte se, jo?"
„Když jsem to řek… Jenže zítra je neděle a v pondělí ráno jedu mimo Prahu. Nevím, kdy se vrátím, však víš, jak to u nás chodí. Že jsi to ty - zkus zavolat v pátek večer… Nebo radši přijď, to bude lepší."
„V kolik, třeba v šest?"
„Dobře, v šest. Když nebudu doma, nedá se nic dělat."
„Máte nějakej složitej případ?"
„Vždycky mám složitý případy," uculil se. „Ale nejsložitější bejvaj ty s panem Finkem."
Jelikož vstal, zved jsem se taky.
V předsíni jsem koukal po Radce, ale kde nic tu nic.
Jenom z kuchyně bylo slyšet ženský hlasy. Povídám ti, že se to nedělá… Ale to se ti jen zdálo, mami!
Potom jsem hrozně dlouho čekal na tramvaj.

…26…

Ráno jsem se povaloval na svým gauči v kuchyni, dokud mě z něj máma nevyhnala. Oko jsem měl v naprostým pořádku. Potěšilo mě to, jelikož bylo pod mrakem a ve Fandovejch brejlích bych vypadal jako cvok. Nehledě na tu sebevražednou náladu, kterou vyvolávaly.
Ještě bych skončil někde ve Vltavě nebo na trámu; jako možná ta babička Apolena Šmukýřová, která má jméno jak z Rychlejch šípů,
„Co to, že nikam nepospícháš?" zeptala se máma u snídaně.
„Nemůžu bejt taky jednou doma?" řekl jsem a pokapal si chleba čúrkama medu. Čas od času mám hrozně rád sladký a tohle byl med od strejdy z Čenětic, přímo od včeliček, dokonce sem tam i s voskem.
„Nezapomněl jsi na Rykla?" zeptal se táta.
Nemůžu říct, že bych se zrovna utlouk po salátu. Pro mě má chuť jako tráva a kurděje se u nás stejně nevyskytujou.
„U Jordána měli telecí," řekla máma. „Budou řízky."
Vzpomněl jsem si na Buška z Velhartic a přitom mi natek med z chleba do rukávu. Olizoval jsem si zápěstí a táta nade mnou vrtěl hlavou. Tak jsem radši vzal tašku a jel za Ryklem na Spořilov.
Byl jsem tam za ním jednou, taky pro nějaký lupení. A zrovna jako tenkrát, zase jsem se zamotal v ulicích, který se jmenujou JIŽNÍ, SEVERNÍ, SEVEROZÁPADNÍ, ZÁPADOVÍCHODOSEVEROJIŽNÍ a podobně, a aby se to nepletlo, ještě je tam každá nejmíň šestkrát, římská jedna, dvě, tři, atakdále. Za chvíli jsem si připadal jak kompas, a když jsem konečně našel zahrádkářskou kolonii, měl jsem v nohou půl Varšavy a znaly mě všecky drbny na Spořilově.
„Zdravíčko, pane Rykl," houknul jsem přes plot a chyt se drátěnýho pletiva. „Jaký budou letos vovsy?"
„Samá sranda a žádný náboženství," na to Rykl, kterej píchal kolíkem do záhonku a do vydloubnutejch důlků strkal bledězelený bylinky, který vypadaly, že je to moc nebaví.
Otevřel jsem vrátka a strčil kolo dovnitř.
„Vytahej si támhle pár ředkviček," řekl Rykl. „Dodělám tuhleto a pak ti nařežu v pařníku salát. Říkal ti táta -"

„Jo, říkal," kejvnul jsem a sehnul se k záhonku.
„Tam ne, člověče… Vedle. To jsou kedlubny."
Tahal jsem ze země ředkvičky a oklepával z nich hlínu o plátěnky.
Stejně byly moc bílý. Jednu ředkvičku jsem otřel o kalhoty a strčil do pusy. Ještě jsem ji chroupal, když se šelestivě rozpršelo.
Rykl se narovnal a kouk nahoru. „Pánbíček zalejvá," prohlásil.
„Zalez do altánku. Píchnu tam ten zbytek…"
„Co to je?" zeptal jsem se. „Karfiól?"
„Astry," odpověděl. „Pro parádu."
Sebral jsem ředkvičky a rozběh se k altánku.

…27…

Bylo to něco jako trafika, taky jenom jedno mrňavý okýnko a vevnitř palanda se starým polštářem a dekou. Jinak tam bylo plno motyk a rejčů a pytlíků se semínkama, flašek od piva, klubek provázků na ublácenejch kolících, pastiček na myši, plašítek na ptáky a taky různejch rubášek a kaťat a křampetlí a huček, jako by se tu svlíklo deset vandráků. Cejtit to bylo myšinou a vyschlejma prknama a térpapírem, a když jsem si sed na palandu, přidala se k tomu všemu vůně sena.
Nad palandou byla připíchnutá zažloutlá fotka ruskýho filmovýho herce Nikolaje Čerkasova v roli Suvorova, vedle visel stejně zažloutlej kalendář z roku 1951 a pod tím květama dolů pugét slaměnek s otvírákem na pivo.
Malej lord by se tu nejspíš trochu bál.
Rykl si otlouk o práh bláto z bot, něco vyšťoural kolíkem, zapích ho do hlíny a vlez za mnou. „Chceš pivo?"
„Třeba jo."
Podal mi flašku, kterou vyčaroval z jedný pověšený hazuky. Sám si vzal taky jedno pivo a podal mi šroubovák. Ten otvírák na zdi byl nejspíš památeční.
„Co si o tom myslíš, Oto?" šel na věc, když jsme se napili.
„Pořádně nevím o čem."
„Povídal jsi, že ti táta řek -"
„Jo, řek. Jenže já myslím, že se někdo seknul při počítání. Holky při tom brebtaj… Nestalo by se to poprvně."
„Jseš s tím moc rychle hotovej."
„Tak mi to vyložte, soudruhu předsedo."
Postavil pivo na podlahu z margarínovejch prkýnek. „Říkal ti táta, že to nehraje v lisovně a v niklovně?"
„Se mi zdá, že jo."
„Chybí sto dvacet šest kusů řídítek."
Aby bylo jasno, hotový mašiny od nás z fabriky nejdou, jsme jenom pobočnej závod, ale dělá se u nás plno součástí, o který je zájem. Například řidítka s hrazdičkou, který se montujou jenom na sportovní speciály, eventuálně na přání zákazníka na nějakou exportní sérii. Takový řidítka, to je sen všech frájů, co si natíraj mašiny stříbřenkou a malujou si na ně cizokrajný nápisy. Výrobní cena nedělá moc a fabrika by se pro nějakou tu stovku kusů položit neměla; jenže na černým trhu mohly hodit hezkejch pár. Navíc je to rozkrádačka zrovna tam, kde dělá samej člen ČSM. Bylo mi to divný a taky jsem to Ryklovi řek.
„Dělali jsme inventuru ještě jednou," na to Rykl. „Dneska brzy ráno. Je to marný, pořád jich sto dvacet šest schází. A moc operací na nich není, to víš sám. Takže se těžko ztratily jako nehlášený zmetky."
První operace - nařežou se trubky. Druhá - lisař šlápne a vypadnou řidítka. Třetí - přivaří se špryclík, zvanej hrazdička, a úchyty pro páčky. Čtvrtá - mědit, leštit, chromovat, leštit.
Kdopak má na svědomí tu pátou?
„Co s tím chcete dělat?" zeptal jsem se.
„To víš, taky jsme nejdřív mysleli, že je to nějakej bordýlek," odpověděl. „Dneska už je jasný, že je to zlodějna. No… a teď jak z toho. Měli bysme na to zavolat komis, ale kvůli mládežníkům, co tam dělaj, by to asi nebylo dobrý."
„To je od vás hezký, pane Rykl."
„Jenom opatrný," opravil mě. „Když se ty řidítka nenajdou, zůstane to zatím mezi pár lidma."
„Zatím jo. A co dál?"
„No - co myslíš ty?"
„Já nevím. Mám si něco myslet?"
„A pročpak jsem s tebou asi chtěl mluvit, Oto?"
„Já je neukrad."
„Nedělej blbýho, člověče."
„No dobře," kejvnul jsem. „Já se po nich kouknu, pane Rykl."

…28…

Jel jsem v mrholení Severojižnězápadovýchodní ulicí římská sedm, na řidítkách se mi klátila taška narvaná salátem, koukal jsem na cestu lupou, zvící amolety, v hubě čibuk, hrál jsem na housle, kostkovanej havelok za mnou vlál a v očích mi svítil kokainovej lesk.
Dvě inventury jenom dokázaly zkonstatovat, že jsou ty řidítka nenapravitelně fuč, a já je měl docela sám najít a přinýst v zubech, nejlíp rovnou na kádrový oddělení, kde mi je vyměněj za ČESTNÝ UZNÁNÍ s vlastnoručním podpisem ministra strojírenství.
Kdepak, to by chtělo celou detektivní agenturu.
Jenže čím víc lidí o tom ví, tím hůř. Kdyby se dotyčnýmu doneslo, že má v patách detektiva Babočku, prostě by přestal

loupit a byl bych namydlenej. Jelikož ho neodhalím jinak, než když ho popadnu za límec, až bude potřebovat další zboží. Je jasný, že to prodává, přece nemá sám sto dvacet šest motorek.
Jakpak asi shání kupce?
Na 'dvěpadinu' se nedávno zmoh Olda Nývlt. Bylo by možná dobrý vzít ho do party. Nebylo by to prvně.
Dlouho jsem se nerozmejšlel a zatočil k Rybníčkům, kde Olda bydlí s rodičema a vdanou ségrou v baráčku, kolem kterýho možná kdysi uháněl na komoni můj milovanej umrlec, než ho sestřelili hákovnicí, nebo co to tenkrát za Marie Terezie v Rybníčkách používali.
Nebo tady taky moh uhánět složenej natřikrát v sajdě strašidelnýho motocyklu.
Případně tu neuháněl vůbec a mně straší ve věži.
Zastavil jsem u plotu zahrádky a písknul.
Ve vzduchu ležela těžká vůně zelí a kmínu.

…29…

„Ťuch, vole," povídá u vrátek Olda. „Jedeš na oběd?"
„Cejtím vepřoknedlo," řekl jsem.
„Volesprávně," odvětil. „Poď voledál."
Zaved jsem kolo na mrňavej dvoreček, kde se pod přístřeškem schovávaly slepice a Oldův synovec Martínek, kterej sbíral šutráky a strkal si je do pusy.
„Je to e e, vole," řekl mu Olda a plác ho přes ručičku.
Olda odjakživa trpí chorobou, kterou vzdělanec Letenský nazývá VOLITIS CHRONIKA.
Martínek začal vřískat, takže jsme se radši vzdálili do Oldovy garsoniéry v podkroví. Přišoupnul mi štokrdle a sám sebou žuchnul na postel, kde se válel sešit DIVOKÝHO ZÁPADU s nápisem FANTOM RANCHE TWO THUMBS a kovbojem v bílý košili na obálce. Ten kovboj se jmenoval Bili Miller a říkali mu Maverick.
„Bezva roďák," povídá Olda.
„Já to čet," odpověděl jsem. „Když mi bylo devět."
„Ty jsi byl vždycky vzdělanec, vole."
Utřel jsem si zmoklej ciferník kapesníkem a vysvětlil jsem Oldovi, proč jsem vlastně přijel.
„Kdy byla naposled inventura?" zeptal se a zapálil si lípu.
„Teda před touhletou?"
„Někdy koncem minulýho roku."
„Mohlo se to ztratit hned po ní… Teďkon je dočista marný něco hledat. Je to dávno v háji, vole."
„To vím taky."
„Tak si na to hoď frakem."
„Dík za radu."
„Hele, třeba v tom žádnej chmaták není."
„Jo, ukrad to fantom."
„Blbě to spočítali, Oto."
„Prej ne, povídal Rykl. Taky jsem si to myslel."
„To je zajímavý."
„Myslím, že to ten zloděj zkusí znova. Třeba s něčím jiným, co ty páskové sháněj."
„A ty ho při tom chceš nachytat? Od čeho jsou strážný?"
„Snad nemyslíš, že to pronášej vrátnicí?"
„A kudy? Dírou?"
„Třeba. Taky by mohli okýnkem ze šatny."
„Tam choděj lidi."
„V noci ne."
„V noci by to mohli klidně házet přes plot," řekl Olda a zamnul si nazrzlý strniště na bradě. „Někde na tý straně ke dráze… Mezi dírou a skladem materiálu. Je tam tma."
„To je fakt."
„Muselo by se to hlídat. Naproti je tunýlek pod pešunkem. Vzít si tam štokrdle a termosku s kafem… Vlastně by to nebylo zdaleka tak dlouhý, jako když jsem táhnul šestnáctky skrz prachy na mašinu."
Olda je nebezpečnej nadšenec, když ho to rafne.
„Silence," řekl jsem mu. „Budeš tam vysedávat jak svatej na mostě a zatím to vynesou jinudy. Musíš se vžít do psychologie zločince."
„Aha. Kudy bys to vynášel ty?"
„Co já vím. Musel bych se mrknout."
„Dobrý. Mrknem se oba. Číhnu se dopoledne na okýnka v šatně, jestli tam někde nenajdu uvolněný pletivo. A ty se zase večer podívej, kudy by to mohli lifrovat plotem. Díra se mi nezdá, strážný o ní vědí.
Možná i ten novej. A je tam vidět od lucerny."
„Měla by se zadrátovat," řekl jsem. „Strážnej tam v noci projde nejvejš třikrát… Kdyby chtěl někdo vlízt do fabriky, měl by to jednoduchý jak facka."
„Co by tam, vole, dělal? V dílnách jsou lidi a sklady zamčený. A musel by o díře vědět."
„O tý ví i stará Stehnová v hospodě."
„Taky nejsme žádnej atomovej výzkum."
Chvíli jsme mlčeli. Olda si zapálil další lípu a vůně oběda zdola byla čím dál vlezlejší. Zahlíd jsem oknem Oldovu ségru

Jiřinu, sehnula se, popadla Martínka a zase zmizela. Kluk příšerně zaječel, jak mu nejspíš vysápla z pusy další chutnej šutrák.
„Hele," povídá Olda najednou, „co to vzít z druhýho konce?"
„Ze kterýho?"
„Přece to prodávaj, ne?"
…30…
„Sto šestadvacet kusů," bručel Olda a přilepená lípa se mu přitom mrskala na pysku. „Co by s nima dělali jinýho?"
„To je jasný, že je prodávaj. Každej frája jim s radostí vysolí stováka za kus."
„Ty vole… To je dvanáct a půl tácu."
V tý chvíli jsem dostal nápad přímo geniální. „Hele, Oldo - co si dát inzerát do novin?"
„Jako že sháníš řidítka s hrazdičkou?"
„No jasně."
„Hernajs, to je gól, vole. KOUPÍM MOTOCYKLOVÉ ŘIDÍTKA S HRAZDOU, ZNAČKA DOBŘE ZAPLATÍM."
„Do kterejch novin bys to dal, Oldo?"
„Do Světa motorů… Do Malýho oznamovatele ve Slově… a do Ruďasu, to se ví. Ten čte nejvíc lidí. Akorát že to bude drahý jak prase, vole."
„Zajdu do banky k Danglarsovi," řekl jsem.
„Kam, vole?"
„Půjčím si od mámy."
„Šábnem to napůl."
„Fajn. A vyúčtujem to Ryklovi."
„Kterej parchant to moh bejt?" zapřemejšlel Olda. „Bylo by to přesný, kdyby nám na to skočil."
Moh jsem říct, že Gróf. Jenže Olda asi taky tušil, že je mi přinejmenším nesympatickej. Myslel jsem si, že o Božence neví ani Jirásek, a zatím o ní věděla i Růžena. Kdoví kdo to po fabrice rozkecal, možná zrovna Gróf. Aby předved, jakej je proti mně řízek.
„Nemá v tom prsty Gróf?" řekl Olda.
„Proč Gróf?"
„Protože je to přesně taková ventra. Makat nic a přitom náramnej hogofogo. A má dvěpadinu, vole."
„Takovejch je. A nekradou. Gróf není ták špatnej… Dokonce podal zlepšovák."
„Holt není nad víru v lidi."
Dělal jsem, že nic, a oštipoval si mozol na dlani.
Z chodby se vcucla klíčovou dírkou mastná vůně bůčku a Oldova máma překřikla zvony z rádia a vřískot Martínka:
„Olánku, oběd je na stole!"
„Umejt ručičky," řekl jsem.
„Pro mámu budu Olánek i s patnácti vnoučatama a bíbrem," mávnul rukou Olda. „Dáš ten inzerát hned v pondělí ráno, nebo až po průzkumu?"
„Nejdřív prolezeme fabriku."
„Ale NE-NÁ-PAD-NĚ, vole."
„Jo. Nejlíp v přestrojení," řekl jsem.
Když jsem vyšel ven, už nepršelo. Byl světle zelenej vzduch a kosi prozpěvovali, plný zobáky žížal.
Taky měli neděli.
…31…
Odpoledne jsem se byl podívat v Libni za Pepíkem Vrbou; když zrovna není na chajdě v jednom údolí za Prahou nebo nemá nedělní směnu, hrabe se v kůlně v motoru svý mašiny B. S. A. - pokud se nehrabe v nějaký jiný. Prachy za to nebere, dělá to čistě z lásky k mastnýmu železu, a když mu majitelé těch mrzáků mermomocí něco vnucujou, bere jenom to, co jim překáží v garáži. Díky tomu jeho baráček v kolonii vypadá jako šrotiště.
Vrbův uslintanej boxer mi podal pac a Vrba otevřený pivo.
„Mluvil s tebou Rykl?" zeptal se, když jsme si dřepli v kuchyňce na tvrdý židle.
„Hele, to je hotový spiknutí," řekl jsem.
„No… A co ty na to?"
„Už se na tom pracuje."
„Přišel jsi na něco?"
„Zatím jenom vím jak na to, Josef."
Zakejval hlavou.
„Co tu máš novýho?" zeptal jsem se.
„Čekám jednoho chlápka… Přiveze bavoráka."
„Motorku?"
Koukal jsem na nový motocyklový pláště, opřený o kredenc.
U Vrby to nebylo nic zvláštního, na desce kredence se válely klíče s olejničkou a dokonce na stole, u kterýho jsme seděli, byla promaštěná škatule se svíčkama a všelijakou elektrikou.
„Auťák," řekl Vrba. „Béemvé dixi."
„Co s tím má?"
„Celkem nic… Potřebuje ho přezout na barumky."
„Snad ne na tyhle?" ukázal jsem ke kredenci.

„Jo. Jiný na to neseženeš.“
„A že pasujou… na auťák.“
„Co by ne? Barumky čtyři palce na osmnáct nebo čtyři a půl na osmnáct… Nebo taky čtyři a půl krát devatenáct. Fabrika to snad vyrábí jenom kvůli starejm auťákům. Nebejt toho, mohly by rovnou všechny do šrotu.“
„Který například?“
„Těch je,“ mávnul rukou. „Kromě těch bavoráků třeba dekáva ef dvojka, taková ta koženková. Nebo licenční dekáva - to je ten sporťák jawáckej. Sedmistovka. A když už jsme u domoviny, tak všechny cililinky ajrovky.“
„Hele, Josef, - maj ty auťáky všechny stejnej rozchod kol?“
„Že tě vůbec může něco takovýho napadnout! Bavor má na předku tisíc a na zadku tisíc třicet. Ajrovky měly do roku třiatřicet vpředu tisíc pade a vzadu jenom devět set pade. Je to různý a všecko si to nepamatuju.“
Začal jsem se hrabat v kapsách. Někde jsem musel mít ten zatracenej provázek, málem jsem na něj zapomněl. Tuhle, pod kapesníkem. „Kdyby byl tohle rozchod, na obě osy stejnej,“ řekl jsem a ukázal Vrbovi špagát s uzlíkem, „jakej auťák by to moh bejt?“
„Jdi se bodnout s hádankama,“ na to Vrba. „Chceš ještě pivo?“
„Žádný hádanky. Mě to fakt zajímá.“
„To bych to musel změřit.“ Hrábnul do šuplete kredence a vytáh ocelovej dvoumetr. „Natáhni to.“
Našponoval jsem provázek.
„Jo - to máme… metr pět. Říkáš na obě osy?“
Kejvnul jsem.
„Tak to by mohla bejt ajrovka šest set šedesát dva, vyrobená po roce třicet čtyři,“ prohlásil.
„Něco jinýho ne?“
„Moment.“ Vyhrabal ze šuplete jakýsi usmolený tabulky a chvíli v nich listoval. „Nic jinýho tu nemám.“
„Jakej má zavazadlovej prostor?“
„Povídám, jdi s tím kvizem do prdele,“ zabručel. „Odkud máš ten špagát?“
„Nejspíš z papírnictví,“ řekl jsem.
„Potřebuješ hodně velkej zavazadlovej prostor, nebo máš jenom cestovní necesér, moučko?“
„Dejme tomu, že bych vez těch sto dvacet šest řidítek.“
„Jo tak… Proč jsi to neřek hned?“
„Protože si nechci cintat pentli, Josef.“
Jenže jsem si ji právě cintal až hanba.
„No hele,“ vykládal Vrba, „to by musel bejt ten čtyřsedadlovej model. Má slušnej zavazadlovej prostor za zadníma sedadlama. Tam by se to možná vešlo… Ale hezky dlouho jsem ten auťák neviděl, vyrobili jich asi sto čtyřicet, jestli ne míň. Potom začali s třicítkou.“
„Kolik jich tak dneska může jezdit?“
„Moc ne.“
„No kolik? Tak báj voko.“
„Tipnul bych to na padesát kousků, Oto. Nebo míň. Čtyřicet. Něco určitě vzalo za svý za války…“
Byl jsem rád, že ze mě netahá rozumy. Vypili jsme ještě jedno pivo a přijel ten chlápek s bavorákem dixi. Byl to takovej šuplík na drátěnejch kolech, žádný sportovní žihadlo s řemenem přes kapotu; ale Vrba se k tomu vrhnul jako k ženský. Tak jsem se rozloučil.
Pes mi na cestu uslintal nohavici.

…32…

Když jsem se kodrcal tramvají z Libně, cejtil jsem se jako hlavní postava stejnojmenný opery. Proto se mě vyptávali na auťáky! Automaticky jsem myslel na motocykl. A zatím to byla čtyřsedadlová ajrovka obutá do motocyklovejch barumek a za zadníma sedadlama měla prostor - tak akorát na složenou mumii.
Ještě že jsem měl v kapse ten cukršpagát.
Když jsem přijel do Strašnic, vylez jsem z tramvaje a chodil sem a tam hlavní ulicí. Nechtělo se mi tak brzo domů, tak jsem nakonec šel do bijáku na KRÁSKY NOCI, o kterejch jsem slyšel od Oldy.
Gérarda Philipa mám rád, protože jsme si podobný, a taky se mi v biografu nejlíp přemejšlí.
Ve filmu byla spousta harémovejch krásek a jedna z nich dokonce jenom tak v bazénu. Když z něj vylezla zády do kamery, zařval někdo v první brázdě: „Votoč se!“ Nemá cenu chodit do kiňďobiňďo od šesti, když vám jde o uměleckej zážitek.
Po bijáku jsem si skáknul ke Slamům a splivnul tam dva špekáčky s hořčicí a chlebem. Byl tam šrumec, jak to v neděli bejvá. A Vlasta Povolný, spolužák z měšťanky. Jéžiš, těbuch… Cofurt, hele? To se ví, dávno spokojeně ženatej, dvě děti a novej auťák, oktávka, dal pivo, já dal pivo… Když jsem vypad z hospody, bylo skoro deset.
Po ulici korzovaly párečky, co se jim nechtělo do bijáku, odrostlý puberťačky se řehonily před výkladama a u Homolkova železářství jsem dokonce potkal páska v topru, sako do flašky, roury šest na dvacet a prouhatý ponožky.
„Co zíráš, mátoho?“ zeptal se mě.
„Máš epesní štráfopóno,“ odpověděl jsem.
Teprv potom jsem si uvědomil, že se trošku známe. Byl to jistej Džerýk, a měli jsme spolu kdysi ruční rozhovor na hajzlíku v Barikádovně. Už tenkrát mi připadal jako zázračně objevenej exemplář ptáka moa - viz křížovky.
Došel jsem ke Starý škole, minul krámek Cyrila Bondarenkova, kterej tu za války prodával kyselý rybičky, už asi dávno umřel, na výkladní skříni už léta rezaví roleta a baráky kolem se pomalu zmenšujou, zapadaj do země, kočičí hlavy vozovky jsou pořád kulatější, jednou tady bude asfalt, všude kolem polezou do vejšek paneláky a do Prahy dojedete

podzemkou za deset minut…
A nikdo si už nevzpomene, že tady stával Bečvářův statek, kterej objížděla tramvaj ze dvou stran, a do dvířek vlečňáku, který se skoro třely o věkovitou zeď, vanula hutná vůně hnoje… Že tady prostě stávaly STARÝ STRAŠNICE.
Třeba je to správný, co já vím.
Dole na křižovatce jsem zaváhal, ale nakonec mi to nedalo. Měl jsem to k fabrice pár kroků a moh jsem se podívat aspoň zvenku, jak to tam vypadá za tmy.
…33…
První, čeho jsem si všimnul, byla spousta světla, který házely na chodník ohromný okna. Jelikož byla řada suterénních okýnek šaten a umejváren přímo pod nima, dalo se těžko předpokládat, že by tudy někdo vyhazoval ven ukradený řidítka. I v nejnocovatější noci by to bylo moc velký riziko.
Vrátil jsem se zpátky a obešel roh fabriky; taky tu bylo dost světla z oken, ale v noci tu asi nikdo nechodil, protože cesta podle fabriky nikam nevedla. Jenom k jetelišti a přes jeteliště do polí a polma ke dráze, kam se chodilo nanejvejš na rande.
Tam, kde budova končila, začínal vysokej drátěnej plot s ostnatým drátem nahoře. Dole bejval v létě zarostlej lebedou a kopřivama, který už se pomalu draly nahoru podle pletiva, jasně zelený po dešti.
V létě dostanou šedivou barvu prachu a v jejich stínu vypučí truskavec, falešnej heřmánek a klásky myšího ječmene.
Minul jsem rafinovaně zamaskovanou díru a došel do stínu skladu, přímo naproti tunýlku pod náspem trati. Tudy by to fakt mohli vyházet. V lebedě u plotu by se možná schovalo všech sto dvacet šest kousků najednou - jenže donedávna tu lebeda nebyla a ani teď nebyla moc vysoká. To až tak v červnu…
Vrátil jsem se k díře, rozhrnul ty zelený špenáty a protáhnul se mezi nima k plotu. Dole v trávě bylo pletivo uvolněný a stačilo vyháknout dva dráty. Potom jste prostě nadzvednuli pletivo jako roletu a šli pro pivo ke DVOUM STEHNŮM.
A zase zpátky.
Nedalo mi to, abych celej mechanismus nevyzkoušel. A když už jsem měl před sebou díru, prolez jsem dovnitř, že se jenom tak rozhlídnu. Padalo sem trochu světla od venkovního osvětlení dvora; cedilo se přístřeškem nad srovnanejma pyramidama výkovků, odlitků a tyčoviny, materiálu, kterej tu čekal, až se uvolní místo ve skladu.
Lebeda rostla i na druhý straně plotu, uhnul jsem kousek, abych se nezmáčel v mokrým listí, a narazil jsem na výkop, kterej tu před tejdnem spáchali plynaři; hezkejch pár dní předtím to tady smrdělo.
Když spravili zkorodovaný potrubí, hodili na to tři přehršle hlíny a nechali zbytek práce fabrice. Zase abych dával dohromady brigádu.
Nebo to zaházím sám.
Kouk jsem do výkopu a připadalo mi, že je tam přece jenom trochu víc hlíny než těch pár lopat. Taky se tam něco divně blejskalo, jako oblázky omytý deštěm. Měl jsem příliš dobrý boty, abych do toho sajrajtu lez. Tak jsem šel k přístřešku, vytáh třímetrovou kulatinu desítku, vrátil se k výkopu a vrazil ocelovou tyč do hromady tam dole.
Vjela do ní jako do másla.
Teď už jsem boty nešetřil a hupsnul dolů; zašťoural jsem kulatinou v kupě jílu a bylo mi hned jasný, co se to tam vlastně blejská.
Pod tenkou vrstvou hlíny byl balík bronzovejch špon.
…34…
Vyhrabal jsem se z výkopu a utřel si boty hrstí mokrýho lupení.
Potom jsem zacouval k díře, vylez ven a zaháknul za sebou pletivo.
Když jsme v pátek snášeli špony barevnejch kovů a cpali je do beden jako zlatej prach, ve výkopu nic nebylo. Sám jsem tady sbíral rezavý železo, kterýho se válelo plno kolem přístřešku.
Všimnul bych si. Určitě by mi ten balík neušel.
Někdo ho sem musel hodit až PO BRIGÁDĚ.
Řešení přímo závratný?
Nebo taky blamáge jak noha.
Obešel jsem fabriku k vrátnici a zaťukal na okýnko.
Seděla tam strážná Kokosová, pohodlná tlustá paní v brejlích, o který se říkalo, že se příšerně bojí a obchází fabriku bez bouchačky, aby si připadala bezpečnější. V noci kolem sebe svítila jak maják, a když náhodou narazila na krysu, vřískala jak pominutá a lidi začali svačit.
Ó Když jsem zaťukal, koukla na mě přes brejličky okýnkem a šla odemknout. „Pan Fink," zahartusila. „Copak že jdete tak pozdě? Je pomalu půl jedenáctý… Vždyť vám to strhnou z dovolený!"
Řek jsem jí, že jdu až zejtra na odpolední.
„Tak co tady chcete?!"
Zrovna si postavila na stůl kafe a prostřela si ubrousek pod talířek s buchtama. „To jsou makový?" zeptal jsem se.
„Tvarohový," řekla.
„Potřebuju si zavolat ven."
„Tady není telefonní automat, pane Fink."
„Jenže já potřebuju mluvit s panem Ryklem."
„Proč?"
„Je to v zájmu závodu, paní Rokosová."
„Že vás huba nebolí."
„Nebolí."
„Znáte číslo?"

„Copak ho tu nemáte napsaný?“
„To se ví, že mám. Pro nutný případy.“
„No vidíte. Já jsem takovej nutnej případ.“
„Ale na vaši zodpovědnost…!“
Kejvnul jsem a paní Rokosová jela prstem po skle na stole, pod kterým měla seznam. „Tuhle,“ řekla a popadla sluchátko. „Já vám to vytočím.“
Chvíli nic. Říkal jsem si, že jsem pošuk. Skoro by bylo lepší, kdyby nebyl doma. Zrovna jsem chtěl říct, ať to paní Rokosová položí, že se s Ryklem domluvím zejtra, když se zavrtěla.
„Dobrý večer, pane Rykl… Rokosová. Nezlobte se, že tak pozdě… Cože? Ale ne, fabrika je v pořádku, ale je tady pan Fink - co říkáte? Aha! Už vám ho dávám.“
Podala mi sluchátko, popadla buchtu a našpicovala uši.
„Co je?“ ozval se Rykl. „V televizi zrovna dávaj veselohru s Werichem, tak si pospěš.“
„To je mrzutý,“ řekl jsem. „Bylo by dobrý, kdybyste sem přijel.“
„Nepočkalo by to do rána?“
„Možná že jo… Ale možná taky ne.“
„Jedná se o ty řidítka?“
„Nevím. Asi jo.“
„Tak dobře,“ vzdychnul. „Za dvacet minut.“
Položil sluchátko.
Když přijel svým vyblejskaným sedanem, kterému se ve fabrice říkalo STUDEBAKR, dojídal jsem třetí tvarohovou buchtu. Kafe jsem s díky odmít.

…35…

„Tak co?“ řekl Rykl, sotva paní Rokosová odemkla.
„Pojďte se mnou, pane Rykl.“
Pokrčil ramenama a šel.
Ved jsem ho dvorem k rampě, kde ještě pořád stály bedny, nacvaknutý odpadem barevnejch kovů. „Chtělo by to šroubovák,“ řekl jsem. „Počkejte tady, skáknu do dílny.“
Vyták cigáro a zapálil si.
Zaběhnul jsem do lisovny a u první mašiny jsem sbalil velkej šroubovák. „Co blbneš?“ houknul za mnou lisař Homola.
„Hned ho přinesu,“ hodil jsem přes rameno a prchal ven.
Rykl mlčel a kouřil.
„Chtěl jsem tady mít svědka,“ řekl jsem a vylez na rampu. „Možná že jsem se seknul a vynadáte mi, že jste zbytečně přišel o Wericha.“
„To teda jo,“ řekl Rykl a zahodil špágra.
Vrazil jsem šroubovák pod víko krajní bedny, kam jsme házeli bronz. Skřiplo to. Zapáčil jsem kousek vedle a hřebíky povylezly.
„Kterej blb na to přitloukal víka?“ zeptal se Rykl.
„To je právě ten fór,“ řekl jsem. „Nejlíp, kdybyste sem vylez taky, pane Rykl.“
Dal nohu na hranu rampy, chyt se bedny a vyták se ke mně.
Zvednul jsem víko a světlo na sloupu rampy zahrálo prasátkama na kudrnatejch spirálách bronzovejch třísek. Napích jsem je šroubovákem, nadzvednul a přidržel.
„No hergot…,“ řekl Rykl.
Pod šponama, pěkně narovnaný, ležely chromovaný řidítka.

…36…

Když jsem přišel v pondělí na odpolední, bylo už všecko jasný.
Kdopak přitloukal dočista zbytečně víka na bedny se šrotem?
MALÝPIVO. Ráno na něj uhodili, nejdřív se kroutil, on že nic…
Nakonec z něj vylezlo, že v tom jede jeho známej, zaměstnanej někde tam, kam se šrot vozí. Bedna s řidítkama byla na jednom prkně označená inkoustovkou a chlápek by si jenom vybalil.
Malýpivo se do toho dostal pro svůj věčně propitej chřtán a taky skrz alimenty, na který se mu nedostávalo. Jednou prej si k němu v hospodě přišel ten jistej…
Když ho jmenoval, zavolal Rykl esenbáky.
Pozdějc jsme se dověděli, že měl ten koumes dalekosáhlý styky.
Dělal to pořád stejně. Nejdřív začal chodit do hospody, kam nosili vejplatu násoskové z nejbližší fabriky. Jednoho si vytipoval, zatáh za něj pár kořalek a potom se vytasil s návrhem, jak bezpečně přijít k prašulím. A rozjeli to.
Jenže tak dlouho se chodí se džbánem pro pivo…
Řidítka se samozřejmě neztratily najednou, Malýpivo je bral po pár kusech, takže to při velký rozpracovanosti nebylo znát.
Schovával je pod betonovej sokl nakládací rampy, kam vedly jenom docela malý čtverhranný okýnka a kam by nikdo nestrčil ruku kvůli krysám. Do bedny je přestěhoval ze soboty na neděli, vlez dovnitř dírou a počkal si, až starej Folprecht obejde dvůr a zaleze do svýho kutlochu. Věděl, že poslouchá dráťák, a tímpádem nic neuslyší.
Hřebíky už znova nezatloukal; jenom je zamáčk do děr.
Nebejt toho, že pořádně nezaházel špony ve výkopu…
To byla ta chyba, kterou udělá každej zločinec.

V dolíku u Jiráskova stromořadí se taky spolehli, že to za ně zahází někdo jinej. Jenže než to stačili pár lopatama jílu zamaskovat, objevil se detektiv Babočka Fink. To se ví, hned věděl, že umrlec někde překážel. Jenom ho nenapadlo kde. Kdepak může překážet takovej starej umrlec? Nejspíš tam, kde se normálně vyskytuje.
A kde se vyskytujou umrlci? V rakvích.
Rakev je dřevěná bedna s víkem.
Jestli v ní překážel, tak ze stejnýho důvodu jako bronzový špony ukradenejm řidítkám. Do rakve bylo třeba uložit něco mnohem důležitějšího. Co je asi důležitější než starej umrlec?
S největší pravděpodobností novej umrlec.
Házet novýho, čerstvýho umrlce do dolíku byl risk. I kdyby ho buldozer zahrnul, moh se zase najít při kopání nějakejch inženýrskejch sítí, podzemní dráhy, kanálů a podobně. Jeho identifikace mohla posloužit k identifikaci pachatele. Zatímco nad starým umrlcem se prostě mávne rukou. O tom, že je mumifikace mrtvoly, volně uložený v zemi, podezřelá, nemusel pachatel vědět.
Do starý rakve strčil čerstvou mrtvolu. Za čas bude od starý k nerozeznání. Navíc si jistě vybral takový místo, kam zaručeně nikdo nepoleze, aby se šťoural v rakvích. Ale pro všecky případy bylo zapotřebí uklidit bejvalýho obyvatele rakve; kdyby se přece jenom za čas někdo podíval dovnitř, byly by mu dvě mrtvoly v jednomístný rakvi zaručeně podezřelý.
Nebo se tam prostě nevešly…
Na schůzi jsem dostal pochvalu. Když ji Růžena četla, vypadala, že ze mě má radost. Všichni mi gratulovali, jak jsem to pěkně rozlousk, a divili se, proč taky nemám radost.
Poslal jsem je někam.

…37…

Jenom Olda Nývlt byl naštvanej, že jsme pachatele nedopadli inzerátem. Takhle se mu to zdálo moc jednoduchý. Ještě k tomu celý dopoledne lítal do šaten a kontroloval okýnka, protože nevěděl o senzačním odhalení Malýpiva, FANTÓMA RANCHE PRAGOKOV, n. p. Když jsme se o tom bavili po schůzi u mašiny, prohlásil, že zase jednou slepý kuře našlo vole zrno.
Srdečně jsem s ním souhlasil.
„Stav se po šichtě v hospodě," lákal mě. „Je pondělí."
V pondělí totiž bejvá U DVOU STEHEN slezina předválečný osady JUKON, pějou se tam všelijaký dojemný šlágry, chlapi dělaj ramena a říkaj si DžIME, BIMBO, MROŽÁKU a podobně. Bimbo má ségru zahradnici, zvanou House, která mi říká BIGGLES, a jednou mi pomohla z náramný bryndy, za což jí budu nadosmrti vděčnej, ale prokristapána jenom ne nic víc; stařešina Džimák mi totiž jednou řek, že mě holka miluje, ale jestli toho zneužiju, tak že mi dá vlastnoručně přes hubu, i kdybych byl mistr světa ve volným stylu.
Krátce nato mi napsala pivem na stůl AJLAVJU. Vymluvil jsem se, že aljavju jinou. Když se vyptávala, která to je, vymyslel jsem si cizojazyčnou korespondentku na konzulátě ve Spojený arabský republice a že jí chci bejt věrnej. Holka House mi to se slzama v očích schválila, milovala mě o to víc, a já si od tý doby radši sedal do výčepu.
„Možná že zajdu," řekl jsem Oldovi.
Potom jsem si celou šichtu lámal hlavu, ze kterýho konce začít pátrání po bejvalým bydlišti Metuzaléma Kostry. Těch konců bylo povícero.
Jeden z nich se jmenoval Pavlína Hajvortová, která odlákala z místa činu Květu Knedlíka. Hledat takovou ženskou po Praze se mi jevilo šílený. Jestli je v tom fakt namočená, už se ve Strašnicích neukáže; přitom může bejt z Vysočan, Střešovic, případně Holešovic-Bubnů. To by byla sakra náhoda, kdybych ji jenom tak někde potkal.
Další takovej konec byla čtyřsedadlová ajrovka. Jenže zatímco Pavlína byla jenom jedna, ajrovek bylo zhruba čtyřicet. Nejmíň polovička jich mohla jezdit mimo Prahu. A i kdybych narazil na tu pravou, jak poznám, že je to ona? Jedině že by majitel byl hrobník.
A na to bych se ho navíc musel zeptat.
Třetí možnost byla taky dočista zoufalá - totiž hledat rovnou tu neznámou mrtvolu, který se pachatel rafinovaně zbavil. Jenže to jsem zase tam, kde jsem začal, musel bych najít bejvalý bydliště toho sušenýho starýho papriky, a to může bejt kdejaká hrobka v okolí padesáti kilometrů, pokud nepřeceňuju akční rádius čtvrt století starý ajrovky šest set šedesát dva, čtyřsedadlovej model.
Když odhoukali svačinu, nalil jsem si z termosky čaj do smaltovanýho plecháčku, vybalil jsem kus koláče, kterej mi máma dala do ubrousku a ještě do novin, aby neoschnul, sed jsem si na bednu a rozbalil ty pomačkaný noviny s mastnejma flekama.
Žmoulal jsem koláč, zapíjel čajíkem, čuměl do novin a jenom tak skákal očima sem a tam. SPOLEČENSKÁ KRONIKA. Zdrceni žalem oznamujeme… Kdyby tak oznamovali zdrceni žalem, že se jim ztratil z hrobu prapradědeček. NEMOVITOSTI. Prodám rodinný domek u lesa, v dosahu měst. hr. dopr., ihned volný. Co takhle, DOPR., rodinnou hrobku? Nic? SEZNÁMENI. Hledám sluš. ženu, nejl. středošk., ke spol. autovýletům. S mumií v kufru?
Bez mumie. Svačina již odbila a lampa ještě svítila. Tu na okénko ťuky ťuk… UMRLEC VCHÁZÍ DO DVEŘÍ. Svatební košili rychle vem, sedni si ke mně na tandem, sešlápnul plyn, udělal ryc, blatník uletěl jako nic. AUTO - MOTO. Prodám DKW F-2, odhláš., na náhr. díly, zn. LEVNĚ.
ŤUKY ŤUK, detektive Babočko.
Slepý kuře našlo další zrno.

…38…

V hospodě byl rambajz. Mrožák slavil narozeniny, všechno bylo pod párou a Stehnová běhala s věncema piv skleněnejma lítačkama, do kterejch virtuózně kopala tlustou nohou v bačkoře s knoflíčkama.

Kejvnul jsem skrz sklo dveří na Oldu, kterej byl taky pěkně rozjetej a hulákal s Mrožákem KDYŽ JSEM SLOUŽIL U MARÍNY, a najednou jsem v koutě výčepu zahlíd Květu Knedlíka osobně.
Seděl pod obrazem sličný hospodský a sťatýho mušketýra, který se miliskovali u pobryndanýho stolu. Starý Stehnový ho prej maloval jeden malíř, když už jeho sekera dosáhla astronomický částky pěti set osmdesáti tří korun ve starejch.
„Těbuch, Květo," řekl jsem a hodil sebou na židli.
„No teda," na to Knedlík. „To je náhodička."
Stehnová přede mě mrskla sklenicí, Knedlík jí podal svou a dostal další. „A dva rumy," přál si.
„Kde se tu bereš, Květo?"
„Ale…," mávnul rukou, „přišel jsem si odpoledne omrknout nový pracoviště. A pak jsem zašel na jedno."
Kouknul jsem na jeho tácek. Vypadal jako sluníčko.
„Nojo," ušklíb se Knedlík. „Maj tu dobrý pivko. A je tady veselo… V lokále pěkně zpívaj."
„Jaký nový pracoviště?" zeptal jsem se.
„Budem bagrovat u tý fabriky za viaduktem." Popad rum. „Na zdraví… Prej tam budou dělat nový plynový vedení."
„To je náhoda. V tý fabrice dělám."
„Jo? No vida. A sem chodíš často?"
„Jenom někdy v pondělí. Znám se s klukama odvedle."
„Bejvaj tu jenom v pondělí?"
„Jo, to maj slezinu. Čundráci. Kdy začnete bagrovat?"
„Snad příští tejden… Hele, co je novýho?"
„Kde, Květo?"
„No… Kolem toho… Jak jsme našli tu mrtvolu."
„Nepovídej, že tě to zajímá."
Něco zavrčel a zvrhnul do sebe panáka. Mírně jsem ucuc a zeptal se: „Cože?"
„Povídal jsi, že byla Pavlína smluvená s těma…"
„Vypadá to tak."
„Hele - a proč myslíš, že se s tím nadělalo takovejch cirátů? Ta motorka… a tak vůbec?"
„Poslouchej, Květo, ono totiž…"
Vysypal jsem mu zjednodušenou verzi, tak na dvě piva. Připlet se mezi ně další rum. Ne že bych si na něj potrpěl. „To je na pana Hybšfelda," řekla Stehnová, když ho přinesla. V životě by mě bejvalo nenapadlo, že má oslavenec jiný jméno než Mrožák.
„A to jako má bejt pravda?" zabručel Knedlík, když jsem skončil.
„Záruku ti na to dát nemůžu," řekl jsem. „Ale žádný jiný logický vysvětlení nemám."
„A pudeš s tím k esenbákům?"
To se ví, pořád byl zhrzenej Pavlínou a nechtěl ji vydat útrpnýmu právu jako heimbrechtnici, která leze do cizích portmonek. Strčil si pod nos lípu, zapálil si, zatřepal rukou, aby sirka zhasla, vypustil štiplavej mráček a hodil sirku do popelníku. „Kdyby se takhle našla ta ajrovka," řekl. „Těch přece nemůže jezdit moc."
„Třeba by to nebyl takovej problém."
Hodil jsem na stůl úkolák, na kterej jsem si ve fabrice napsal: DÁM DAREM AERO 662 Z POZŮSTALOSTI PO PRVNÍM MAJITELI.
ZN. ZA ODVOZ.
„Co to má bejt?"
„Na to se musej přihlásit všichni, co ty ajrovky maj. Takový hajtry náhradní díly zrovna žerou. Inzerát, chápeš?"
„Jo ták… Nejsi blbej. Jenže podle čeho poznáš, kdo z nich je ten pravej?"
„Neblbni, Květo. Přece podle Pavlíny, ne?"
„Myslíš - oťuknout je jednoho po druhým? -"
„Jasně."
„No teda… Hergot… Helejte, paní hostinská, hoďte nám sem ještě dvě skla a rumajzlíky."
Vedle v lokále pěl Mrožák Hybšfeld: JEN NEVĚŘ, HOCHU, ŽENÁM, ŽENY JSOU SAMÁ LEŽ, PAM PAM, PADYDADYDAM… A kytara k tomu břinkala univerzální čundráckej dédur.
Z lítaček vyšla holka House, vzala si u pultu cigára, hodila na mě obrovský kukadla a zařvala: „Jéžiš… Ahoj, Bigglesi!"
„To je pěkná písnička," mínil Knedlík.
„Jo, taková pravdivá," souhlasil jsem a poslal Houseti přiblblej úsměv. NEDOČKÁŠ SE ZKLAMÁNÍ, ukončili dvojhlasně Mrožák s Oldou. A pro House si naštěstí přišla kámoška.
„Chtělo by to dát do různejch novin," prohlásil Květa. „Co když ten pravej zrovna nečte všecko?"
„Jo, takhle do Světa motorů, do Slova a do Ruďasu. Jenže to bude stát pěknejch pár kaček."
„Ať stojí. Já to zatáhnu."
Bylo mi to jasný. Měl v makovici Pavlínu a na nějaký mý z prstu vycucaný mrtvole mu lautr nezáleželo. Dalo se čekat, že se s tou ženskou dá do party, pokud ji najdem, a nejspíš mě bude přemlouvat, abych na všecko zapomněl.
Přesto jsem se rozhod, že to risknu.
Stejně jsem zrovna na ty inzeráty neměl.

…39…

V úterý ráno jsem oběh vybraný redakce. Nikde mi to nechtěli dát EXPRES a v Melantrichu mi slečna za okýnkem řekla, že nejsou čistírna. Že prej si musím čtrnáct dní počkat.
Knedlík prohlásil, že by je všecky poslal k Pozemním stavbám, aby si taky mákli na práci.

Ve středu se nestalo vůbec nic.
Ve čtvrtek nám přivezli uhlí a vypukly vedra.
V pátek odpoledne jsem si ve fabrice uvědomil, že mám v šest rande s Moldánkem. Kruci! Šel jsem k Ferklovi do kanclu, protože mistr nemá soukromý hovory rád. Telefon mi nezvedla Minerva, nýbrž kapitán osobně.
„Dobrý odpoledne," řekl jsem. „Měl jsem přijít dneska v šest… Jenže jsem zapomněl, že mám odpolední."
„Po telefonu ti nic vyprávět nebudu," na to Moldánek. „Jestli chceš, stav se u mě v kanceláři zejtra… Řekněme kolem desáté."
U Moldánka v kanceláři se necejtím nejlíp. Maj tam vycmrdlej filodendron, kterej vypadá jako umučení svatýho Šebestiána, ve vzduchu se tam vznáší kvílení usvědčenejch lotrasů a namísto Minervy tam kapitán přechovává toho zatracenýho Honzáka.
Přesto jsem se tam ráno v deset vypravil.
…40…
„Chceš kafe?" zeptal se Moldánek, když jsem se usadil na židli, vyblejskanou kalhotama nesčetnejch delikventů. „To víš, v karlovarským porcelánu ti ho nenaservírujeme… Ostatně, ty to tady znáš."
„Děkuju, nemám chuť."
„Cože? Dobře. Já taky ne."
Listoval přitom v papírech. Filodendron pořád vypadal jak mrtvej hadí muž. Přidali mu dva květináče navíc, zastrčil do nich pár šlahounů a zoufnul si. Poručík tu nebyl. Kafe bych si dal, kdybych věděl, že mi ho přinese Minerva. Třeba ve flaštičce od alizarinovýho inkoustu modrýho - černajícího.
„Takže mumie," řekl Moldánek.
„Hm," udělal jsem.
„A co takhle pivo?" na to Moldánek. „Pivo si nedáme?"
„Ehm," řekl jsem.
„Tak ne," uculil se. „Záhady především."
Mlčel jsem a čekal. Do papírů na stole jsem mu neviděl. Taky jsem nepočítal, že mi je půjčí do ruky.
„Zbytky uniformy," zabručel. „Císařský rejtar… Inu ale."
„Takže přece jenom padlej?"
„Ale ne… Kdepak. Umřel nám smrtí přirozenou. Jedná se o mrtvolu muže, podle stavu chrupu a dalších… atakdáleatakdále… asi šedesátiletého. Veškerá zranění jsou postmortální…
To jsou věci. Zlomeniny dolních končetin… Aha. Vlastně to vypadá, že mu někdo zkoušel ohnout nohy v kolenou."
Zvednul obličej od papírů a mrknul na mě přes brejle. „Mluvil jsem o tom s doktorem, říkal, že snad chtěli mrtvolu posadit."
Udělal jsem další hm.
„Recesisti, co?" řekl kapitán. „Černý humor."
Pokrčil jsem ramenama.
„Máš nějakou jinou hypotézu?" zeptal se.
„Možná že ji nechtěli posadit," řekl jsem. „Spíš složit. Aby se vešla do menšího prostoru."
„Menšího než co?"
„Menšího než… No, prostě do prostoru, kterej byl mnohem kratší, než bejvali císařský rejtaři."
„Hm…," bručel. „Hm… Tady máme: V ohybech zjištěny částečky černé izolační hmoty… Podívejme se."
„Svázali ho izolovaným drátem."
„Aby se vešel do menšího prostoru?"
„To bych řek."
„O jaký prostor nám jde?"
Dělal jsem, že nemám ponětí.
„Snad nějaký kufr," dumal kapitán. „On byl dost hubený… A taková mumie, to je vlastně pár klacíků. Měřil…," jel prstem po papíře, „sto šedesát osm centimetrů."
„Myslíte, že ho tam v něčem přinesli?"
„Sám tam nepřišel."
„Takže vy už víte -"
„Víme, nevíme," mávnul rukou Moldánek. „Koukej, Otakare… Ono se jaksi nedá vlézt do všech hrobek, co jich je po republice. I kdyby nám na to dali povolení, nemáme na to lidi."
„Třeba by stačilo prohlídnout podezřelý hrobky."
Žmoulal si ucho a koukal na mě přes ty lékárnický brejle.
„Přece by to muselo bejt vidět, že do takový hrobky někdo lez," vysvětloval jsem. „Nějakej hrobník by to třeba poznal."
„Když on ten pán umřel stářím," řekl Moldánek.
„No - a?"
„Takže to není naše věc."
„Jak to? Vykrádání hrobek není naše věc?"
„Kdyby nám někdo hlásil, že se z té hrobky ztratily nějaké cennosti, dejme tomu… Pak by to samozřejmě naše věc byla. Jenže my o ničem takovém nevíme. Případ stojí tak, že někdo manipuloval s nebožtíkem, kterého si neponechal, že ano."
„Co když ho obrali - třeba o zlatý zuby?"
Moldánek se zasmál.
„Nojo, tenkrát se zlatý zuby nedělaly," řekl jsem a připadal si jako blbec. „A co třeba - prsteny?" napadlo mě.

„Nechali mu je. Stříbrné, ale docela cenné, řekl bych.“
„Vážně?!“
„Už je to tak, Otakare.“
„A přitom ho svázali izolovaným drátem -“
Dlouze vzdychnul. „No vidíš. Izolovaným drátem.“
„Přece to muselo mít nějakej důvod, ne?“
„Třeba ti ho řeknu, když se ozveš za týden,“ potěšil mě. „Nebo za měsíc. Případně koncem roku, Otakare. Nedělej, že nevíš, jak to u nás chodí. Lidi kradou, zpronevěřují, ubližují si na zdraví…
Někdy mě mrzí, v čem všem se musím denně hrabat. Na nějaké KLIFTONIÁDY nemáme čas. To je tak pro soustružníky, kteří nevědí, co by roupama,“
„Tak vám děkuju, soudruhu kapitáne,“ řekl jsem a vstal.
„Říkala Radka, že jí máš zavolat.“
„E-e… Něco potřebuje?!“
Za těch pár dní, co se známe, nepotřebovala nic. Ani u něčeho počkat.
„Myslím, že tě chce pozvat na nějaký výlet.“
„Vážně?!“
„Kdepak vážně. To byl jenom takový esenbácký fór.“
Vypad jsem a prchal k nejbližší telefonní budce.
…41…
Neměl jsem tušení, že maj Moldánkovi chatu ve Štěchovicích.
Teď jsem seděl v kánojce, Radka pleskala pádlem o vodu, už jsme si tykali, věděl jsem, že hraje závodně házenou za VS, že študuje ekonomii, že se těch pár dalších kamarádek a kamarádů, co tu mělo bejt s námi, omluvilo (zaplaťpánbu!), sluníčko hřálo a všecky mumie mi připadaly nekonečně vzdálený. Voda šuměla a házela vlažný pršky, mraky byly vatový a peřinový a šlehačkový, břehy zelený a já zralej ke skládání básní. Jenže co se rýmuje na slovo MINERVA?
„Hele, Radko -“
„Hm?“
„Kdo to byla Minerva?“
„Proč?“
„Jenom tak.“
Usmála se a zarejdovala ke břehu. „Normálka,“ řekla. „Je to šicí stroj. Jako lada nebo singr.“
„Šicí stroj jsem nemyslel.“
„Minerva byla panenská bohyně Etrusků,“ spustila jako ve škole. „Její kult převzali Římané a uctívali ji jako bohyni moudrosti… Byla to ochránkyně Říma… a to… Prosím, já nebyla ve škole. Proč tě to zajímá, Oto? Zrovna teď?“
„Pořád mě něco zajímá.“
Kánojka lehce narazila do prkennýho mola.
O chvilku pozdějc jsme seděli na verandě prastarý chajdy, natřený zelenou fermežovkou. Radka přinesla sedmičku sladkýho murfatlaru a nalila do skleniček s červeným proužkem. Předtím jsme jedli ohřátej guláš z konzervy, ale pro mě moh bejt klidně studenej.
Největší guláš jsem měl v hlavě, jak jsem se snažil seřadit zlolajný myšlenky do tvaru, abych jim moh zavelet POZOR a řádně je seřvat.
„Na tvý zdraví, Minervo.“
„Proč mi říkáš Minervo? Nejsem ani trochu moudrá.“
„Panenská bohyně Etrusků,“ já na to.
Jelikož jsem se to půl hodiny šprtal, znělo to ležérně.
„Pořád tě něco zajímá, viď?“
Kejvnul jsem a koukal skleničkou do sluníčka.
„Tátovi s tím děláš problémy,“ povzdychla si.
„On něco říkal?“
„Vlastně - no, vlastně ne.“
„Jak to? Jo nebo ne? On tě naved, abys mě sem zavlíkla?“
„Dovol?! Kdo tě sem zavlík?“
„Jo, šel jsem sám, to je fakt.“
„Kdybys nemusel mít pořád poslední slovo.“
Natáhnul jsem se přes žbrdlení a uškub kopretinu.
„Co s tím?“ zeptala se. „Má mě rád, nemá mě rád?“
„Třeba ji zahoď.“
Vzala špičkama prstů první lístek a utrhla.
Koukal jsem, jak pomalu plyne voda, slunce na ní dělalo oranžovou cestu, která vedla kdovíkam. Bílý lístky padaly na ošlapaný, spoustou velkejch vod promáčený a letníma vedrama rozeschlý fošny podlahy, až spadnul poslední.
„Co ti vyšlo?“
„Člověku většinou vyjde, co chce,“ řekla. „Jenže to nemusí bejt pravda, žejo?“ Zahodila stonek přes zábradlíčko.
„Ale může,“ řekl jsem.
Natáhla ke mně po lavičce ruku a já ji vzal za prsty. Jak jsem táhnul, byla blíž a blíž, až byla nejblíž. Převrhli jsme flašku a víno bublavě teklo na podlahu. Radka se odtáhla, mrkla na hodinky a řekla, že máme tak akorát čas na vlak. Na noze

měla sandálek, plnej murfatlaru.
„Radko," řekl jsem, „kam pořád pospícháš?"
„Kdoví jestli nám už neujel," odpověděla.
Měl jsem dojem, že mi ujel už dávno a řek jsem jí to.
Chviličku si kousala malíček, pak vstala a šla do chaty.
„Balíme?" zeptal jsem se ve dveřích.
„Božínku, božínku, Oto," zavzdychala a sedla si nešťastně na kraj palandy, „jak ti mám říct, že už nechci bejt panenská bohyně Etrusků?"
Moje tajný přání bylo, aby ode mě něco potřebovala.
Ani v nejdivočejším snu jsem nečekal, že bude potřebovat zrovna tohle…
Brodil jsem se k ní zhoustlým vzduchem po oranžový cestě, která vedla kdovíkam…
…42…
Příští neděli jsme byli na chatě znova.
Další neděli zas.
Mezitím jsem chodil do práce, to se ví.
Kolem fabriky to vypadalo jak po zemětřesení v SanFrancisku, pod mým oknem stála Knedlíkova maringotka, občas jsme zašli na pivo a vedli řeči. Inzerát vyšel a nezbejvalo než čekat.
Jenže mně to jaksi začínalo bejt fuk.
Poletoval jsem mezi obláčkama.
A ty děsný hice ne a ne přestat.
Třetí tejden jsme se s Radkou domluvili, že pojedem do Štěchovic už v sobotu, uděláme si večer za chajdou ohýnek a upečeme si kuře na klacku. Byli jsme hrozně zamilovaný a tahali po kapsách spoustu blbůstek, já Radčinejch a Radka zase mejch. Pili jsme ten sladkej murfatlar a Radka s sebou vozila na chatu učení, jenže se neučila.
Nezbejval na to čas.
Když jsme seděli u toho ohýnku a pekli kuře od strejdy z Čenětic, zatímco hvězdičky svítily a od řeky pofukoval vlažnej rybí smrádek, zeptala se mě najednou, jestli mi něco nechybí.
Kouknul jsem na její opálenej obličejík, ve kterým byly oči docela bledý, na šmouhu, kterou si udělala na tváři rukou, umazanou od ohořelýho dřeva, a řek jsem, že mi nechybí nic.
„Škoda že jsi tak prolhanej," řekla.
Točil jsem rožněm, kuře syčelo a oheň praskal.
„Nebo přinejmenším neříkáš pravdu, Oto," dodala.
„Co by mi mělo chybět? Akorát osmička vlevo dole."
„Já to myslím vážně… Třeba si to neuvědomuješ."
„Na pivo občas zajdu," řekl jsem.
„Oto… Vždyť ty vůbec nejsi ten kluk, o kterým mi povídal táta."
„Hele, nechceš říct rovnou, o co frčí?"
„No - dřív tě pořád něco zajímalo," řekla.
„Myslíš, že mě teď nic nezajímá?"
Zvedla sklenici a ukápla víno na kuře. „Co tě zajímalo tenkrát, když jsi přišel za tátou?"
„Ale… Taková blbost."
„Když jsi odešel, říkal, že mu jenom přidělávám starosti."
„Vážně?!"
„Nejvážnějc, Oto."
„Že mu přidělávám starosti?"
Kejvla a přesedla si; potom se natáhla pro mou sklenici a dolila mi.
„To je zajímavý," řekl jsem. „Když jsem za ním tuhle byl v Bartolomějský, vypadal, že jsou mu moje problémy putýnka."
„Jaký problémy, Oto?"
„Povídám že taková blbost."
„A už se ta problematická blbost vyřešila?"
„Vůbec se nevyřešila. A nevyřeší. Je mi to fuk."
„Běda mužům, kterým žena vládne," řekla. „Potom se div, že se sháním po panu Finkovi, o kterým mi jednou táta řek, že je hrozně zvědavej a má neuvěřitelnou intuici."
„To že ti řek?"
„Na mou duši."
„Hele, meteor," řekl jsem.
Udělal žhavou čáru, která hned zmizela.
„Přála sis něco, Radko?"
„Aby se ta věc nevyřešila."
„Proč?"
„Budeš ji muset vyřešit sám."
„Nepotřebuju se honit za příšerama."
„Když máš mě?…"
„To se ví."
„Hele - tak já jsem příšera, jo?"

Natáhla se po mně a popadla mě za krk.
„Nešil," řekl jsem. „Spálí se nám večeře."
„Oto," řekla, „ne že bych tě neměla ráda takovýho jakej jsi. Jenže já jsem taky hrozně zvědavá, víš? Jenom nemám tu neuvěřitelnou intuici." Zašmidlala ručičkama. „Prosím prosím… prozraď mi, co může bejt problém a blbost současně."
„Tak dobře," rozhod jsem se. „Byl jednou jeden Metuzalém Kostra…"
„Ukaž, já budu točit," řekla.

…43…

Prostě jsem to vykecal tý pravý. V důsledku toho jsem hned v pondělí musel celý dopoledne obíhat inzerce, jestli už tam něco nemaj. Samozřejmě, pane Fink, račte. Zdehle tuhle.
Konkrétně jsem schrastil třiadvacet obálek s nápisem: ZA ODVOZ.
Bohužel jsem měl vzhledem k časovýmu odstupu značný pochybnosti o svý neuvěřitelný intuici. Proč by mezi těma třiadvaceti musel bejt majitel tý jistý ajrovky? A co když v dolíku žádná ajrovka nebyla a já změřil stopy kdovíjaký motorky, která jela nejdřív tam a potom zpátky, dočista náhodou zrovínka tisíc padesát milimetrů vedle? Co když jsem špatně měřil? Co když se mi špagát v kapse srazil? Nebo jsem ho při měření moc natáh?
Jenže proč říkal Moldánek, že mu přidělávám starosti?
To se ví, že jim to taky smrdělo. Nikdo přece nesváže mumii izolovaným drátem a nepohodí do výkopu bezdůvodně.
Jak to říkal Moldánek? Recesisti? Černej humor? To by ji neházeli do výkopu, ale posadili v parku na lavičku s cigárem a novinama.
Pročpak mi vůbec tak dobrotivě poskyt informace? Protože doufal, že ze mě vytáhne lepší. To se teda splet. Myslel si, že mi ty jeho k ničemu nebudou.
Jenže já jsem génius.
Například - proč milýmu rejtarovi nechali ty prsteny. Třeba nešly sundat. Nebo si jich nevšimli, protože stříbro černá a nebožtík byl taky trošku dotmava. Eventuálně se jim prostě eklovaly.
Bodejť, byla u toho ženská; jako bych ji slyšel. Fuj, v životě bych to na sebe nevzala! Ale Pavlíno, na to její parťák, vždyť jsou pánský! A Pavlína: Jo? Tak jestli si je vemeš na pazouru ty, máš u mě utrum!
Že ukvapený závěry, soudruhu kapitáne? To se uvidí. Jen co si přečtu těch třiadvacet dopisů.
Radce jsem, pochopitelně, neřek, že podle mýho jde o dvě mrtvoly, z nichž ta nebezpečnější je venkoncem čerstvá.
Nechtěl jsem ji do toho namočit; kdoví co z toho nakonec vyleze, a táta by ji přetrh. I se mnou.
Knedlíka jsem vynechat nemoh a ani nechtěl, tak jsem vzal po šichtě balíček s sebou do hospody. V lokále bylo zase plno randálu; tentokrát měl pro změnu svátek Bimbo, kterej se jmenuje Dalibor.
Když jsme si odbyli nutný ťukesy s půllitrama, zapasoval jsem se s Květou za stoleček v koutě výčepu, kde jsme tu inzertní akci onehda dohodli. Dali jsme si k tomu zavináče a Květa vytáh zavírák na otvírání.

…44…

VÁŽENÝ, stálo v prvním dopise písmem s kudrlinkama, JSEM SBĚRATELEM PROSPEKTŮ ČS. AUTOMOBILEK MEZI VÁLKAMI. V POZŮSTALOSTI, Z NÍŽ POCHÁZÍ NABÍZENÝ VRAK, BY MOHL BÝT I SBĚRATELSKÝ MATERIÁL, O KTERÝ SE ZAJÍMÁM. MOHU VÁM ZA NĚJ NABÍDNOUT MINCE, ZÁPALKOVÉ NÁLEPKY, ZNÁMKY APOD. PROSÍM O LASKAVOU ZPRÁVU NA ADRESU ..,
„To je ňákej magor," řekl Knedlík, plnou hubu cibule.
„Já mu dám vrak," řekl jsem. „Je to skoro novej bourák po dědečkovi, kterej ho měl celej život v obejváku."
„Cože?!" podivil se Květa.
Druhá obálka byla napsaná strojem. „Vážená značko ZA ODVOZ," překřikoval jsem SVATOJÁNSKÝ PROUDY, který se valily otevřenejma dveřma z lokálu, „jsem majitelem vozu Aero 662 a náhradní díly sháním s velkou námahou. Jelikož je můj vůz velice ojetý. Neboť byl na Slovensku i v bývalé Bosně."
„No teda," bručel Knedlík, „no teda, hergot…"
„V Hercegovině by ho možná tolik nezplundroval," řekl jsem.
„Proč?" zeptal se Květa, kterej neměl zdaleka takovej smysl pro humor jako jeho kolega Truhlář. Neřek jsem nic, vzal si kus rybičky a hmátnul po dalším psaní. „Jmenuji se RUDOLF MOGLER," vemlouval se do mý přízně pisatel. „Již léta toužím státi se majitelem vozu, který nabízíte -"
„Jo, zadarmigo," na to Knedlík. „Takovejch by bylo."
Odložil jsem Rudolfa Moglera pod pivní tácek.
Dalších pět dopisů upřímně žíznilo po náhradních dílech.
Přišlo mi jich líto.
Jeden negramot dokonce sliboval PRACHI.
Další se nabízel, že za mírnej poplatek přestříká auťák na červeno a že bude zase jako novej. Tak jsme si na něj dali ještě jednu.
Neotevřený dopisy ubejvaly, až jsme měli dvě hromádky papíru.
Jedna moc neslibovala, druhá byla o něco nadějnější. Vyřadili jsme z ní pár zdánlivejch poctivců, který otipneme, kdyby z těch míň poctivejch nic nebylo. Nakonec nám zbylo sedm adres.
„Jak to šábnem?" zeptal se Květa. „Je to lichý."
Přidal jsem jednoho poctivce, byl to jakejsi Leopold Houske, kterej psal, že nedávno zakoupil něco perfektních ND pro Aero 662, s jejichž pomocí by nabízenému vozu umožnil další léta provozu.
Bylo mi poněkud divný, proč kupoval náhradní díly k auťáku, kterej nemá, a řek jsem si, že by ty čajky mohly pocházet z rozebranýho vozidla, ve kterým Leopold Houske donedávna vozil mrtvoly.
To se ví, vyřadil jsem mimopražský, ale byli jenom čtyři.

Potom jsem si půjčil od Stehnový dvoje mariášky, rozhodil do obálek krále a esa z jedný hry a tahali jsme z druhý. Absolutně spravedlivě jsme si tak rozdělili po čtyřech případnejch pachatelích zatím neznámýho činu.

…45…

Jeden z mejch kandidátů na šibenici byla ženská. Choval jsem v duši blahou naděj, že to bude Pavlína, i když se podepsala DRAHOMÍRA LAUBEOVÁ. Bydlela v Letenský ulici, číslo 654.

Nejdřív jsem tam objevil ministerstvo financí, který na mě hluboce zapůsobilo. Parkovaly tam tatraplány a všelijaký jiný vyfešákovaný bouráky, takže mi přišlo divný, že se někdo z týhle ulice shání zrovna po ajrovce. Leda že by to byla nějaká srandistka, která chce zadarmo získanej automobil zaparkovat před ministerstvem.

Chvíli jsem si prohlížel vysokej lesk smaltu a chrómu, teleskopicky vyvedenejch antén a eloxhliníku na palubních deskách. Potom jsem šel dál a koukal po číslech.

Barák, kterej jsem hledal, byl vysokej a sešlej elegán, co se ještě pořád snažil vypadat, že nemá prošoupaný perka a blézuli.

V průjezdu byl obloženej do vejšky většího listonoše mramorem a na vysokým stropě měl sádrový krajky, mírně zakulacený nesčetnejma nátěrama. Kousek za vratama jsem našel nájemnický tablo a na něm Drahomíru Laubeovou. Podle tištěnejch literek, který vypadaly na navštívenku, jsem usoudil, že jí bude dobrejch padesát. Jistě to má ze starejch časů. Leč k čemu asi dáma potřebuje ajrovku?

Vytáhnul jsem dopis, kterej poslala panu ZAODVOZOVI.

ZAJÍMÁM SE O VŮZ, KTERÝ NABÍZÍTE.

Víc ani štěk. Papír s monogramem D. L. a písmo jak lisovaný pabouci. Nechce otevírat nitro neznámýmu mecenáši. Podezřelá bába, to si pište.

Chvíli jsem se klátil průjezdem, ale nikdo nešel.

Tak jsem vyběh do třetího patra a našel dveře, který měly stejnou vizitku, jaká byla dole, zarámovanou do fláku mosazi, velkýho jako plát ze sporáku. Byla v něm taky škvíra na dopisy, periskop a zvonek ze slonoviny, zvící kramfleku. Nadechnul jsem se a zmáčknul.

Vevnitř zazvonily hrana.

Potom se vedle vizitky otevřelo víko periskopu a vylezlo vykulený oko. Načež se otevřely dveře na dýlku bezpečnostního řetězu a medovej hlásek se zeptal, co chci.

„Jmenuju se Pavel Vodsloň," řekl jsem. „Přicházím kvůli vaší ctěné odpovědi na inzerát mého strýce."

Aby bylo jasno, PAVEL VODSLOŇ je pseudonym, kterej používám vedle Edmonda Dantese, Vojty Mertena a podobně.

Vodsloň hovoří spisovně a vypadá bystře, přiblble, eventuálně má nějakou šarži, podle toho, s kým mluví a co je mu dotyčnej ochotnej sbaštit.

„To váš pan strýc nabízí ten -"

„Automobil," napověděl jsem jí.

„Ano… A proč se váš strýc zbavuje -"

„To víte, je mu pomalu devadesát."

„Skutečně?! -"

Pořád jsme klábosili škvírou. Moc jsem toho z Drahomíry neviděl, měla tam tmu jako v tunelu, ale zdálo se mi, že jí bude o něco víc než padesát. Tak strejdův ročník. Měla zlatý zuby a pár prstenů, který házely prasátka.

„Mému strýci jde hlavně o to, aby se vůz dostal do dobrých rukou," vymejšlel jsem si. „Proto mě poslal, abych prověřil eventuální zájemce."

„Má to být dar pro mého synovce," řekla. „Léta touží po automobilu, však to znáte. Mladí jsou po nich celí diví."

„Zajisté. Jak je starý ten váš -"

„Necelých čtyřicet, pane - eh -"

„Budu to strýci tlumočit," na to Vodsloň a koukal, kde nechal tesař díru. Leč ze skuliny zatuchle vanulo: „Pane… eh… Vostloni, velice by mě potěšilo, kdyby k dohodě došlo."

„V tom případě na to jdete blbě, milostpaní," řekl jsem. „Promluvme si o provizi. Kolik dáte?"

„Jak to myslíte?"

„No - že mi šoupnete nějaký to kilo za zprostředkování."

„Že byste se nestyděl. Inzerovali jste přece -"

„Inzeroval náš nesvéprávnej strejda a přišlo tři sta dopisů. Nejsme padlí na hlavu, paní Láhveová. Strejc nám stejně odkáže kulový, tak holt teďka lítáme po Praze a sháníme, kdo dá víc. Jeden chlápek už nám cpal dva tácy a prase. Jenže my jsme naneštěstí vegetariáni."

„Darem," vřískla. „Za odvoz!"

„Na shledanou, paní Laufová," řekl jsem.

„Počkejte! Třeba se nějak dohodneme, pane Veslař!"

Sjel jsem dolů po klandru. To mám z tý velkorysosti. Kdybych bejval napsal, že za to chci dva tácy, moh jsem mít jistotu, že se ozvou jenom tutovky. Jenže jak jsem to moh domyslet, když jsem se v poslední době zabejval hlavně náboženstvím starejch Etrusků?

…46…

To samý dopoledne jsem prověřil ještě Čeňka Farnickýho v Záběhlicích; měl ajrovku na zahrádce mrňavýho domečku, dal jsem se s ním do řeči, měl odpolední jako já a věnoval se pulírování karosérie, ačkoliv měl motor na hadry. Koupil to za pár šupů a nevěděl si s tím rady. Ani mě nenapadlo říkat, že mám něco společnýho s inzerátem, jenom jsem mu poradil, aby si zajel do Libně za Vrbou.

Ajrovka byla totiž dvousedadlová a majitel v důsledku toho nevinnej.
Inzerátová metoda se mi zdála o moc míň chytrá než včera v hospodě a šel jsem zavolat Radce, která doma šprtala na jakousi zkoušku.
„Je to na pendrek, Radko.“
„Nechceš přijít? Do dvou času móře.“
„Vždyť se učíš.“
„Už jsem naučená.“
Bylo jedenáct, tak jsem kejvnul. Na Jiráku jsem koupil karafiát.
Měla otevřený okna, záclony se mírně nadouvaly průvanem, byla sama doma a karafiát ji málem rozplakal. „Ty jsi tak hodnej, Oto…“
Potom jsme asi půl hodiny mlčeli.
Když jsme zase přišli k sobě, vyprávěl jsem jí otevřenejma dveřma koupelny o Drahomíře Laubeový a Čeňkovi Farnickým.
Vykoukla na mě z froťáku, kterým si drbala mokrý vlasy, a řekla: „Vždycky jsi tak nedočkavej…“
„Bodejť bych nebyl,“ řekl jsem. „Kdybych aspoň věděl, že to jeden z nich bude…“ Pak mi teprv došlo, jak to myslela.
„Víš co?“ řekla a natáhla si bledě růžový kalhotky, „vem mě zejtra s sebou. Třeba ti přinesu štěstí.“
„Nerad bych tě do toho tahal.“
„Jenom blbá ženská, žejo?“
„Houby. Co když to bude nebezpečný?“
„Pročpak by to mělo bejt nebezpečný?!“
Udělala přitom svůj oblíbenej ksichtík obecního blbečka.
„No - možná že to není zrovna nebezpečný,“ řekl jsem. „Ale není to moc zajímavý. Vlastně je to příšerná otrava.“
„Já jsem o tom trochu přemejšlela.“
„Vážně? A - co?“
„Nenapadlo tě, proč tu mumii vyndali z rakve?“
Připadalo mi to poněkud nepatřičný. Stojím opřenej o futro koupelnovejch dveří a nenuceně diskutuju o mumiích s Minervou, která má na sobě jenom ty bledě růžový kalhotky, to všechno v kvartýře kapitána Moldánka. „Ne, nic mě nenapadlo.“
„Máš hlad?“ zeptala se.
Měl jsem, jako vždycky. Dneska mě sice čekal oběd v závodce, ale co byla rajská s tuplovaným knedlíkem proti Radčinejm kuchyňskejm vejmyslům? Navíc stačilo, aby přidala k suchýmu chlebu úsměv, a jaká byla celá závodní jídelna i se stokilovou Krajcmankou za okýnkem?
V koutě kuchyně měli malou jídelničku, čtyři vyřezávaný sesle, na stole ubrus s modrotiskem a na zdi poličku s mosazným hmoždířem, kafemlejnkem, prdlým talířem a dalšíma nepotřebnejma blbostma.
Když jsem se zeptal, k čemu je to dobrý, řekla, že k ničemu, ale že je to hezký.
Seděli jsme proti sobě, mezi náma dřevěná miska s krajícema, slánka a vázička s mým karafiátem, a jedli jsme míchaný vajíčka, do kterejch Radka nastrouhala ementál. V životě by mě to nenapadlo a mámu taky ne. Táhnul se dlouhejma nitkama mezi vidličkou a talířem.
Když Radka oplachovala talíře, zatímco se vařila voda na čaj, zeptala se, jestli jsem nezapomněl, o čem byla řeč. Dělal jsem, že smrkám.
„Ty jsi mi všechno neřek, Oto,“ vybafla.
„Nemám co, na mou duši.“
„A kde je tvoje neuvěřitelná intuice?“
Pokrčil jsem ramenama. „Nikdy jsem neříkal, že nějakou intuici mám. Říkal to tvůj táta.“
Koukal jsem, jak vyplachuje konvici horkou vodou. Dělala s čajem plno všelijakých nesmyslů a příšerně s ním plejtvala. My měli doma čaj ve vajíčku tak dlouho, dokud barvil, zatímco Radka brala pokaždý novej.
„Myslela jsem, že víš, proč toho tvýho nebožtíka vyndali z rakve a odvezli pod navážku,“ řekla.
„Ježíš, Radko - jak bych to moh vědět?“
Postavila na stůl čajovou konvici, posadila se naproti mně s loktama na stole a řekla: „Tebe nenapadlo, že do tý rakve potřebovali uklidit jinou mrtvolu?“
„To je nápad! Proč by tu jinou mrtvolu nezakopali rovnou?“
„Protože by se časem mohla najít.“
„Jo? Proč myslíš?“
„Většinou se najde.“
„Jenže tahle se taky našla.“
„Jo, našla. Ale neposkytla žádný potřebný vodítko. Nemá totiž s tím, kdo ji tam přivez, nic společnýho, zatímco podle tamtý by ho asi brzo identifikovali. Dejme tomu, že je to příbuznej nebo prostě někdo, kdo měl natolik silnej motiv -“
„Nojo, já zapomněl, z jaký jsi rodiny,“ řekl jsem. „Vzdávám se.“
„Přišel jsi na to taky, co?“
„Mohlo by to tak bejt.“
„Lháři prolhanej. Proč jsi teda dělal, že -“
„Vždyť už jsem to říkal. Nechci tě do toho tahat. Dejme tomu, že jeden z těch ajrovkářů je vrah.“
Nalila čaj. „Oto,“ řekla přemejšlivě, „nebylo by lepší nejdřív zjistit, kdo by moh bejt ten zabitej?“
„Dík za radu. Prosím tě, jak?“

„Prověřit je podle toho seznamu.“
„Jakýho seznamu?“
„Ty mě štveš, Oto. Myslíš, že nevím, co ti táta diktoval?“
…47…
Nejdřív jsem si řek, že jsem debil, v duchu, a pak jsem to řek nahlas. „Vůbec jsem ten seznam od tý doby neviděl,“ dodal jsem k tý konstruktivní sebekritice.
„A proč ti ho teda táta dal, Oto?“
„Jak víš, že mi ho dal?“
„Poslouchala jsem za dveřma.“
„Že se nestydíš. Víš, proč mi ho diktoval? Abych viděl, co maj práce… A taky trochu jako HRAJ SI, TU MÁŠ KOHOUTA.“
„I s adresama a datem narození?“
„Já nevím…“
„Máš to u sebe?“
Sáhnul jsem do kapsy pro notýsek. Chvíli jsem listoval, než jsem to našel. „Propána, Oto,“ vykulila oči na počmáranou stránku, „ty máš děsnej rukopis!“
„A kolik myslíš, že jsem toho od školy napsal?“
„Tak musíš číst nahlas.“
Bral jsem je jednoho po druhým. Stanislava Svobodu, padesátiletýho chlápka, kterej si šestýho ledna došel pro pivo, a kdoví jestli ho dones domů. Miroslava Vederu, kterej zmizel šestnáctýho března z holešovický ulice U Uránie… URÁNIE bylo divadlo, kde hráli koncem války Vinnetoua s Karlem Houskou v hlavní roli, byli jsme na tom se školou, načež se třída rozdělila na VINETUY a ŠETRHENDY. Se mi zdá, že to bylo divadlo dřevěný a pozdějc vyhořelo. Takže po něm zbyla jenom ta ulice, ze který se ztratil jistej Miroslav Voděra, kterýmu bylo devatenáct let.
To se teda ztratil dost brzo. Potom bysme tu měli Josefa Lengyela, co se píše s g a ypsilonem, narozenýho v osmadvacátým - ten si prostě odešel z domova a už nepřišel.
Pětatřicetiletej Tomáš Houštecký zmizel na Silvestra. Bábrdle Apolena Šmukýřová se zdejchla někdy začátkem února - a to je všecko.
„Může to bejt kterejkoliv z nich, nebo taky žádnej,“ řekl jsem.
„Snad nemyslíš, že mi táta nadiktoval všechny lidi, co někde scházej?“
„Myslíš, že jich schází tolik?“
„I takhle jich je dost.“
„Já bych řekla, že je to ten, co zmizel nejblíž k datu tvýho nálezu ve Strašnicích.“
„Poslední zmizel ten holešovickej Voděra.“
„A není někdo z těch ajrovkářů taky z Holešovic?“
Vytáh jsem svý čtyři vylosovaný obálky a prohlíd. Z Holešovic nebyl ani jeden. Vlastně stačilo kouknout na dvě, co mi zbyly po škrtnutí Drahomíry Laubeový a Čeňka Farnickýho. Jeden dopis byl od nějakýho Viléma Mařatky z Počernic a druhej od Jana Holuba z Karlína. „Jestli je některej z Holešovic,“ řekl jsem, „má ho Květa Knedlík. Uvidím se s ním před fabrikou.“
„Doufám, že mi ho příležitostně představíš?“
„Jejda,“ řekl jsem, „je skoro půl. Jak to že nikdy nekoukám na hodinky?!“
„Taky jsem si nevšimla, kolik už je…“
„Ty chceš jít fakt se mnou?“
„A ty mi v tom chceš fakt zabránit?“
„Jak bych moh!“
„Počkej… Oto!“
MHM… MMM… HMHM.
Pak mě vystrčila na chodbu. „V devět?“
„Tak jo, v devět.“
Kejvnul jsem a uháněl. Jako funkcionář ČSM jsem si nemoh dovolit chodit pozdě do práce. Kdybych nebyl funkcionář ČSM, taky bych se snažil přijít včas. Hrozně se mi to líbí. Jako hrabě Monte Christo, s chladným úsměvem a s posledním úderem hodin kopnout do vypínače a spustit tu vysloužilou plečku M.A.S., zvanou BAŤOVKA.
A taky jsem chtěl chytit Květu Knedlíka, než sleze z bagru a vydá se po stopě svý beznadějný lásky. Byl jsem zvědavej, kdo z těch jeho čtyř kandidátů na kriminál je z Holešovic. Měl jsem takovej nejasnej pocit, že jeden jo.
…48…
Ten pocit byl mylnej, z těch osmi vybranejch nebyl z Holešovic ani jeden. Prohlídli jsme si to u bagru, Květa měl obálky nacpaný v kapse montérek. Zatímco jsem se v nich přehraboval, rychle jsem mu vyložil, proč zrovna Holešovice.
„Hele,“ položil mi pracku na rameno, „ten esenbák je tvůj kámoš, jo?“
„Ale… Známej mýho táty.“
„Já jenom -“
„Žádný strachy, Květo.“
„Nemysli si, já bych žádný vrahouny nekryl,“ zabručel. „Ale nejdřív musím vědět natuty, že to vrahouni jsou. Nepudu udat Pavlínu kvůli pár blbejm stovkám. To si vyřídím sám.“
„No jasně, Květo. Ale počkej s tím na mě.“
Kejvnul a slez z bagru. Kolem se trousili lidi na šichtu.

„Kolik jsi jich zmáknul?“ zeptal se.
„Dva, můžem je s klidem škrtnout.“
„Dva… Furt jich jednadvacet zbejvá. A třeba to nebude ani jeden.“
„Koukni se na to z tý druhý stránky,“ řekl jsem. „Třeba to jeden z nich bude. Těbuch, Květo.“
Samozřejmě jsem mu neřek, že se nám do toho montuje ženská. Tý jedný bylo víc než dost a Knedlík si nejspíš myslel, že mu padne kolem krku, až jí odpustí ty ukradený Stováky.
Jenže právě pro tohle jsem začínal mít toho vola rád.
Když jsem přišel na dílnu, vyhodil jsem kudly z nožový hlavy a odnes je do brusírny. Pacák se divil, proč si je nenabrousím sám.
„Potřebuju si něco vyřídit,“ řekl jsem.
„Snad se zase něco, nedejpánbu, neztratilo?“
„Jo, starýmu Withwortovi ukradli závit.“
„Dobrý. Chceš na ten sajťák normálka lamač?“
„Negativ, Edo.“
Kejvnul, sed si k brusce, spustil ji a popad cigorku. „Co brejle, nic?“ zeptal jsem se ho.
„Dej pokoj, machříku,“ odpověděl.
Vrátil jsem se k mašině a vytáh ze skřínky balíček dopisů.
Domů jsem je brát nechtěl, vlastně jsem kromě gauče v kuchyni neměl žádný soukromí a máma je zvědavá, jak už mámy bejvaj.
Rychle jsem těch pár obálek prolistoval a spokojeně jsem si oddych.
Z Holešovic byla jenom jedna - od jistýho Viktora Šnajdra.
Byl to ten negramot, co nabízel PRACHI a bydlel v Přívozní ulici.

…49…

Když jsem ráno v devět zvonil u Moldánkovic dveří, byl jsem pevně rozhodnutej Radce vymluvit ten bláznivej nápad.
Když jsem se něco po půl desátý probral z mrákot, nebyl jsem rozhodnutej vůbec k ničemu. A když Radka přiklusala do obejváku rovnou ze sprchy, aby si vzala z almary vedle v ložnici čistej ručník, byl jsem dočista na dně.
Fanda Kelner říká, že ho ženský inspirujou. Rád bych věděl k čemu. Když jsem se včera ve fabrice hrabal v těch obálkách, našel jsem na jedný načmáráno: RADKO, S TEBOU JE SLADKO. Ten pošuk, co to napsal, měl dočista stejný písmo jako já.
Zahejbal jsem palcem u nohy, která mi čouhala z deky na druhým konci gauče, a napadlo mě, co by asi řek kapitán Moldánek, kdyby teď najednou přiklusal. Obejvák vypadá jak Starý bělidlo a na gauči se válí nahej soukromej detektiv. Nahej syčák, podlej zrádce kapitánovy důvěry.
Vyskočil jsem a začal se oblíkat.
Radka přiběhla v kalhotkách a podprsence a dala se do zběsilýho vybírání textilu, ve kterým se zřejmě chtěla dát zavraždit.
„Hele, já tě s sebou nevemu,“ řekl jsem.
„Ráda bych věděla proč?“
„Já nevím. Nelíbí se mi to a pořád o tom přemejšlím.“
„Kdybys o tom pořád nepřemejšlel, udělal bys líp. Ostatně já si adresu toho zmizelýho Voděry pamatuju, a že ten Viktor Šnajdr bydlí v Přívozní šest, jsi mi řek včera odpoledne do telefonu. Takže já jdu. Jestli chceš, můžeš se přidat.“
„Herdek, Radko, copak nechápeš, že se bojím, aby se ti něco nestalo?“
Hopsala po jedný noze, jak si navlíkala dlouhý kalhoty. „Oto, ty jsi ale pitomej. Proč myslíš, že s tebou chci jít? Protože se bojím, aby se něco nestalo tobě.“
„Mně se toho tak stane,“ vytahoval jsem se.
„Třeba ne, třeba jo,“ řekla a ztuhla s jednou nohou v nohavici. „Jenže jestli jo, tak chci bejt s tebou. Je ti to jasný, doprčic?!“
„Nojo,“ řekl jsem. „Nemůžu najít druhou ponožku.“
Atakdále. Radko, s tebou je sladko. Povídám, zamilovanej detektiv je k ničemu. Má asi tolik šancí jako sněhulák ve slejvárně.

…50…

„Co by řek tvůj táta, Radko?“
„Byl by rád, že mu pomáháme, ne?“
„Hm.“
„Uránie,“ houknul průvodčí a vyklonil se z dvířek tramvaje, jednou rukou pověšenej na kšandě zvonku.
Vystoupili jsme na rozhicovanou ulici.
„Kam nejdřív?“ zeptala se Radka.
„Hodíme si korunou.“
„Kam bys šel ty?“
„Poptat se po tom ztracenýmklukovi.“
„Tak jo,“ řekla a zahákla se do mě.
Ulice U Uránie začíná hned za rohem. Po pravý ruce se táhne zeď holešovickýho pivovaru, naproti stojí hotel Morávek, potom je pár baráků a veliká proluka, zarostlá stromama. Tam stávalo dřevěný holešovický divadlo. Nebyl jsem tu od toho školního představení, ale pamatoval jsem si. Koukali jsme po číslech, přešli jsme příčnou ulici Na Maninách, až jsme došli do stínu šedivejch činžáků. Číslo dvacet tři byl čtvrtej z nich.

„Počkáš tu na mě?“ zeptal jsem se.
„Myslíš, že to bude nebezpečný?“
„Tady těžko.“
„Fajn. Tak počkáš ty na mě.“
„Hele - o ničem takovým nebyla řeč.“
„To neva. Představ si, že bude potřeba mluvit s rodičema toho ztracenýho kluka… Kdoví jak jsou z toho zdrcený.“
„Spíš budou v práci,“ řekl jsem. „Počkej tu.“
„Ne,“ řekla. „Zvládnu to líp.“
„Rád bych věděl, proč zrovna ty.“
„Budu dělat, že jsem s ním chodila do školy.“
„Jo? Kam?“
„Myslíš, že mě z toho budou zkoušet?“
S paličatou ženskou nehnete. To spíš ukousnete kus kovadliny.
Nechal jsem ji zapadnout do baráku a přešel jsem na druhej chodník.
Byl tam chládek, tak jsem se opřel o zeď, vytáh notýsek a dělal, že si něco čtu. Nejspíš básně.
Vypadal jsem na to.

…51…

Přečet jsem celej notýsek odpředu i odzadu, poučil jsem se o celních poplatcích, anglickejch mírách a váhách a dověděl jsem se, jak frankovat dopis do Turecka. Zrovna jsem se začal učit nazpaměť adresy důležitejch úřadů v Praze, když se Radka objevila na protější straně ulice, tvářila se, že mě v životě neviděla, a dala se na pochod tam, odkud jsme přišli.
Tak jsem se otráveně rozhlíd sem a tam, ještě jednou se kouk do notesu a pomaloučku se pustil za ní. Za chvíli jsme seděli v restauraci hotelu Morávek u dvou jablečnejch moštů, bylo tam poloprázdno a pikolík skládal na talíře bílý komínky servítků.
Zvenku svítilo slunce skleněnejma tabulema, na kterejch byly do oblouku jako zlatý hovínka nápisy KEVÁROM, který jsem si musel pořád číst pozpátku, abych si nepřipadal jako v Maďarsku. Skleněný slánky házely duhový jiskřičky a rohlíky v košíku pod tmavohnědým držákem kulečníkovejch tág vyvolávaly představu hovězí s nudlema.
Přidejme ještě rákosový rámy s novinama cizokrajnejch názvů a schází už jenom pár paďourů, co neobědvaj, dokud nesplivnou aspoň dva humry v majonéze a nedaj si hlt nějakýho toho ČINŽÁNA.
„Tak co?“ zeptal jsem se.
„Je to horší, než si myslíš.“
Vypadala, že ji to pěkně vzalo.
„Tak povídej, prosím tě.“
„Jeho máma je nemocná… Od toho šestnáctýho března, co se Mirek ztratil. Sesypala se. Takže je doma a snad se léčí. Snad… Já o tom dost pochybuju, má plnou kredenc škatulek s práškama, všechny jako nový. Musela jsem říct, že tě neznám, pořád kouká z okna, viděla tě, jak tam stojíš, a ptala se…
Čeká na něj a nedá si to vymluvit.“
„Co jeho táta?“
„Jsou rozvedený.“
„Věřila ti?“
„Nejspíš jí to bylo jedno. Byla ráda, že o tom s někým může mluvit. Asi nemá moc známejch. Jenže ten Mirek - on to nebyl zrovna vzornej synáček, Oto.“
„V devatenácti nejsou zrovna vzorný ani dcerušky.“
„Tohle není věkem… Že by chodil pozdě domů, chytil se nějaký špatný party nebo holky. Je to horší. Začalo to prej tím, že si namluvil nějakou starou bábu…“
„Jak starou?“
„Prej kolem šedesátky.“
„Těprsk. To musí bejt případ.“
„On si neužil moc vlídnýho zacházení, víš? Táta chodil domů opilej a mlátil ho. Paní Voděrová se rozvedla, myslela, že to bude pro Mirka lepší. Jenže už asi bylo pozdě. Utíkal z domova… Jednou mu našla v kapse cizí klíče, tak na něj uhodila.
Přiznal se, že chodí k nějaký paní Trunečkový na Žižkov. No…
Paní Voděrová se rozhodla, že si za ní dojde, aby jí to rozmluvila. Mirek jí sice pár let ubral… Stejně nešlo o léta. Měla prej hromadu peněz a… Já nevím, musela se zbláznit nebo co. Dala mu, na co si vzpomněl.“
„Jak to dopadlo?“
„Nijak. Bylo sedmnáctýho března, Mirek večer předtím nepřišel domů, paní Voděrová myslela, že ho najde u Trunečkový, jenže našla jenom zamčenej byt. Když Mirek nepřišel ani druhej den, jela tam znova… Třetí den to šla hlásit. Asi kolem toho byly nějaký další podezřelý okolnosti - prostě byt úředně otevřeli. Našli Trunečkovou mrtvou.“
„Aha. To se dalo čekat.“
„Měla prej rozbitou hlavu a nejspíš zmizely kdovíjaký cennosti… Určitě spořitelní knížky, který prej snad nebyly vinkulovaný.
Stalo se to toho šestnáctýho.“
„Zrovna ten den, kdy se kluk ztratil.“
Kejvla a strčila ke mně sklenici se zbytkem moštu. „Dopij to za mě, jo? Hele, Oto… Oni si určitě myslej, že to udělal on.“
„A kdo jinej?“ řekl jsem. „To je mi teda divný, že mi o něm tvůj táta řek, když ho hledaj pro podezření z vraždy. Nám to k

ničemu není, protože se paní Trunečková neztratila do žádný hrobky.“
Radka vzdychla. „Je to hrozný, Oto.“
„To máš z tý svý zvědavosti. Milá zlatá, to není házená.“
„Paní Voděrová tomu nevěří.“
„Co by to taky bylo za mámu, kdyby tomu věřila?“
„Musíme pro ní něco udělat, Oto!“
„A co? Co bys pro ní chtěla udělat? To je přece jasný, že tu bábu zabil on. Teď se někde schovává. Přece ho nebudeme hledat?“
„Aspoň zkusit bysme to měli.“
„Copak by asi udělal, kdybysme ho našli? Šel by s náma k maminці? Když na ni nemyslel předtím, nemyslí na ni ani teď.
Nejspíš myslí jenom na to, jak si zachránit kejhák.“
„Oto,“ řekla nešťastně dcera kapitána Moldánka z pražský kriminálky, „jak můžeš bejt tak cynickej?“
Vytáh jsem portmonku a kejvnul na vrchního.
…52…
Jelikož byl Miroslav Voděra SLEPÁ ULIČKA, pustil jsem z hlavy i Lengyela, co se píše g, ypsilon, bábrdli Alžbětinu Prknářovou, nebo jak se jmenovala, a další zmizelý osoby.
Tímpádem přestal bejt zajímávej i negramot Viktor Šnajdr, co neumí psát Y po CH. Ale když už jsme byli v Holešovicích, řek jsem si, že neuškodí škrtnout jednu obálku z těch jednadvacíti zdánlivě poctivejch. Protože když nenarazíme na pachatele mezi těma osmi, co jsme si rozdělili s Knedlíkem, stejně na ty zbejvající dojde.
Kde je Přívozní ulice, jsme si našli předem u Moldánků v plánu Prahy. Začínala hned za hotelem Morávek, vedla podle továrny na sodovku a lomila se na náměstíčku mezi různejma skladištěma a prkennejma ohradama směrem k Vltavě.
„Oto, promiň,“ řekla mi Radka. „Fakt toho na mě asi bylo trochu moc.“
„Podruhý nedělej ramena.“
„Čestný slovo, nebudu.“
Dala mi pusu na ucho, dělala to na ulici každou chvíli a líbilo sejí, že se to lidem nelíbí. Ale tady nikdo nebyl; jenom naproti v malým parčíku hlídaly babičky mrňata a k sodovkárně přijelo řinčivě auto s nákladem flašek v dřevěnejch basách.
Náměstíčko mezi ohradama bylo zarostlý trávou a falešným heřmánkem. Na hromadě chodníkovejch obrubníků, který uprostřed zarůstaly lebedou, seděl děda v pantoflích, plandavejch kalhotách a vestě přes bílou košili bez límečku, v jednom koutku bezzubý papuly měl půlmetrovou fajfku a druhým koutkem vypouštěl kouřový signály. Slušně jsme ho pozdravili a šli dál, po levý ruce ohradu s opršelým nápisem AGRASOL a po pravý mřížovej plot. Za ním, za hromadama písku a pyramidama plechovejch sudů, bylo slepý rameno Vltavy.
Když jsme došli na konec plotu, otevřel se před námi výhled na špičatej konec poloostrova, na řadu nákladních lodí zakotvenejch u navigace k těžkejm železnejm kruhům, voněly dehtem a dřívím, a v pozadí toho všeho se přes Vltavu rozkročil betonovej most.
Jak jsem koukal na ty oblouky, uvědomil jsem si, že tu nejsem prvně, že mě sem jednou za války zaved táta, všude ležel sníh…
„Představ si,“ řekl jsem Radce, „že je to tady zasněžený, řeka je zamrzlá a tady na tý navigaci ležej zvony. Všude samý zvony.“
„Jaký zvony?“
„Takový ty velký, z kostelů.“
„Proč by tu měly ležet?“
„Ležely tady. Někdy za války, nepamatuju se, v kterým roce. Táta mě sem zaved, abych je viděl. Víš - fašisti potřebovali kov.“
„A ty zvony, co jsou teď na věžích - jsou nový?“
„Nevím. Všechny třeba neodvezli… Některý možná lidi stačili včas schovat. Neptal jsem se na to, vlastně už jsem to dávno zapomněl. Od tý doby jsem tu nebyl, a teď mě to trklo, jak jsem se kouk na ten most.“
Zavřela oči a zkoušela si představit tu sílu zvonů, starý nápisy a těžký, pětikilový srdce, jmenujou se Prokop a Václav a Vincenc a kdovíjak, jsou pošlehačkovaný a pocukrovaný sněhem, ledově studený… Maj v sobě sta a sta roků, zvonily na poplach a na oslavu a ve svátek a teď mlčej a čekaj na loď, která je odveze někam, kde z nich nadělaj kanóny…
Rozhlížel jsem se sem a tam, kde by tak moh bejt barák číslo šest, když tu vlastně nejsou vůbec žádný baráky, ale jeden tu přece jenom byl, tenkrát se mi zdál vysokej a chmurnej, se strašidelným průjezdem, kterej ved do ještě strašidelnějšího dvora - teď byl menší, trošku se přikrčil a snad se i nahnul pod tíží toho, co v životě viděl, nad vratama měl namalovanou šestku a ze vrat vyšla slečna v zářivě květovanejch silonovejch šatečkách s volaném na sukni, hodila svůdnejma půlkama a rozklapala se po chodníku…
Byla to Pavlína.
…53-…
Šťouchnul jsem do Radky. „Podívej se nenápadně…“
„Hm… Doufám, že na mně nebudeš chtít, abych si pořídila podobnej nevkus.“
„Prosím tě, Radko,“ řekl jsem rychle, „počkej tady, dokud nebudu pryč, a pak padej domů. To je ta ženská, co odlákala Knedlíka z planýrky do tý vinárny.“
„Proč bych měla jít domů?“
Jak jsem jí měl vysvětlit, že jde do tuhýho: „Hernajs, pochop to. Nemůžem za ní jít oba. Teda - třeba bysme mohli, jenže

já bych radši sám…“
Najednou řekla: „A proč už nejdeš, vždyť ti zmizí.“
„Odpoledne brnkni,“ řekl jsem a uháněl.
Ještě jsem se ohlíd; viděl jsem, jak se shýbá pro placák a hází žabku.
Děda pořád seděl na obrubníkách a bafal z tý svý hokejky.
Nebyl jsem si jistej, jestli si mě Pavlína nepamatuje, takže jsem se musel držet dost daleko. Vypadala, že není na procházce, šla dost rychle, minula sodovkárny, přešla kolem hotelu Morávek a pustila se pěšky dál. Na druhý straně ulice zapadla do PRAMENU, zůstal jsem radši před hotelem a tvářil se jako člověk zaujatej jídelním lístkem v okýnku. Ve skle se odráželo všechno, co jsem potřeboval vidět; chvíli to trvalo, než se Pavlína vynořila mezi hovězím na pepři a moravským brabcem.
Udělal jsem čelem vzad a pověsil se na ni.
Nesla síťovku s balíčkem a nějakou flaškou a pokračovala ulicí Komunardů, až jsme se dostali na křižovatku s Dělnickou.
Přešla na druhej chodník, auťáky brzdily a šoféři se vilně tlemili z okýnek a Pavlína si to mezi nima nevšímavě nesla s vědomím absolutní převahy svejch rozkejvanejch půlek, cudně zahalenejch květovaným silonem.
Když došla na stanici tramvaje a zaparkovala u kandelábru, risknul jsem to a přešel kolem ní. Věnovala mi pohled, kterej nic neříkal. Proč by si mě měla pamatovat? Ve vinárně jsem měl dočista jinej ohoz a taky jsem měl ty Fandovy brejle… A neměla si mě tam proč všímat. Měla svejch starostí dost.
Trčeli jsme na stanici, dokud nepředjela tramvaj. Pavlína nastoupila špalírem napruženejch tramvajáků ve slavnostních uniformách do předního vozu a já vchodem pro služebnictvo do vlečňáku. Byl to typ KRASIN, kterej má dveře tak široký, že z nich vyskočíte i v největším nátřesku.
Vrtalo mi hlavou, jestli v Přívozní šest bydlí, nebo tam byla u někoho na návštěvě. U někoho, kdo se jmenoval Viktor Šnajdr a z češtiny to měl věčně za pět.
Jednou jsme přestupovali. Na desítku.
Desítkou se dá dojet například k Jiráskovu stromořadí. Jenže Květa Knedlík už tam nemaká. Musela by ho s těma sedmi stovkama navštívit na bagru u národního podniku Pragokov.
Vystoupila u hotelu Flora.
Zatímco jsem si prohlížel bižutérii v jednom krámě, zašla si do byfe. A hned jak vyšla ven, zařadil jsem se. Přešli jsme příčnou, byla to Přemyslovská, na další příčný se dala vlevo, kouknul jsem po tabulce, byla to Lucemburská, samý čtyřpatrový činžáky s nalípanejma římsama, různejma fáborama, který už dávno nevypadaly, že vlajou, hroznama špinavýho vína a taky sem tam obtloustlou nahatou dámou, na který si v době tuhletěch činžáků páni domácí náramně potrpěli, protože měli dost lidí, co jim to chodili za pár babek oprašovat.
Pavlína do jednoho z těch baráků zapadla.
…54…
Barák měl vevnitř pár schodů k prosklenejm lítačkám s mosaznejma rourama, pokroucenejma do prapodivnýho tvaru. Za jednu z nich jsem se chyt a zatlačil křídlo lítaček dovnitř.
Nahoře vrznul špatně namazanej SÁMO.
To se ví, nevlez jsem tam hned za Pavlínou, ale po dobrejch desíti minutách. Za tu dobu by se vyšplhala na rozhlednu a ještě by se stačila vrátit.
V chodbě bylo ponurý ticho a z xylolitový podlahy táhla zima.
Bylo cejtit vyčichlej česnek a čerstvýho kocoura.
Seznam nájemníků, zaneřáděnej mouchama, míval mosaznej rámeček, jenže teď už to pod zeleným nánosem poznal jen člověk od fochu. Nebyla tam žádná Pavlína; jediná samotná ženská z těch osmnácti partají se jmenovala Hana Slabihoudková.
Nebylo mi jasný, jestli se nechovám jako pitomec, když jsem si těch osmnáct jmen začal opisovat. Pavlína sem třeba chodí do houslí nebo ke kartářce a vůbec tu nebydlí. Zato tu bydlí BEDŘICH SMETANA, což je mi jaksi povědomý. Bodejť, to je ten skladatel od Prodaný nevěsty. KNODELHANS… VALENTIN TRŮNEČEK… Dr. MIROSLAV SEDELSKÝ… Něco mi to připomíná, ale co?
Ech? Jako by ty dvě poslední jména měly něco společnýho. Copak asi?
Stejný poschodí?
Valentin TRUNEČEK a Dr. MIROSLAV Sedelský.
No bodejť!
TRUNEČEK a MIROSLAV, nebo spíš Trunečková a Miroslav, zavražděná Trunečková a Miroslav Voděra, kterýho hledaj jako podezřelýho z vraždy!
Jenže tady není napsáno TRUNEČKOVÁ, ale TRUNEČEK.
A od toho kritickýho dne uplynuly tři měsíce… Kdyby to bylo místo činu, už by v kvartýře dávno bydlel někdo jinej. Jelikož ale nemám chuť nechat to náhodě, vyskotačím si do třetího štoku a podívám se, kdo je vlastně ten Valentin Truneček. Jakápak taky náhoda - Pavlína sem určitě náhodou nevlezla.
Ve třetím poschodí byly čtverý dveře. Na jedněch byla připíchnutá zažloutlá vizitka Bedřicha Smetany. Na druhejch se ve smaltu mastně blejskal Evžen Valbaum. Mosaznej doktor Sedelský dokonce připomínal, že VEŠKERÁ POZVÁNÍ A SUBSKRIPCE S DÍKY ODMÍTÁ. Co to vůbec je, taková subskripce? Musí to tu řádit dost často.
Na čtvrtejch dveřích nebylo nic. Jenom světlejší obdélníček, olemovanej hrázičkou barvy, se čtyřma dírkama po šroubkách.
Dejme tomu, že si Valentin Truneček zrovna dal vyrobit novou cedulku a tu starou zahodil. Třeba ji právě odšrouboval

a nemůže najít tu novou, hergot, dyť sem ji teďkon měl v ruce, kde může bejt? Zmáčknul jsem zvonek.
Nic se neozvalo.
To se stává, že zvonky občas nezvoněj.
BUCH,BUCH,BUCH!
Jak to bejvá, místo Trunečka vylezla Valbaumová. Z jinejch dveří, pochopitelně. Ze svejch. Koukám a vidím uhrančivou třicátnici v sametovým pytli s drcem odshora dolů, opírá se o futro a v ruce jí uchází čoud z třímetrovýho cigára. Pod tím sametovým pytlem jí koukaj nohy, na každý pět pekelnicky červenejch nehtů a kramflek zvící nohy od židle. Vlasy má černý, až jí obličej hraje do namodrale chudokrevnýho odstínu, a řasama by mohla hrabat listí. Na nenalíčený puse je znát, kam až si ji přemalovává, a v uších se jí bimbaj zlatý kruhy, na kterejch by se dalo cvičit. Chce se dívat přísně, ale za prvý to neumí a za druhý jí to nejde vzhledem k sympatickýmu zjevu tajemnýho muže na chodbě.
„Dobrý den, paní Valbaumová.“
„Odkud víte, jak se jmenuju?“ Měla hlásek jako konipásek.
„Máte to napsaný na dveřích,“ řekl jsem.
„A - kdo račte být vy?!“
„Pavel Vodsloň.“
„Ano?… A co si přejete, pane Vodsloň?“
„Ale… Jdu za panem Trunečkem, paní Valbaumová.“
„Za panem Trunečkem?!… Pan Truneček přece dávno umřel.“
„Chtěl jsem říct za paní Trunečkovou.“
„A - vy… Vy jste její známej?“
„Synovec, paní Valbaumová.“
Udělal jsem k ní krok a koukal, proč má jednu ruku schovanou za futrem otevřenejch dveří. Jaksi vylekaně couvla.
„Nemůžete být paní Trunečkový synovec…“
„Proč bych nemoh?“
„Musel byste přece vědět, že -“
„Že - co?“ Udělal jsem další krok.
„Paní Trunečkovou přece někdo zabil!“
Jak to vyhrkla, ta ruka za futrem jí vylítla, jenže to už jsem byl moc blízko, vrazil jsem nohu mezi dveře, hmát jsem po tý ruce, zatlačil madam do předsíně a zavřel za sebou. Kdyby bejvala začala ječet, byl jsem v nekonečným průšvihu, jenže nezačala. Vypadala, že se jí už léta stejská po mužným objetí velterový váhy.
V tý ruce, co s ní po mně mávla, měla mosaznou paličku z hmoždíře.
…55…
Dělala, že na ni jdou mdloby, a jediný dveře, před kterejma se jí nezasekly kramfleky do tébichu, vedly do ložnice s manželskejma postelema. Když jsem ji do jedný házel, málem mě tam stáhla s sebou. Načež obrátila oči v sloup a skápla.
Našel jsem koupelnu, v koupelně kýbl, natočil jsem ho plnej studený vody a vydal jsem se s tím zpátky. Zřejmě si uvědomila, co nesu, a zalomila nohu v koleně, abych si všimnul, že dejchá. Byla to prvotřídní noha a vypadala, že žije vlastním, víceméně dost rozverným životem.
„Paní Valbaumová,“ řekl jsem a postavil kýbl na peršana, „je mi líto, že jsem vás vyděsil. Jsem naprosto neškodnej, stačí se na mě podívat.“
Popolezla po posteli až ke zdi a předstírala, že se po tý zdi pustí až ke stropu, přičemž udělala obrovský vykulený oči.
„Od té doby, co zabili paní Trunečkovou, nevyjdu ze strachu,“ řekla. „Divíte se? Celé dny jsem sama doma, manžel jezdí na služební cesty do zahraničí…
Nedívejte se na mě tak!“
Podíval jsem se jinak.
„Kdo vlastně jste?“ řekla zděšeně. „Přepadl jste mě, dovlekl sem… A teď mě snad znásilníte?!“
Našel jsem jakýsi polstrovaný štokrdle, sednul jsem si, abych vypadal neškodnějc, a řekl: „Nápodobně, paní Valbaumová.“
„Jak to myslíte - nápodobně?“
Ta její vystrčená noha na mě přitom udělala: U-o!
„Přepadla jste mě,“ řekl jsem. „Dovlíkla sem. Atakdále.
Moment - někde se něco pálí.“
To se ví, byl to tébich v předsíni. Upustila tam cigáro. Vyběh jsem k požáru s kýblem, kterým jsem původně chtěl křísit hostitelku.
Když bylo po ohni, vrátil jsem se do ložnice a podal hlášení.
„My jsme pojištění,“ řekla.
„Já ne,“ řekl jsem. „Přikrejte si to koleno.“
„Poslyšte,“ na to Valbaumová, „zdá se mi, že vás odněkud znám. Mám pravdu?“
„To se ví. Fanfán Tulipán, paní Valbaumová.“
Zaklonila se, aby mě líp prohlídla, přičemž jí vylezlo další koleno.
Uklidňovala mě už jenom jistota, že víc kolen nemá. „Trochu podobný mu jste,“ řekla.
„Jinak jsem ale dobrej českej Vodsloň,“ uved jsem to na pravou míru.
„Opravdu jste myslel -,“ uchichtla se, „že vás chci svést?“
„Jako by se takový případy nestávaly.“
„Už jste nějaké zažil?“

„Asi dvanáct," řekl jsem otrle. „Dokonce pár manželek vysoce postavenejch pánů. Jeden z nich byl generál, jinej zase komerční - to… Jmenovat je nemůžu, to se ví. Ani toho docenta z výzkumnýho ústavu."
„A - to jste je všechny takhle přepadl?"
„Kdepak. Opravuju elektrický umejvače nádobí. Servisní montér, paní Valbaumová. Taková panička si mě objedná… Znáte to. A potom si myslí, že -"
„Neříkejte," přerušila mě, „že už jsou u nás elektrické umývače nádobí!" Jak přitom zavlnila nohama, napadlo mě, co by řekla Radka, vidět mě tady.
„To víte, v těch nóbl rodinách," řekl jsem. „To byste se divila, co všechno maj. Dokonce automatický zalejvače kytek."
Vypadala, že se jí to dotklo, a hned se rozhodla, že mi předvede, že jsou taky nóbl rodina. Lítali jsme tím čtyřpokojovým kvartýrem dobrou půlhodinu, mezitím jsem ji moh nesčíslněkrát bacit tou její paličkou, uškrtit, případně propíchnout jehlou od elektrickýho grilu, dovezenýho starým Valbaumem z Itálie. Skončili jsme v obejváku s gaučem, kterej stál uprostřed a měl nesmyslnej čtvercovej tvar, takže se na něm dalo sedět jenom dokola a lidi se neměli o co opřít, a místo na sebe čuměli po zdech. Asi aby nečuměli jenom tak, visely na těch zdech obrazy, který bych si dovolil pojmenovat: ZEMĚTŘESENÍ V HUDEBNÍ ŠKOLE, OSAMĚNÍ STŘÍDMÉHO PAKOMÁRA, KLIKOROH BOROVÝ a ZÁTIŠÍ S VRTICHVOSTEM. Jenže na názvech zřejmě nezáleželo, Stováku se konečně taky říká různě.
Pak mi došlo, že se na tom gauči nesedí, ale leží. Požádal jsem o židli a dostal jsem tureckej verpánek. K tomu baňatou sklenici s loužičkou koňaku. Paní Valbaumová si tu svoji postavila na stoleček, kterej byl menší než můj verpánek a kromě sklenice se na něj vešel jenom popelníček na jedno cigáro. Potom sebou plácla úhlopříčně na ten čalouněnej čtverec, zapálila si další rákosku, převrátila se na břicho a zvedla nohy, aby jí bylo vidět na lejtka.
Kromě nich jsem viděl televizor, gramokufr s měničem, palmu, skleněnou almárku s cizokrajnejma blbostma, falešnej krb a zrcadlo, ve kterým to bylo všechno ještě jednou i se mnou.
„Pročpak jste bouchal u paní Trunečkový?" zeptala se.
„Někdo mi řek, že by tam možná byl podnájem," já na to.
„U paní Trunečkový?"
„Jo. Dole jsem si přečet, že bydlí v tomhle poschodí, tak jsem si logicky odvodil, že její dveře jsou ty bez štítku. Vidíte… A najednou jsem u vás."
Zakřenil jsem se, jak se holt my, servisní montéři, na ty paňury křeníme.
„Kdo vám říkal o tom podnájmu, prosím vás?"
„Já nevím, jak se jmenuje. To je fuk. Nejspíš nevěděl, že ji zabili. Stejně ale, to jsou lidi, žejo? Jestlipak je chytli?"
„Asi ne. Proto mám takový strach. Víte, bylo to hrozné. Měla u sebe na bytě nějakého chlapce, byl to takový mladíček, neslaný, nemastný… Potom se povídalo, že s ní snad žil… Že jí dělal milence. Ona vypadala velice zachovale na svých šedesát, ale přece jenom… Já nevím, v takovém věku, no každý jsme nějaký. Však se jí to taky řádně vymstilo. Měla prý peníze na několika spořitelních knížkách… Krátce řečeno, díky matce toho chlapce, která sem přišla -. snad to paní Trunečkové vymlouvat, nevím -., prostě byt otevřeli násilím a našli ji tam s rozbitou hlavou. Už tam, chuděra, ležela tři dni. A její podnájemník prý zmizel… Ale je to už hezky dlouho, snad tři měsíce, takže se divím, že to ten váš informátor nevěděl."
„Od tý doby je byt prázdnej?"
„Nejdřív byl zapečetěný… Potom přišli nějací příbuzní, něco odvezli, něco rozdali lidem v domě… A teď se tam mají dělat nějaké úpravy, Trunečkovi tam bydleli léta a nedali si ani zavést plyn."
„Paní Valbaumová -"
„Říkejte mi Isabelo…, Pavle."
„Jéžiš… Vy se tak doopravdy jmenujete?"
„Nelíbí se vám to?"
Ta ženská byla parádní pošuk. Větší pošuk v týhle domácnosti už moh bejt jenom starej Valbaum.
„Helejte, Isabelo," řekl jsem, „neznáte tady v baráku blondýnu, asi tak dvacet, podobnou Ritě Hajvortový?"
„To je paní Slabihoudková. Hana Slabihoudková."
„Co je to zač?"
„Rozvedená paní,.. Pracuje někde v nemocnici. Tuším, že na Karlově. Proč se ptáte, Pavle? Snad -" Zahrozila na mě a ucmrndla si přitom koňak na kanape.
„Co vás napadá… Náhodou jsem ji potkal na schodech a zdálo se mi, že jí odněkud znám. Asi jsem se splet. V nemocnici na Karlově jsem nikdy nebyl a tady v Lucemburský taky ne. Jedině že by -," předvedl jsem usilovný přemejšlení, „nejezdí ona někdy autem?"
Rozesmála se, až jí koukaly dásně. „No, jestli se to dá považovat za auto… Jezdíval sem pro ni takový vyšší hubený blonďák.
V černé aerovce, víte - takové té -"
„Vy myslíte PRD PRD CILILINK," řekl jsem a vystřih další montérskej řehot. „Už sem za ní nejezdí?"
„Dlouho jsem ho tu neviděla… Naposled snad někdy v zimě. Měl nataženou střechu a na ní jinovatku. Říkala jsem si, že v tom musí být pěkná zima. Ale proč vás to zajímá?"
„Vůbec mě to nezajímá. Asi jsem ji v tom autě viděl… Bydlím kousek odtud."
„Proč hledáte podnájem?"
„Bytný se vrací syn z vojny."
Hodiny v podobě mramorovýho lavóru bouchly jednou a ukázaly kdovíco. Poctivý čísla na nich nebyly. Kouk jsem na svý a byla jedna, honem jsem zavrtěl natahovátkem, jestli se necouraj.
„Jedna hodina," zavrněla Isabela. „Když jsem sama, nevařím, ale mohla bych vám nabídnout aspoň malé občerstvení…

Jíte trescí játra?“
To se ví. Ve fabrice si jich dávám k svačině půl kila. „Sorry, Isabelo,“ řekl jsem drsně. „Ve dvě musím -,“ málem jsem se podžvejk. „Mám totiž jednu náročnou opravu u jednoho ministerskýho - toho,“ napravil jsem to.
„Je hodně náročná?“ mňoukla Valbaumová.
Vstal jsem a porazil verpánek.
„Poslyšte, Pavle,“ řekla a malebně se posadila, „nemohl byste ten mycí stroj opatřit i pro mě? Když jsme takoví přátelé?…“
„Nojo… Ono je to dost nedostatkový,“ řekl jsem, ačkoliv jsem jí klidně moh slíbit SPECIÁL DE LUXE s přídavným zařízením NPK (na připálený kastroly).
„Ale já můžu zaplatit za snahu… Třeba ve valutách,“ házela udici.
A frája Vodsloň se zeptal: „V jakejch?“
„Co by se hodilo, Pavle?“ na to Isabela. „Švýcarské franky by snad nebyly -“
„Ty neberu. Západní máry nebo rovnou dolouše.“
To jsem pochytil od Fandy Kelnera, kterej sice v životě žádný valuty neměl, ale věčně o nich mluvil. Hlavně před ženskejma.
„Snad by se něco opatřit dalo,“ řekla Isabela.
„Tak to by šlo. Někomu něco vrazím… Uvidíme.“
„I kdyby to nešlo,“ řekla, „máte u mě otevřené dveře. Nevím, čím to je, ale ta vaše drsnost… Proč bych vám to neřekla, vždyť jsme dospělí lidé. Vzrušujete mě, Pavle.“ Najednou mě bafla za ruku a nohy mi ujely i s kobercem. „Jen si nemyslete, že jsem snadno k mání,“ prskala mi do ucha a sametovej pytel najednou plachtil nad kanapem jak netopejr. Měla toho pod ním na sobě poskrovnu a ještě to honem házela na podlahu. Vyletěl jsem z gauče jak pérák.
Díky nedostatečnýmu odění za mnou na chodbu nemohla.

…56…

I takoví lidi mezi náma žijou. A nežijou si nejhůř. V kredenci maj švýcarský franky, v ledničce trescí játra, místo poctivýho sporáku elektrickej gril, a když s váma mluvěj, ještě říkaj ty tvý prachy bych chtěl mít. A když od nich, nedejpánbu, něco potřebujete, bez flašky nemáknou. Už jsem jich pár poznal a můžou mi bejt ukradený.
Kromě Isabely, to se ví. Nebejt jí, věděl bych houby, že se Pavlína jmenuje Hana Slabihoudková a bydlí v Lucemburský ulici číslo čtyřicet dva, kde se taky svýho času vyskytoval Miroslav Voděra, zmizelej šestnáctýho třetí a podezřelej z vraždy zazobaný vdovy Trunečkový, a taky negramot Viktor Šnajdr, kterej má ajrovku, bydlí v Přívozní šest a nadále se stýká s Hanou Slabihoudkovou.
Moh bych letět za kapitánem Moldánkem, kdyby mě sám nenaučil tu říkanku o ukvapenejch závěrech. Pořád mi totiž schází ten nebožtík, co ho vyčenžovali za císařskýho rejtara. Leda že by to byl ten zmizelej Voděra…
Aby to vypadalo, že Trunečkovou bacil, okrad a zdrh.
Ve skutečnosti to bylo jinak.
Jak?
Nemám zdání.
Bagr byl na druhým konci výkopu, Knedlík na mě mával, ale už jsem neměl čas. Sešli jsme se až večer, čekal před fabrikou a zatáh mě na pivo. „Je to na hovno,“ referoval ještě cestou.
„Žádnej z těch chlapů nemá tu správnou ajrovku. Akorát u jednoho si nejsem jistej.
Zacláněl jsem celý odpoledne u jeho garáže, ale ten parchant vůbec nepřišel. Nákej soused tam pucoval auťák a povídal, že ten Houske má dvousic. No - a po Pavlíně ani čuch.“
Počkal jsem, až jsme se usadili na svým obvyklým místě pod sťatým mušketýrem. Stehnová před nás bouchla pivama, škrtla tužkou o tácky a bavila se přitom přes rameno s nějakým nádražákem.
„Hele, Květo,“ řekl jsem, když jsme si lokli, „můžeš se mi zaručit, že za ní nepoletíš, když ti řeknu adresu?“
„Cože? Ty jsi ji našel?“
„Jo… Ani to nedalo moc práce.“
„No teda… Ty vole,“ bouch mě do ramene, „ty jsi dobrej!“
A už koukal po Stehnový, aby objednal dva prcky.
„Počkej,“ zarazil jsem ho. „Rád bych měl v hlavě čisto.“
„No dobrý, dobrý… Tak kde bejvá?“
„Hele, Květo, nezapomínej, že nejde o to, kde bejvá. Ani o těch tvejch sedm stovek. Jde o něco horšího.“
„Jo… Ty furt s tím mordem, dyť je to blbost.“
Tak jsem mu to naservíroval horký.
„Neblbni,“ bručel, „to si jenom vymejšlíš. Ten Šnajdr přece má ajrovku, ne? Tak potřebuje náhradní díly. Kdo ti řek, že je to zrovna ta ajrovka? A v tom baráku, co zamordovali tu bábu, nebydlí jenom Pavlína. Proč by zrovna Pavlína?…“
„No hergot, protože se ztratil ten Voděra, Květo.“
„Kde je ten barák?“
„A nepoletíš tam?“
Ukousnul si nehet, vypliv ho, dopil pivo a natáh pracku se sklenicí ke Stehnový. „To se ví, nejradši bych tam šel rovnou,“ prohlásil.
„Ježiš, je půl jedenáctý,“ řekl jsem.
„Nojo… To bych vypadal jak hulvát, to je fakt,“ nachytal se na to Knedlík.
„Nejlíp, když to necháme, až co zjistím zejtra dopoledne,“ řekl jsem. „Zajdu za tím Šnajdrem. Třeba potom budem chytřejší.“

„A kde bydlí Pavlína?“
Nejradši bych mu to bejval neřek. Ale neměl jsem pro to rozumnej důvod, aspoň ne takovej, kterej by pochopil. „Bydlí v Lucemburský čtyřicet dva,“ řekl jsem. „Je to kousek pod hotelem Flóra. A ten Šnajdr v Přívozní šest v Holešovicích. Takovej starej barák na navigaci pod Trójským mostem.“
Knedlík si řek Stehnový o účtenku a zapsal si adresy okousanou inkoustovou tužkou.
„Sejdem se zase před druhou u bagru,“ řekl jsem mu.
Zakřenil se. „Akorát nevím, jak za ní chceš jít se mnou, když máš obrácenou šichtu.“
„Zajdu za ní dopoledne.“
„Tak to zas prrr,“ protestoval. „To bysme teda nebyli kamarádi.“
„Já ti ji nepřeberu.“
Mlčel a kabonil se.
„Víš co? Tak to necháme na neděli,“ navrhl jsem mu. „Zejtra se mrknu na toho Šnajdra a pak se uvidí.“
Rozešli jsme se u maringotky. Šel jsem na tramvaj a přemejšlel, proč Radka nezavolala. Měl jsem špatný svědomí, že jsem ji nechal stát na nábřeží a klusal za jinou.
Těžkej život dobrodruha.

…57…

Ráno v devět jsem zazvonil u Moldánků, když jsem si nejdřív narovnal vlasy. Leč, kde nic tu nic. Přišlo mi to divný, ale pak jsem si řek, že někde shání kaviár, aby mi ho usmažila se sejrem. Chvíli jsem čekal u dveří, pak jsem koukal o schody níž z okna na dvůr, načež jsem napsal na lísteček, že se vrátím v deset, a šel si prohlížet na Jirák gramofonový desky.
V půl desátý jsem je uměl zpaměti, tak jsem nakouknul do kostela.
Připadal mi jak aztécká svatyně připravená k oběti šedesáti vypasenejch otrokyň.
Hodiny se někdy neuvěřitelně táhnou.
Tak jsem se ještě zašel číhnout na výklad antikvariátu, jestli se jim tam nepovaluje třeba BIGGLES LETÍ NA JIH.
Nepovaloval.
Bylo za pět minut deset, když jsem se vydal po schodech.
Můj lísteček tam byl pořád.
Kouknul jsem, jestli to třeba není jinej. Nebyl.
Tak jsem připsal, že se vrátím v jedenáct.
Tentokrát jsem to vzal rovnou po Vinohradský k bijáku Květen, prohlídjsem si tam fotky z filmu PRÁZDNINY PANA HULOTA, koupil jsem si vedle v automatu dva chlebíčky s debrecínkou, zalil jsem je limčou a pomaloučku se táhnul zpátky.
Lístek tam byl furt.
Pro jistotu jsem zazvonil.
Ticho po pěšině.
To přece není normální, zaskučel jsem. Přece se neurazila, že jsem ji nechal stát u špinavý Vltavy? Vždyť mě nakonec pustila bez řečí!
A hned mi to začalo vrtat hlavou. Jako bych ji neznal. Pročpak mě pustila bez řečí? Neměla takhle docela náhodou něco za lubem?
Copak asi? Že mi to včera v šest nezavolala?
Najednou jsem měl pocit, že do mě vede jenom jedna díra a sice ta horní. Co mohla mít za lubem? Jedině čmuchat na vlastní pěst kolem Šnajdra. A najednou je neznámo kde.
Strčil jsem ten svůj počmáranej papírek do kapsy a vzal to fofrem ze schodů, přes Jirák na tramvaj a tramvají do Holešovic. Sluníčko svítilo stejně krásně jako včera.

…58…

Děda taky seděl na hromadě šutru jako včera. Přežvykoval to svý potrubí a vypadal spokojeně, jak jenom může bejt spokojenej chlápek, kterýmu táhne sedmdesát. Nebo osmdesát.
„Dobrý poledne,“ řekl jsem mu.
„Dobrý, dobrý,“ odpověděl a fajfka se zahoupala.
„Byl jsem tady včera, pamatujete?“
„Jakpak ne. Se slečnou. Kdepak ji máte, pohádali jste se?“
„Proč myslíte?“
„No - že jste se rozběh za tou Šnajdrovou.“
„Za Šnajdrovou?“
„Třeba to Šnajdrová není. Ale bude, žejo.“
„To se mejlíte, dědo. Vůbec ji neznám.“
„Když to říkáte… Ale slečnu jste někde nechal.“
„Vy jste ji neviděl, když se vracela?“
„I to to, mladej. Právě proto si myslím, že jste se pohádali. Když se dva pohádaj, rozběhnou se každej jinam. Řek jsem si, že šla po schodech na most.“
Byl jsem přesvědčenej, že po žádnejch schodech na žádnej most nešla a hrůza pomyslet, kam mohla jít doopravdy.
„Kdo je to, ten Šnajdr?“ zeptal jsem se. „Znáte ho?“
„Šnajdrovou neznáte a ptáte se na Šnajdra,“ zašklebil se děda a vypustil pár smrdutejch mraků. „Myslíte, že ta vaše slečna šla za ním?“
„Proč by za ním chodila?“

„Když vy jste šel za tou jeho?… Inu, já nevím, co on je zač.
Přistěhoval se sem někdy v zimě, v tom kvartýře bydlel starej Patočka… Dej mu pánbíček věčnou slávu. Sedával tady se mnou, pořád - Josef, dej mi nacpat, však ti to jednou vrátím.
A vidíte - nevrátil.“
„Takže Šnajdra neznáte?“
„Kdopak ho zná. Z baráku moc nechodí… Je to takovej vyčouhlej blonďák. Ani nevím, kde dělá - a jestli vůbec dělá. Třeba je tuberák… Nebo v invalidním. Na dvoře má takový mrňavý černý auto, zrovna včera s ním někde byl.“
„A ta blondýna - ta s ním chodí?“
„Ta je tady tak obden. Řek bych, že mu chodí vařit a nosí mu nejspíš proviant.“
„On si ani sám nenakupuje?“
„On nechodí ani na pivo, mladej. Povídám, že mi připadá jako ňákej marod.“
„Když jezdí autem?“
Děda se zadumal. „No… že by jezdil ňáko moc, to se říct nedá.
Včera někam jel, to jo. Ale předtím tam to auto stálo celý potentočkovaný od holubů hezky dlouho. Sákryš, furt mi to zhasíná.
Když se kouří fajfka, tak se holt nemá kecat, mladej. Jako při každý pořádný práci.“
Poděkoval jsem a šel.
Zdálo se mi, že sluníčko nesvítí zdaleka tak pěkně jako včera touhle dobou.

…59…

Přívozní číslo šest.
Barák se mi najednou zdál stejně přísernej jako kdysi dávno, když tu ležely pod sněhem kornouty mrtvejch zvonů.
Vlez jsem do průjezdu, dejchlo na mě vlhko, zimavá kyselost a ztuchlina starejch pohřebních věnců. Na zdech byly mokrý flekance a dlažba se slizce lepila k podrážkám.
Na druhým konci ved průjezd rozeschlejma dřevěnejma vratama do dvora, na kterej se dívaly jen záchodový okýnka. V jednom rohu se zoufale vzpínal k obloze zaprášenej šeřík, druhej roh dělal dojem, že do něj choděj všichni pivaři z Holešovic, včetně Bubnů a Holešoviček, ve třetím ležel kocour, kterej vypadal, že před rokem chcípnul, a ve čtvrtým stála čtyřsedadlová ajrovka, černě nastříkaná a obutá do motocyklovejch gum. Šel jsem k ní a nakouk dovnitř.
Sedadla vypadaly, že je nedávno někdo utíral. Volantem byl protaženej řetěz se zámkem jak ke Křivoklátu. Juknul jsem ještě na ty slušivý barumky, ale nic jsem nevykoukal. Všechny jsou stejný.
Vrátil jsem se do průjezdu. Chvíli jsem šmátral, než jsem našel plesnivou díru a přerazil se v ní o schod. Žádnej vypínač tu nebyl, lidi to tu zřejmě znali zpaměti a listonoš sem nechodil. Nebo nosil lucernu.
Rozškrtnul jsem sirku a zahlíd v jednom koutě pod schodištěm, který bylo tak prošlapaný, že vypadalo jako strouha, nízký dveře, natřený nejspíš hovězí krví. Ještě než sirka dohořela, přečet jsem halabala načmáranej lísteček, připíchnutej zrezavělejma napínáčkama: VIKTOR Šnajdr. Zvonek tam samozřejmě nebyl, tak jsem zaklepal.
Chvíli bylo ticho; potom něco zavrzalo, zašoupaly pantofle a klíč zaskřípal v zámku. „Co je?“ zeptal se škvírou blonďatej mládenec.
„Hledáte někoho?“
„Pana Šnajdra,“ řekl jsem. „Je doma?“
„Jo… To jsem já,“ odpověděl, pořád tou škvírou.
„Já jdu skrz ten inzerát. Značka ZA ODVOZ.“
„Jo tak…“
Škvíra se mírně zvětšila.
„Strejda je invalidní, tak to za něj vyřizuju,“ řekl jsem.
„Ňákej Vodsloň… Hele, pane Šnajdr, to je vaše, ta ajrovka na dvoře? Teda ten cinkáč?!“
„Čí by měla bejt?“ zabručel a otevřel.
„No - já jenom, že vypadá dost slušně, pane Šnajdr. Ale ta strejcova je dočista jako nová. Taky dával chrom… a motoricky je bezvadná. On ji totiž koupil před válkou rovnou z fabriky, ale protože chyt regma do hlavy, tak skoro nejezdil, a ještě k tomu přišel o nohu, ne v cinkáči, chraňpánbu, skrz byrgra. No… a teďkon si koupil starší tatrovku s plynem na ruku a potřebuje garáž, peníze za to nechce, kdo to dneska koupí, žejo, jedině ňákej fanda, a to jsou většinou holý zadnice, che che, nic ve zlým, žejo, pane Šnajdr…“
Jak jsem tak bodře plácal, propasíroval jsem se kolem Šnajdra do předsíně a potom do něčeho, co mohlo při troše shovívavosti vypadat jako obejvák. Šel za mnou a vypadal, že by mě nejradši někam poslal i s jednonohým ujcem.
V cimře byly čtyři kusy nábytku. Postel, která mohla klidně bejt úmrtní lože starýho Patočky, dej mu pánbíček věčnou slávu, válela se na ní nepovlečená prošívaná deka a o něco lepší polštář. Šifonér, natřenej stejnou hovězí barvou jako dveře, měl nahoře vyřezávanej portál jak loutkový divadlo a ve dvířkách vyvrtaný parádní větráky, takže nejspíš ve svým pestrým životě sloužíval i jako špajzka. Noční stolek, na kterým stála ošuntělá lampička se stínidlem v podobě muchomůrky, plnej popelník, budíček, talíř s nakousnutým chlebem, ulepená sklenička se zbytkem kafe a svíčka, přilípnutá v plechovce od paštiky. Až jsem se divil, že se to na stoleček všecko vešlo. Čtvrtej kus nábytku byla prapodivná truhla, okovaná páskovým železem a po stranách opatřená řádnejma uchama, aby se dala nosit. Čertví co se v ní kdy nosilo, i prázdná musela mít metrák. Teď se na ní nejspíš sedávalo, pokud se rovnou nešlo ležet. Spát se tady při troše sebezapření zřejmě dalo, ale obejvat zaručeně ne.
Šnajdr vytáh šuple nočního stolku, ze šuplete ameriky, jednu si strčil do pusy, potom vylovil z kapsy blejskavej zapalovač a škrtnul.
„Já si to rozmyslel,“ zahuhlal obláčkem kouře. „Už na to nereflektuju.“

„To je škoda, pane Šnajdr.“
Koukal na mě podlitejma očima, těkaly mu trochu sem a tam, jako kdyby se nemoh rozhodnout, jestli mi má koukat na pravý nebo na levý ucho. Vlasy měl jako slámu, nejen barevně. Trčely mu na všechny strany. Ksichtík měl hladkej jako lidi, co jim fousy moc nerostou, a pysky měl trochu odulý a lesklý, jak si je pořád olizoval.
V ramenou měl skoro jako já, vysokej byl snad o chlup víc.
Ruce moc vymakaný neměl, ale na tuberáka nevypadal. Vlastně by se měl líbit ženskejm; když se umyl a učesal, uvázal si kravatu a vyčistil boty, moh to bejt docela líbivej hezounek.
Skoro jako já.
„Jakápak škoda,“ mávnul rukou. „Když to dáváte zadarmo.“
„Jenže vy jste nabízel dva tácy. Že máte prachy.“
„Potřeboval jsem je na něco jinýho.“
Zdál se mi nervózní. „Vy jste ženatej?“ zeptal jsem se.
„Proč bych měl bejt ženatej?“
Pořád jsme proti sobě tak blbě stáli, jenže na co si sednete v cimře, kde je akorát předpotopní postel, noční stolek, almara a sarkofág.
„Poďte do kuchyně,“ řekl najednou.
Nebyl jsem proti, tak jsme vyrazili do předsíně. Jak jsem cestou koukal okolo, všimnul jsem si zrcadla, který mělo dřevěnej rám ve zdejší národní hovězí barvě a malou, ouzkou poličku na hřebeny.
Ležel tam jenom jeden a chyběl mu zub.
Stejně jako tomu mýmu, kterej nosila v kapse Radka.

…60…

V kuchyni byla stará kredenc, viklavej stůl se šuplíkem, tři židle, každá jiná, sporák na uhlí, uhlák na prázdný piksly od konzerv a škatulky od cigár a dlouhá almárka, na který stálo lautr nový gramorádio. Vedle se válela kupa desek a dva sešity Románovejch novinek.
„Tak si sedněte, když už jste tady,“ pobíd mě Šnajdr. „Já si skočím na vece.“
Posadil jsem se na židli, která vypadala jakžtakž čistá. Ten hřeben mi nešel z hlavy. Vypadal dočista jako ten můj, jenže to byl běžnej celuloidovej krám za čtyři pade, z jedný strany hustej, z druhý řídkej… a ten zub, to mohla bejt náhoda. Jenže taky nemusela bejt.
Kdyby ho tady Radka ztratila…
Ale proč by ho potom položil na zrcadlo?
Zahučelo splachovadlo, Šnajdr se vrátil, nejdřív si zapnul kalhoty a potom gramec. „Já mám rád, když něco hraje,“ prohlásil a vytáhnul z obalu desku. „Znáte tohle?“
Rozhlížel jsem se po kuchyni a zdálo se mi, že se mezi hrbolatejma prknama podlahy něco blejská. Dejme tomu, že střípek… A na jedný zdi byl světlej obdélníček a kus vyškubnutý omítky. Jako kdyby odtamtud spadnul zasklenej obrázek a sklo se rozcáklo po podlaze.
Z gramce začal vařit ten novej, jakpak on se jmenuje? Už ty chlápky ani neznám, donedávna bejval jenom Rudla Cortés, a teď se s nima roztrh pytel. Jenže kvůli tomu tady nejsem.
„Senza flák,“ prohlásil Šnajdr.
„Ta vaše ajrovka je pojízdná?“ zeptal jsem se.
„Co by nebyla.“
Najednou jsem si uvědomil, že musí bejt mnohem mladší, než vypadá. Senza flák… To bych já neřek. Fanda Kelner taky ne.
Senza, to říkaj puberťáci.
Připadalo mi, že má něco s diferenciálem,“ řekl jsem.
„To se vám zdálo.“
„Bodejť. Ajrovka cinkáč žádnej diferenciál nemá.“
„Hovno na tom sejde. Hlavně že jezdí.“
„Já myslel, že jste automobilovej fanda.“
„Taky že jo… Jenže na ježdění a ne pod tím ležet.“
Ohnul se ke skříncе, na který prozpěvoval neznámej pěvec ten senza flák, odlýgroval dvířka a vytáh flašku černý desítky.
„Na tom strejdovým fáru byste byl král silnic,“ řekl jsem.
Držel tu flašku a koukal někam přes mou hlavu.
„Hele,“ řekl někdo za mnou. „To je von.“
Ohlíd jsem se a Šnajdr mě tou flaškou praštil.

…61…

Připadal jsem si nejpitomější v katastru hlavního města Prahy a ještě kousek za oběžnou dráhu Marsu, když jsem se pomaloučku probíral z tý pumelice, která mi musela udělat bouli, jak se říká v literatuře, ZVÍCÍ HOLUBÍHO VEJCE. Takovou bouli je nejlepší hned zatlačit pravítkem nebo nožem naplacato, jenže k tomu nepotřebujete jenom pravítko nebo nůž, ale taky aspoň jednu ruku.
Zjistil jsem, že mám nohy. Ležely přede mnou pěkně natažený a dalo se s nima i hejbat. Zato ruce jsem měl divně dřevěný a jaksi dočista z dohledu. Hnul jsem hlavou a došlo mi, že sedím na podlaze v obejvací ložnici, přivázanej za ruce k uchám tý okovaný bedny, o kterou jsem se opíral zádama. K tomu všemu jsem měl zacpanou pusu hadrem, kterej mi svou příchutí špinavýho nádobí působil jistou nevolnost. Jak jsem funěl, dělaly se mi u nosu bubliny. Rád bych byl

někoho zavolal, aby mi ten hadr vyndal, jenže kvůli hadru to nešlo. HM, HM, HMMM, udělal jsem.
Taky mě napadlo, že si na tý podlaze zamažu kalhoty.
Pak se za mnou otevřely dveře a přikráčel můj senza hostitel.
Pořád držel tu flašku, ale nejspíš už to byla mladší kamarádka tý první. „Nejsi žádnej Vodsloň," prohlásil.
Neřekjsem nic, protože to nešlo. Ale napadlo mě plno věcí, který bych mu řek rád. Tak holt až snad někdy jindy.
„Nejradši bych tě přetáh ještě jednou," pokračoval mezi dvěma lokama tý nasládlý břečky.
Zavrtěl jsem hlavou, že to není nutný.
Koukal jsem, že už nemá pantofle, a vůbec vypadal, že se někam chystá. Na těch vyšisovanejch drátech měl vymáčklou vlnu a převlík se do kvádra, na kterým chyběla jen visačka. Taky měl hedvábnou krabátli a v náprsní kapse plničko se zlatým držákem, nejspíš originál BARCLAY. Muselo stát pěkný PRACHI.
„Dělej," ozvalo se za mnou. „Abysme vypadli."
„Jo," kejvnul Šnajdr. „On se vzbudil."
Zabouchaly kramfleky a do mýho zornýho pole vkráčela Hajvortka Pavlína Slabihoudková. Neměla ty silonový šaty ze včerejška, ale jakejsi cestovní kostým. Koukla na mě a oklepla mi popel z cigára na nohavici.
Bohužel, velkej sekáč jsem zrovna nebyl.
„Velkej sekáč nejseš," řekla.
„Potřeboval by ještě jednu do palice," na to Šnajdr.
„Povídám, dělej."
„Vždyť už jdu."
Prásknul za sebou dveřma a nechal nás o samotě.
Pavlína zašlápla cígo do podlahy, zula si střevíc, kterej měl pořádnej ocelovej podpatek, obešla mě a zezadu rozvázala uzel, co mi přidržoval v puse hadr na nádobí. „Zkus ceknout," říkala přitom, „a dostaneš tím kramflekem přímo do boule."
Nezkusil jsem to. Byl jsem rád, že jsem se zbavil roubíku, kterej hodila na podlahu. Ležel tam jako uslintanej maňásek.
Pak mě zase opatrně obešla, abych na ni nedosáhnul nohama, vytáhla odněkud cigaretu, zapálila si a foukla mi kouř do obličeje. Sirku hodila na podlahu. Vůbec všechno házela na podlahu, možná že doma neměla nábytek. Potom si lážoplážo sedla naproti mně na bobek a koukala na mě, v jedný ruce střevíc a ve druhý dramo.
„Černý kalhotky se mi nelíběj," řekl jsem.
„Můžu si je svlíknout."
„Z toho lezu po zdi," řekl jsem. „Jenom mi je necpi do pusy, Hajvortko."
„Zdvořilosti si nech od cesty, Žérarde."
„Na co si to se Šnajdrem hrajete?"
„Na co si hraješ ty, blbečku?"
„Na umučení svatýho Dyndy."
Zasmála se jako hrdlička. Jestli víte, jaký zvuky ten pták vydává, dovedete si ten hnusnej smích představit. Přemejšlel jsem, jestli by mě fakt tím kramflekem přetáhla, kdybych zařval. Vyšlo mi, že jo, a nezařval jsem. Taková ženská se netrefí a vyrazí vám nerada oko.
„Co jsi tady hledal, hajzle soustružnickej?"
To se ví, vyšácli mi občanku.
„Poklad předposledního Inky," řekl jsem.
„Chceš jednu do nosu?"
„Když to nebude nutný, tak radši ne."
„Ten tvůj hlas je mi povědomej."
„To je náhoda, Hajvortko."
„Hele, nech toho. Viděli jsme se jednou ve Strašnicích u Otce vlasti. Měl jsi flastr na voku, furt je to znát. Pročpak ses na mě včera vyptával Valbaumový?"
Moh jsem si to myslet, že mě uražená Isabela shodí.
„Padla jsi mi do oka," řekl jsem. „Nepovídej, že se ti to s chlapama nestává každou chvíli."
„A co to falešný jméno?"
„V určitý společnosti to svoje poctivý šetřím."
„Jenom si tak říkám," prohlásila a zahodila cigáro, „co by z tebe vylezlo, kdybych tě párkrát pohladila tím střevícem, ty frajere."
„Kromě nějaký tý krve nic."
„Mám to zkusit?"
„Mně je to fuk. Co můžu čekat jinýho od ženský, která na mě čumí jak přihřátej gestapák?"
Vstala, udělala krok a rozmáchla se střevícem. Přesně to, co jsem potřeboval, aby udělala. Švihnul jsem nohou a nakop ji do šimpánu.
Střevíc jí vypad, hmátla si po tý noze, a jak měla v důsledku jedný zutý boty každou nohu jinak dlouhou, zavrávorala a žuchla sebou.
Přitom se bacila do hlavy o postranici postele, jen to zadunělo.
Najednou nevěděla, co si má držet dřív, jestli nohu, nebo hlavu.
Vzepřel jsem se zádama proti bedně a zabejčil.
Kdyby mě bejvali přivázali solidním špagátem, bylo by to marný.
Jenže oni měli svůj styl. Použili izolovanej drát, kterej byl nejspíš někde nalomenej, a jak jsem zatáhnul a škubnul, prask

v půli. Jednu ruku jsem měl volnou v momentě, kdy vlez do dveří Šnajdr s další, ještě neotevřenou flaškou piva. Zamával s ní jako Tarzan a máchnul po mý hlavě, jenže ta byla v tý chvíli docela jinde, než čekal; vyvedlo ho to z rovnováhy, a jak se naklonil, praštil jsem ho pěstí. Byla to jen taková plašmuška, ale stačila, abych si rychle vymotal z drátu druhou ruku.
Začal jsem se tím horempádem zabejvat, jenže mezitím se zmátořila Pavlína a křísla mě kramflekem za ucho. Zahlíd jsem pár prasátek, jako když se houpe na sluníčku holičskej talíř.
Pak se zved Šnajdr a nakop mě do žeber. Bylo toho všeho ňák moc najednou.
K tomu všemu někdo zaklepal.
Pavlína ztuhla, Šnajdr udělal krok ke dveřím do předsíně, ale zastavil se, když se za nima ozvalo: „Hele, Fink… Seš tam?“
„Jo,“ zařval jsem. „Vyraz dveře!“
„Dyť je odemčíno,“ odpověděl Květa Knedlík a dveře vrzly.
Využil jsem poměrnýho klidu a odmotal si drát z levačky.
Cejtil jsem přitom, jak mi teče krev za límec, a z toho kopance do žeber se mi chtělo zvracet.
Květa měl svý vinárenský sako a načesanýho emana, přiblble se usmál a vzdychnul: „Pavlínko…!“
„Doprdele,“ řekla Pavlína. A jak po ní Knedlík natahoval pracky, tříska ho kramflekem přímo do čela. Jenže to mohla rovnou praštit ten jeho bagr. „No hergot,“ zabručel.
Šnajdr zamával flaškou. Skončil v almaře, kam ho Knedlík propasíroval zavřenejma dveřma. Dva regály, plný konzerv a hotovejch jídel ve skle, spadly a na podlaze se rozkřáp segedínskej guláš. Pavlína nemařila čas a znova zamávala střevícem. Teď už Knedlíkovi pomalu docházelo, jak se věci maj; svlíknul sako, upustil ho na podlahu a pliv si do dlaní.
Seděl jsem na truhle celej zkroucenej a koukal, jak honí Pavlínu z kouta do kouta. Urval jí rukáv, koupil dalších pár slupek kramflekem a rozdupal sekanou svíčkovou, lečo a hovězí plátky na houbách. Nakonec Pavlíně ulítly dva knoflíky od ouzký sukně, takže jí spadla někam ke kolenům. S takovou věcí kolem nohou se nedá udělat krok, natožpak pobíhat v kluzkým terénu. „Kreténe pitomej,“ vřískla.
Jak se kácela do střepů na podlaze, popad ji Knedlík jednou rukou a hodil na postel. Kopla ho přitom do zubů. Sotva přistála, urvala si ty zbejvající knoflíky, zahodila sukni a nejspíš si chtěla dát druhý kolo. Knedlík se konečně namích, sundal si kravatu, popad Pavlínu a přivázal ji za ruce k posteli. Plivla po něm, ale protože ženský plivat neuměj, jenom si uslintala bradu.
„Dobrý,“ řekl jsem. „Pána taky.“
„Todle?“ na to znechuceně Knedlík. „Todle bych nejradši zašláp.“
Šnajdr se nepral. Vytáhli jsme ho z roztřískaný almary a přivázali k truhle tím jeho izolovaným drátem. Pak jsem se sebral, odvrávoral do předsíně, zamknul dveře do chodby a klíč strčil do kapsy.
V baráku bylo ticho, lidi nejspíš mysleli, že něco slavíme.
Když jsem se vrátil, Knedlík se rozpačitě vrtal v nose a zíral na Pavlíniny bílý stehna.
„Pojď vedle,“ řekl jsem. „Maj tam pivo.“
Šel za mnou jako cvičenej medvěd.

…62…

Popleskával jsem si bouli namočeným ručníkem.
„Já to vůbec nechápu,“ prohlásil Květa Knedlík.
„Kde ses tu vzal?“
„Vole, je půl čtvrtý,“ odpověděl. „Když jsi nepřišel, jel jsem do tý Lucembursky… Jenže jsem si blbec nenapsal, jak se Pavlína jmenuje. Tak jsem se rozjel sem… Co je? Jsem z toho magor.“
„To ten kramflek,“ řekl jsem. „Divím se, že nemáš v čele díru.“
Hmát si na hlavu a překvapeně pozoroval krev na prstech.
„Já tu počkám,“ řekl jsem. „Je mi šoufl. Jdi do tý sodovkárny a zavolej z vrátnice… Číslo ti napíšu. Možná že to zvedne takovej protivnej poručík, ale nenech se odbejt. Chtěj kapitána Moldánka.
Ať sem přijedou.“
„A proč by sem jezdili?“
„Praštila tě málo?“
„No, hele… Kdyby mně takhle někdo vtrhnul do kvartýru…“
Na podlaze u zdi stály dva přepyšný kufry. Ukázal jsem mu na ně prstem. „Co ty na to? Chystali se na vejlet.“
„Na jakej vejlet?“
„Tak se furt neptej a padej k tomu telefonu. Nebo tam mám jít já?“
To se ví, vůbec jsem takovou možnost nebral v úvahu. Pavlína by to na něj zmáčkla, a než by přifrčela výjezdovka, zůstal by tu jenom prázdnej kvartýr a mně oči pro pláč.
„Proč by nemohli na vejlet,“ skuhral Knedlík. „Začínaj dovolený…“
„Hoď na stůl ten větší kufr,“ řekl jsem. „To bude Šnajdra. Třeba ti to nebude tak blbý, jako kdyby to byl její. Otevři ho.“
„Za co mě máš?“ zabručel.
„Za dobrýho vola,“ řekl jsem. „Tak jdi a odpros.“
Zahodil jsem mokrej ručník do lavóru a sehnul se pro kufr.
Hezky mě přitom píchlo na levý straně. Ježišmarjá, říkal jsem si, snad najdu nějakej rozhodující důkaz pro toho pitomu.
Zámečky cvakly.
V kufru bylo plno košil, kravat a frajerskejch pyžámek, v jakejch bych nešel ani na maškarní. Taky dvoje nablejskaný botičky s dočista neošlapanejma podrážkama, pozlacený holení, postříbřený ponožky a dva platinový pulóvry. Scházel

tam akorát briliantovej cylindr a špacírka. Holení se mi zdálo trochu těžký, tak jsem otevřel zip. Místo strojku, mejdla a štětky tam byla bouchačka.
„Číza," řekl jsem a vytáh plnej zásobník. „Takový jsme měli na vojně. Tak už vypadni, Květo."
Jak jsem to řek, představil jsem si kapitána Moldánka. A hlavně jeho dítě, který jsem zatáh do svejch blbejch čachrů s lidskou špatností. Měli by mě strčit do Daliborky.
„To je přece jeho kufr," protestoval Knedlík. „Pavlína o tý pistoli nemusí vědět, člověče."
Shodil jsem kufr ze stolu a sebral druhej. Hrábnul jsem do krajkovýho prádla a mrsknul s ním na podlahu. „No tak, sakra," nelíbilo se to Knedlíkovi, „neházej to po zemi…"
Sebral kalhotky a vypadal, že neví, co s nima.
Bylo to v kazetě od mejdla, tentokrát něco jako tenhleten BROWNING, nejspíš připostarší, ale pěkně vypulírovanej, namazanej a hlavně nabitej.
„Stačí, Květo?"
Neřek nic, jenom se mračil. To se ví, když takovej osmatřicátník přijde o ideály, to je rána.
Hmátnul jsem do postranní kapsy na vnitřní straně víka. Byl tam balíček divnejch bankocetlí. „Hele, Květo… Kolik to může dělat na naše peníze? Hezkejch pár, co?"
Upustil kalhotky a popad paklík. „No teda," řekl.
V kapsičce byl ještě modrej přeloženej papír. Bylo na něm napsáno ČESKOSLOVENSKÉ AEROLINIE. Viděl jsem to prvně, ale naštěstí jsem po tý šlupce do hlavy nezapomněl číst. „Lístek na éro do Karlovejch Varů," řekl jsem.
„Dyť povídám, že jedou na dovolenou," na to Knedlík.
„Ty jsi neviděl ten film, jak ukradli letadlo a přistáli v Mnichově?"
„Únos," heknul. „Snad si nemyslíš -"
„To teda myslím. Kdopak lítá s bouchačkou do lázní?"
„Nojo, ale na tuty to nevíš."
„Víš co?" řekl jsem. „Jdem se jich zeptat."
…63…
Cestou jsem sebral v předsíni ze zrcadla doličnej hřeben.
Ti dva vypadali, že si celou dobu povídali o vzniku polární záře, pěstování nutrií a vlivu Měsíce na barvu červený řípy.
„Já potřebuju na záchod," řekla Pavlína s nohama křížem.
„Máš čas," řekl jsem a strčil jí k nosu hřeben.
„Co to má bejt? Mám svůj."
„Čí je to?"
„Vím já?"
Šnajdr zíral jak Hurvajs. V kapse se mu zlomilo plničko a udělalo mu na kvádru modrozelenej flek.
„Tuhleten pokaňkanej to taky neví?"
„Ňákej všivej hřeben," prohlásil. „Můj to není."
„Že ležel na tvým zrcadle."
„Ty blbe, to je nejspíš její," řekla Pavlína Šnajdrovi. „Ten inteligent ho poznal."
„Kde je?" zeptal jsem se.
Měl jsem ty nejhorší předtuchy.
„Kde by měl bejt?" zeptal se Květa. „Dyť ho držíš. Hele, vona potřebuje -"
„Je mi úplně fuk, co potřebuje," řekl jsem. „Včera jsem tady byl s jednou kamarádkou, Květo. Nechal jsem ji před barákem a od tý doby jsem ji neviděl."
„S jakou kamarádkou? Co je to za holku?"
„Moje holka, sakra. Nemůžu mít holku, máku?"
„Jestli je to taková opálená blondýna…," řekla Pavlína.
„Jo, to je."
„Třeba bysme mohli udělat kšeft."
„Jakej kšeft?"
„Náramně jednoduchej," řekla. „My vám ukážem, kde je - a vy nás necháte jít."
„Na éro a za kopečky?"
„Co je vám po tom?"
„Koukej, Hajvortko," řekl jsem, „to nemyslíš vážně? Já vás nechám jít a vy budete tahat na pilota bouchačky… To bych patřil do basy i já."
„A co chcete dělat?"
„Zavolat esenbáky."
„Hovno."
Knedlík se nešťastně zatvářil.
„Milej chytrolíne," řekla Pavlína, „jseš mi sympatickej, vážně. Kam se na tebe hrabe ten přiblblej buldozer. Jenže se holt budeme muset v dobrým rozejít. Ta tvoje sajda je na takovým místě, že ji bez nás nenajdeš ani bohovi. A moc příjemný prostředí tam není, to si piš."
„Esenbáci to z vás dostanou. Jeden z nich je její táta."
„No fajn," ušklíbla se. „Ten s tebou vyběhne, Žérarde."
Neměl jsem šajna co dál. Knedlík hlasitě trávil Pavlínin přiblblej buldozer. Šnajdr popotáhnul nosem.
„Můžeš si myslet, že by to z nás její fotr dostal," řekla Pavlína.

„Ale těžko si můžeš bejt jistej. Třeba to z nás dostane pozdě, machříku. Proč bysme se neměli dohodnout bez esenbáků?
My vás tam dovezem, přesvědčíš se, že je holka v pořádku, a my pofrčíme po svejch. Když nám dáte čestný slovo, že budete držet zobák do zejtřka do rána, ještě stihnem večerní linku.
Letenky nám přepíšou.“
„Čestný slovo?“ ozval se Šnajdr. „Nejsi vadná?“
„Ale klidně,“ řekla Pavlína. „Tenhle kámoš má tak poctivej ksicht, že bych na něj vsadila všechny prachy, co mám. Ten druhej není důležitej.“
„No teda,“ řekl Květa.
Vypadal, že mu to pomaloučku začíná docházet.
Moh jsem kejvnout, slíbit a nedodržet. Jenže se mi to nezdálo férový. Musel jsem se řídit aspoň nějakejma pravidlama. Aspoň těma základníma. Jinak bych byl stejnej jako oni. Nedostal jsem kvůli tyhle zásadě přes palici prvně.
„Bouchačky tu necháte,“ řekl jsem.
„Mysli, Žérarde,“ na to Pavlína. „Bez bouchačky s náma žádnej pilot přes čáru nezahne. Myslíš, že budeme střílet? Aby to s náma řachlo čumákem do voranice?“
„Nemusíte střílet zrovna na pilota.“
„Vypadám na to, že bych střílela po civilech?“
„Nejmíň jednoho na svědomí máte,“ řekl jsem.
„Ale ale,“ řekla. „Víš co? Necháme to na potom. Bereš to?“
Nezbylo mi než kejvnout.
Pavlína si musela přišít knoflíky. Šnajdra jsme zatím nechali dřepět u truhly a Knedlík zacpal ramenama dveře.
Ztratil jsem se do kuchyně, vytahal z bouchaček náboje a nacpal je do uhláku pod ten čurbes, co v něm střádal Šnajdr.
Trošku se mi ulevilo.

…64…

Ty dva vejlupky to naštěstí nenapadlo. Nacpali kufry do zavazadlovýho prostoru černý ajrovky, obutý do motocyklovejch barumek. Nějaká bába na nás přitom čuměla ze záchodovýho okýnka. Vypadali jsme jako parta kámošů, co vyrážej na vejlet.
„Ten auťák má pěknej kufr,“ řekl jsem. „Do toho by se vešel i nebožtík.“
Pavlína se od srdce zasmála. „Vejde se tam i živej. Jenom se holt musí trošku skrčit.“
„Nasedejte,“ řekl Šnajdr.
„Vlezu si dozadu,“ řekl jsem. „S Hajvortkou. Květa umí líp šoférovat. Kdybys už třeba nemoh, Viktore.“
Pavlína se uchichtla. Nejspíš jí bylo jasný, že se bojím, aby cestou nepřetáhla Knedlíka na svou stranu. Možná že by k tomu stačilo vystrčený koleno nebo nedopnutej výstřih. „Hoď mi sem hadr,“ řekla Šnajdrovi. „Je to tu posraný od holubů.“
„Tak jeď,“ řekl jsem, když jsme nalezli do stísněnýho prostoru ajrovky. „A žádný podrazy. Rvačka je risk pro všechny, co v těch neckách sedíme.“
„Nejsem blbej,“ na to Šnajdr a šel natočit klikou motor.
Za chvilku už jsme uháněli šedesátkou přes Libeň někam k severu.
Zeptal jsem se, jak je to daleko.
„Copak?“ pokrčila nos. „Nerad se mačkáš se ženskejma?“
„Jak s kterou,“ řekl jsem.
„Ta tvoje není špatná, milánku. Pokud ti nevadí, že je z fízlácký rodiny. Jak jste na nás přišli? To ona?“
„Co bych ti to neřek. Nechali jste na planýrce ve Strašnicích otisky barumek, podle kterejch se dá zjistit typ auťáku. Proto jsem dal do novin ten inzerát.“
„Jakej inzerát?“
Vysvětlil jsem jí to.
„Ten somrák hamižnej,“ řekla do kraválu, ve kterým nás dotyčnej u volantu nemoh slyšet, „copak potřeboval ňákej blbej auťák? Za kopečkama si koupí bujka.“
„Jako ty těch sedm stovek, Hajvortko,“ řekl jsem.
„To bylo jen tak,“ ušklíbla se. „Aby dostal za vyučenou. A vůbec, měla jsem vztek. Tahat se s tím mezkem takovou dobu a všecko k ničemu. Kvůli tomu, že můj rozkošnej milouš nepřijel k tý muldě včas. Kdyby bejval nepřijel tak pozdě, stačil by toho paňáca zaházet a bylo to v suchu. Měl ho hezky dlouho dole ve sklepě a už jsem z toho byla celá nervózní.“
„Na co umřel Voděra?“
„Co blbneš,“ uchichtla se. „Je živej a zdravej.“
„Jo? A za koho jste teda vyčenžovali tu mumii?“
„Za nikoho. To měl bejt takovej fór. Jenže nevyšel.“
„Jakej fór?“
„Na poskytování informací jsme se nedohodli,“ řekla, hmátla do kabelky a vytáhla krabičku cigaret s velbloudem.
„Bavme se o něčem jiným.“
„O čem bysme se my dva mohli bavit?“ zeptal jsem se.
Koukla se na mě přimhouřenejma očima přes plamínek, schovanej v dlaních. „Myslíš, že by se nic zajímavýho nenašlo, bobku?“ A jak jsme se tak na tom sedadle tlačili, zatlačila ještě víc.
Vykašlal jsem se na ni a věnoval se krajině.

Projeli jsme nějakejma mostama. Bylo mi dočista fuk, jak se jmenujou. V dálce se valil kouř z vysokejch komínů, když jsme uhnuli někam do kopců. Nechali jsme za sebou pár vesnic, kde nejspíš viděli auťák naposled, když ho tam zajížděl Laurin s Klementem. Slepice zděšeně kdákaly a psi se mohli ztrhat za plůtkama zahrádek.
Ačkoliv bylo kolem šestý a slunce pražilo jako pec, dávala se do mě v otevřenym voze zima a žebra bolely, jak jsme se natřásali na všech možnejch výmolech. Pavlína vypadala spokojeně; čoudila jak vánoční františek a nasadila si šikmý sluneční brejle, který z ní udělaly něco mezi sůvou a doktorem Fumanču.
Ocitli jsme se v listnatým lese. Silnice se kroutila do kopce a zase z kopce. Bylo tu zelenavý příšeří a ve škarpách se kejvaly dvoumetrový kopřivy. Najednou Šnajdr zpomalil, podíval se dozadu a zatočil na uzoučkou lesní cestu, porostlou mechem.
ŠKYT, ŠKYT, udělala ajrovka a ztichla.
„Konečná," řekla Pavlína a zahodila vajgla.
…65…
Někam do hloubi pralesa vedla pěšinka, mírně zarostlá maliním.
Pavlína chtěla počkat u auťáku, že si prej podrápe lejtka. „Já tě přenesu, Pavlínko," nabíd se Knedlík.
„Na to ti sere pes," odpověděla Pavlína.
„Tak už se na ni, sakra, vybodni," řekl jsem Knedlíkovi, kterej se bolestně šklebil. „Takovejch přidávaj u Majnlů k cigorce dva archy."
„Hoďte sebou," na to Šnajdr, „Ať to máme z krku. Mně podrápaný lejtka nevaděj. Poď, hergot. Nebudem se s nima hádat."
„Kruci," řekla Pavlína a vyrazila za Šnajdrem.
Přemejšlel jsem jakej podraz na nás chystaj, ale nic mě nenapadlo.
Přece se nám nechtěj ztratit v lese? S těma podpatkama by Pavlína daleko neprchla. Belhá se jak na chůdách.
„Doprdele," říkala v pravidelnejch intervalech. „Vyvrknu si hnátu." Skoro jsem si přál, aby si ji vyvrkla.
Aby si vyvrkli nohu oba dva.
Ale až vysvobodíme Radku.
Slunce házelo do lesa nepravidelný snopy světla. Pěšina byla čím dál horší. Pak jsme došli kjakýmusi prastarýmu patníku, pokrytýmu lišejníkem.
„Helejte, já si tady sednu," řekla Pavlína. „Tam dál už žádná pěšina nevede. Přece si neroztrhám kostým."
„Za kopečkama si koupíš toaletu s vycpaným tchořem kolem krku," řekl jsem jí. „A jestli zrovna nebudou tchoři na skladě, dej si vyčinit svýho kámoše. Tak lez, Hajvortko. Víly tady běžně tancujou. A potmě."
„Ty hajzle mizernej soustružnickej," řekla Pavlína a vlezla do roští za Šnajdrem. „Máš řečí jako Štercl."
Po pár metrech jsme se ocitli u pobořený zdi. Prolezli jsme skrz a pustili se houštím kopřiv a lepivejch kuliček. „Kruci," žehrala Pavlína, „chytá mě to za sukni." A jak se sehnula, by se vyprostila z objetí přítulnýho hloží, zavrávorala na těch svejch podstavcích a sekla sebou do kopřiv. „No tak," vříkala, „podejte mi někdo ruku!"
Knedlík tam hmátnul a vyškub ji z lodyh. Něco ryclo. „Ty pablbe," propadala hysterii Pavlína, „urval se mi sámek. Já dál nejdu. Vlezte mi někam. Dyť je to pár kroků a dovnitř nepolezu. Koukejte, jak jsem zrasovaná!"
„Fakt je to pár kroků?" zeptal jsem se Šnajdra.
„Jo," kejvnul. „Už jsme u toho."
Kopřivama prosvítalo další zdivo. Vypadalo to na roh nějakýho historickýho stavení, na opadaný omítce byly sem tam zbytky parád, podobnejch těm na svatovítský věži. „Tak ať tu počká," řekl jsem.
„Já ji k ničemu nepotřebuju."
„Aspoň se v klidu vyčurám," řekla Pavlína.
Šnajdr šel dál. Tlačili jsme se za ním v tý džungli, zatímco Pavlína stála na jedný noze a druhou si drbala svejma upířima nehtama.
Do baráku vedly rezatý dveře ze železnejch mříží.
„Ty vole," řekl Květa, „to je hrobka…"
„A co jste čekali?" ušklíb se Šnajdr. „Hotel, jo?"
Nejradši bych ho bejval roztrh. Měl jsem příšerný představy, o kterejch se nebudu šířit. Koukal jsem, jak otvírá mříže.
Vevnitř byla dlážděná podlaha. Na ní ležel těžkej poklop z jedinýho kusu žuly.
„Musíme to zvednout," řekl Šnajdr.
„To by chtělo pajcr," na to Knedlík. „Bez pajcru je to dočista na hovno."
„Taky že ho máme," pochlubil se Šnajdr. „Leží venku v tom roští u zdi."
Knedlík šel s ním. Přinesli dvoumetrovou, taky řádně rezatou tyč, nejspíš urvanou z nějakýho starožitnýho plotu. Vešla se jedním koncem do škvíry mezi deskou a podlahou. Podložili jsme ji kamenem, kterejch se tu válela hromada, jak je zub času vyviklal z věkovitejch navlhlejch zdí. Knedlík zapáčil a deska se nadzvedla.
„Támhleten kus sloupku," dirigoval Šnajdr. „Je tak akorát."
Po čtvrtým zapáčení a podložení se dalo pod deskou prolézt.
Měl jsem dost rozumu, že jsem poslal Šnajdra napřed. Poslední se protlačil Květa.
„Hergot, tady to ale smrdí," prohlásil.
Šnajdr ve tmě pod náma cvaknul zapalovačem. „Bacha," řekl.
„Schody jsou kluzký."
Jak jsme sestupovali, jel jsem rukou po vlhký lepkavý zdi.
Smrdělo to čím dál víc a já si marně lámal hlavu, co to může bejt, když je Voděra živej a zdravej. Jenže tohle byla první hrobka, do který jsem vlez; možná že tak smrděj všecky.

Dole byly dvířka, napůl otevřený a v zarezlejch pantech nepohyblivý. Jak je Šnajdr prolejzal, vypad mu zapalovač a zhasnul.
Slyšel jsem, jak poskakuje po dalších schodech někam dolů.
Hmátnul jsem do kapsy, kde mívám sirky, ale nebylo tam nic.
„Máš sirky?“ zeptal jsem se Knedlíka, kterej mi funěl za zádama.
„Jo… Tuhle. Ne. Tady? Doprkýnka…“
Zaslech jsem zachrastění krabičky.
A najednou - BANG! A znova. BANG! Příšerný bušení, znásobený ozvěnou zdola. Hned mi nedošlo, že je to železnej pajcr, kterým někdo mlátí do šutru nahoře.
„No teda…!“ zahulákal Knedlík, až mi zalehlo ucho.
Vtom to zadunělo a šedavej přísvit nad náma zhasnul. Jenom šutrák, kterej předtím podepíral desku nahoře, se skutálel po schodech, proplet se nám mezi nohama a břinknul o dvířka.
Byli jsme pohřbený.

…66…

To se ví, nejdřív jsme se všichni tři rozběhli nahoru, i když tady byly pro běhání dost neregulérní podmínky. Šnajdr mi dupnul na nohu a Květa v závěru bacil hlavou do tý žulový desky, kterou nám Pavlína mírně omezila rozhled.
„Kurníkšopa,“ zahulákal. „Já jí roztrhnu jak herynka.“
„Rozsviť,“ řekl jsem.
„Dyť mi ty mizerný sirky upadly,“ odpověděl.
„Ta kráva,“ vřísknul Šnajdr.
Slyšel jsem, jak zhrzenej Knedlík heká. „Éh,“ dělal. „Éh.“
Načež prohlásil, že s tím sám nehne ani bohovi, ale jestli se opřeme všichni najednou… Naneštěstí jsme se tam vešli sotva dva a šutr držel jako přibitej.
„Hele, Květo,“ řekl jsem, „nejdřív najdem ty sirky a zapalovač. Musím dolů, je tam Radka.“
„Jo, jestli to nebyla bouda, vole.“
„Žádná bouda,“ řekl Šnajdr. „Ta holka je fakt tady.“
„Tak padej a hledej,“ řekl jsem.
Sirky našel, když šlápnul na škatulku. Škrtnul a kousek níž sebral zapalovač.
Dole za dvířkama bylo ještě pár schodů, který vedly do klenutýho sklepa.
Nejspíš tam bylo pár nebožtíků v rakvích.
Neměl jsem na ně čas ani náladu, protože u jedný zdi ležela na nějakejch shnilejch prknech Radka a vytřeštěně zírala do modravýho plamínku zapalovače.
„To jsem já,“ řekl jsem. „To jsem já, Radko.“
Pak jsem se chvíli zabejval uzlama, roubíkama a izolovaným drátem. Pro změnu byla tma, do který Šnajdr křesal jiskřičky.
„Dej mi ty sirky, pitomo,“ zabručel Knedlík.
To se ví, zase přitom upadly.
„Ježišmarjá, to jsem ráda,“ řekla Radka a zakuckala se.
Konečně zaplápolal žlutej plamínek.
„To je Květa Knedlík,“ řekl jsem. „Ten buldozerista, víš? Říkala jsi, abych ti ho příležitostně představil.“
„Těší mě,“ řekla Radka.
Šnajdr se držel ve stínu. Nejspíš mu to bylo trapný.
„Já mám ty ruce dočista dřevěný,“ řekla Radka. „A vůbec na mě nešahej, musím se nejdřív vykoupat. Kolik je hodin?“
„Asi sedm.“
„Ráno?“
„Ne, večer.“
„No nazdar. Co táta?“
Přiznal jsem se, že nic neví.
„Nojo,“ vzpomněla si, „vždyť on je v těch Voticích… A máma nejspíš myslí, že šprtám na chatě. Prosím tě - jak jste mě našli?“
„Zvonil jsem u vás dopoledne, včera jsi nevolala, tak jsem si řek, že budeš v tom baráku v Přívozní. A našel jsem tam svůj hřeben… To byla klika, že ti vypad.“
„Nevypad. Položila jsem ho na zrcadlo schválně, aby tam po mně zůstala nějaká stopa, kdybych se nedostala ven.“
„Jak tě napadlo, že se nedostaneš ven?“
„Když zamknul.“
„A proč zamykal? Co jsi mu řekla?“
„Co bych mu říkala? Poznala jsem ho podle fotky a chtěla jsem ho přemluvit, aby šel domů.“
Byl jsem z toho tumpachovej. „Jaký fotky?!“
„Jeho máma mi ji ukazovala.“
„Šnajdrova máma?“
„Proč Šnajdrova? Byl to Mirek Voděra.“

…67…

Pavlína nekecala, že je Voděra živej a zdravej. A jelikož tímpádem dotyčnej nemoh bejt zároveň Šnajdr, měli jsme tady chybějící mrtvolku. A ne moc daleko.
„Hele, ty seš Voděra?“ zahulákal Knedlík.

„A kdo bych měl bejt?“ odpověděl náš vnucenej společník.
„Von se klidně přizná,“ halasil Knedlík, až to v hrobce dunělo.
„Von je to ten jistej Voděra, co ho hledaj poldové kvůlivá tý zabitý bábrdli.“
„To jsem já neudělal,“ vřísknul Voděra. „To Šnajdr.“
„Šetři sirkama, Květo,“ řekl jsem. „Budeme je potřebovat. Jestli má náš mladej záchvat sdílnosti, může si ulevit potmě.“
„Mně je děsná zima,“ řekla Radka.
„Já vám půjčím sako,“ nabíd Knedlík.
„Blbost, Květo,“ řekl jsem. „Voděra má teplý roucho.“
„No vida,“ na to Knedlík. „To je nápad.“
Hoša protestoval, že nastydne. Květa mu řek, že ho stejně pověsej, takže na tom nezáleží. Slyšel jsem šoupání nohou, něco ruplo a pleskla facka. „Kaťata taky,“ řekl Knedlík.
„Já nechci,“ řekla Radka.
„Ale, jen si to vemte,“ řekl Květa. „Tuhle… Je to skoro nenošený.“
„Povídám, že jsem Trunečkovou nezabil,“ vnucoval se Voděra.
„Jakýpak věšení? Za nic nemůžu… Všechno má na triku ta mrcha Slábihoudková. Je mi zima, doprdele!“
„Dělej dřepy,“ řekl jsem. „A pokračuj.“
„Slábihoudková vymyslela se Šnajdrem, že vybílej starou Trunečkovou, a mě do toho zatáhli. Vůbec jsem je předtím neznal. Šel jsem do podnájmu, protože mi to doma lezlo krkem… Nemůžu za to, že se do mě bába zabouchla. Cpala mi prachy a moc za to nechtěla… Na mou duši mně jí bylo líto. No - a pak jsem se seznámil s tou Slabihoudkovou, nejdřív jsme se párkrát potkali na schodech, jo… Bodejť bych jí to nesežral, když jsem měl každej večer na talíři Trunečkovou, no řekněte?“
Neřekli jsme nic. Radka se mě držela za ruku. Přece není možný, abysme se nedostali z nějaký blbý hrobky, když se tak milujem.
Co? To by nebyla na světě žádná spravedlnost.
Květa prohlásil, že šetrnost je v našem případě venkoncem na místě, ale že už to bez cigára nevydrží.
„Dal byste mi taky?“ somroval Voděra.
„Velký kulový,“ na to Květa. „Mám jenom tři.“
„V tom saku mám ameriky,“ řekl Voděra. „LUCKY STRIKE.“
„Lakystrajk,“ řekla Radka. „Ty jsi pitomej, Mirku. Proč jsi nezůstal u mámy? Víš, jak tě má ráda? Pořád vyhlíží z okna a brečí kudy chodí.“
„Vždyť já chtěl,“ řekl Voděra. „Jenže Slábihoudková -“
„Dej mu to cigáro, Květo,“ řekl jsem. „Ať mluví souvisle, sakra.“
Knedlík škrtnul a dva řeřavý ohýnky zasvítily.
„No,“ pokračoval Voděra a bafal přitom LAKYSTRAJK, „sem tam nějaký řeči, že jsem její typ, jo, a tak… A jednou jestli prej bych nejel na chatu, že tam bude bezvadná parta a že nechce bejt lichá, že to blbě vypadá… To se ví, byl jsem pro. Kor když se na mě na těch schodech trošku přimáčkla. Vez nás tam Šnajdr, představila mi ho jako známýho, a že prej ta chata je jeho. Tvářil se jako náramnej kámoš, dovez nás na chatu, chvíli tam s náma pobyl, něco jsme nasáli a potom vypad. Jako že jede někam k vlaku pro nějaký další lidi. Byla to bouda. Sebral mi z kabátu v předsíni klíče a fofřil do Prahy. Trunečková měla bejt ten den pryč, ale já jim to neřek, fakt ne. Jenže bába si to nejspíš rozmyslela… No, Šnajdr se vrátil až v noci, to už jsem chrápal nahoře v podkroví, protože mi ta mrcha nalejvala celý odpoledne chlast, až jsem dočista zkápnul. Probudilo mě vrčení tý Šnajdrový ajrovky, pak jsem slyšel, jak se dole domlouvaj a Šnajdr povídal, že byla bába doma a začala řvát, tak ji bacil a bylo po ní. Slez jsem dolů a zrovna si tam prohlíželi spořitelní knížky Trunečkový. Bylo na nich sto třicet šest tisíc.“
„Kolikpak ti dali?“ zeptal se Květa.
„Nic mi nedali. Řek jsem Šnajdrovi, že s tím nechci nic mít a že jdu za esenbákama. Šel po mně, tak jsem mu jednu vrazil. Nebyl to žádnej vazák, sice velkej jako já, ale taková souše. A najednou vytáh bouchačku. Já byl pořád pěkně napálenej, tak jsem se s ním začal o tu pistoli tahat, najednou spustila…
Upad a byl tuhej. Nic takovýho jsem nechtěl, fakt ne.“
„Tak proč jsi nešel za esenbákama?“ zeptal jsem se.
„Kvůli ní… To všecko ona. Odbarvila mi vlasy… Že prej ho v tom baráku nikdo pořádně nezná. Vybrala prachy z knížek…
A furt mi kecala, jak jí záleží na tom, aby mě nechytli.
Chodila za mnou obden, kupovala mi pití a desky a na co jsem si vzpomněl, a lezla mi do postele, když jsem si řek. Myslel jsem, že je do mě zabouchlá.“
„Ta určitě,“ vzdychnul Květa a poslal vajgla obloukem na schody.
„Kdyby tě bejvali sebrali, vezla by se taky,“ řekl jsem.
„Musela si tě pěstovat, ty obdivuhodnej milenče.“
„Ta kráva,“ vzdychnul.
„Kde sebrala ty valuty?“ zeptal jsem se.
„Od nějaký Valbaumový…“
„Jak jste přišli na ten fór s mumií?“
„S čím?“
„S tou starožitnou mrtvolou,“ vysvětlil jsem mu to.
„Ta je vocaď,“ řekl Voděra.

„Já myslel, že jste jí koupili v Bílý labuti," řekl jsem. „A co je to, tady to?"
„Hrobka bejvalejch majitelů takovýho zámečku. Teďka je tam estéeska a kus dál v lese stojí Šnajdrova bouda. Tady okolo je takovej velikej zarostlej park, do kterýho nikdo nechodí…
Museli jsme se Šnajdra zbavit, měl v sobě kulku, ne? Tak jsme si řekli, že ho sem šoupnem, ale když jsme sem vlezli, napadlo Slabihoudkovou, že bude lepší ty dva vyčenžovat. No a toho starýho jsme museli taky někam uklidit, žejo. Kdyby sem třeba za čas někdo vlez, mohlo by mu bejt divný, že je tady mrtvola bez rakve…"
„Kdybyste ji tady nechali válet, nikdy by se na to nepřišlo," řekl jsem. „To tak bejvá, když chce bejt někdo nejchytřejší."
„Já tady nechci chcípnout," vzdychnul Voděra.
„Tak jdi domů," na to Knedlík. „Nejsi vůl, vole?"
Najednou jsem ze tmy zaslech, že Voděra brečí.

…68…

Slabý zákmity světla ve skulinách pod kamenem pomalu hasly, až zmizely docela. Venku zapadlo slunce a ponurá hrobka trčela v temným zanedbaným parku jako upíří hrad.
Pomyslel jsem si, jak by se u ní pěkně sedělo v kopřivách, záda opřený o studenou oslizlou zeď, lepivejch kuliček co hrdlo ráčí.
Postávali jsme na schodech pod deskou. Byly plesnivý.
Dolů se nám nechtělo, ačkoliv tam bylo místa, že by se tam dal hrát nohejbal.
Nejlíp s lebkou.
„Jak tě sem vůbec dostali?" zeptal jsem se Radky.
„Já se prala," řekla. „Pěkně jsme to tam rozmlátili. Jenže on je přece jenom silnější."
„Já nechtěl bejt surovej," kníknul Voděra.
„To Slabihoudková," doplnil jsem ho.
„Hele, Voděra," vzpomněl si Knedlík, „má řidičák?"
„Jo," odpověděl Voděra. „Já dostanu zápal plic."
„Zacvič si," řekl Knedlík.
„Táta nás přerazí," řekla Radka a kejchla.
Ani se mi nechtělo říct, že je to pravda.
Zdola to sladce smrdělo.
Ale přece jenom už jsme si na to jakžtakž zvykli.
„Co takhle ňákej pajcr?" řekl Knedlík.
„O jednom bych věděl," řekl jsem. „Je venku."
„óne sranda," na to Knedlík. „Třeba dole něco takovýho bude."
„Kde by se vzal v hrobce pajcr?"
„Stejně bysme se měli podívat."
Mlčel jsem, protože mi při pomyšlení, že bych měl šmátrat mezi rakvema, kde se skrejvá původce toho nasládlýho puchu, naskakovala husí kůže.
„Dejte mi sirky," řekla Radka.
„Na co?"
„Jdu se tam podívat."
„Blbost," řekl jsem. „Nevíš, co potřebujem. Počkejte tady… Květo, půjč mi ty sirky."
Šel jsem dolů s rozškrtnutou sirkou a hrůzou mi vstávaly i tkaničky u bot. Kruci! Mrtví přece nekoušou. Fuj!
Nerad jsem kopnul do dvířek. Zaskřípěly a mě polil studenej pot.
Zapomněl jsem, že držím sirku, a spálila mi prsty. Trošku mě to vzpamatovalo. Vydoloval jsem z rozšlápnutý krabičky další.
Předtím jsem si nevšim, co je dole, protože jsem viděl jenom Radku. Teď jsem viděl asi šest nebo sedm rakví, jenom tak položenejch na zemi. Pak mi došlo, že máry pod nima zpráchnivěly a truhly spadly.
Jedna měla posunutý víko a ven čouhal šedivej hnát.
Chtělo se mi ječet, vřískat a mlátit kolem sebe.
Místo toho jsem zved nad hlavu další zapálenou sirku.
Za tím uklidňujícím panoramatem byla zeď. Opíral se o ni černej kříž se všelijakejma ozdobama, který vypadaly jako nalepený suchý listí. Dělal jsem, že tady nejsou žádný rakve s uschlejma hnátama a dalším fujtajblem, prošel jsem mezi tím a hmátnul po kříži. Byl železnej.
Škrtnul jsem další sirku.
Dole byl zacementovanej do kamennýho podstavce.
Vzal jsem za obě ramena kříže a pověsil se na něj. Chvíli to vypadalo nalevačku, ale když jsem se párkrát zhoupnul, ruplo to a málem jsem se skácel pozadu mezi rakve.
Stál jsem a poslouchal, jak mi bouchá srdce. Muselo to bejt slyšet až nahoře na schodech.
„Je tam něco?" houknul Knedlík.
Nechtělo se mi rvát mezi nebožtíkama, kterejm jsem právě zhanobil poslední příbytek. Tak jsem radši škrtnul další sirkou a s křížem přes rameno jsem padal pryč. Vzpomněl jsem si přitom na obrázek opata Božetěcha, jak jde šourem přes Alpy do Říma. Jenže ten měl na konci kříže kolečko.
„Ty vole," přivítal mě Květa, „to je přesně vono."
Zatímco svítil, pokoušel jsem se zastrčit spodní konec kříže do skuliny mezi kamenem a hranou stropu. Bylo tam těch

škvír dost, ale chvíli trvalo, než jsem našel tu pravou. Páka tam zalezla na dobrý dva coule.
Zabral jsem a cejtil, jak páka zabírá. Trošku jsem ji poposadil a opřel se znova.
„Leze," řekl Knedlík, kterej měl zespoda dlaň na kameni. „Ty vole, leze. Nejmíň o cenťák. Dej to sem."
Chvíli jsme se střídali, ale kámen se nějak zasek. Páka už byla tak ohnutá, že nezabírala. Museli jsme ji položit na schody a kamenem vyrovnat. Nebyla to nejlehčí práce a svěřili jsme ji Voděrovi, aby se zahřál.
Dělalo to děsnej kravál.
„Sakra," řekl najednou Květa, „docházej sirky."
Benzín v zapalovači už došel dávno.
„Kolik jich máš?" zeptal jsem se.
Začal počítat. JEDNA, DVĚ…
Že mu přitom upadly, je už skoro zbytečný říkat.
Chvilku jsme páčili po hmatu.
Najednou se kámen zved a do hrobky padlo prapodivný strašidelný světlo.
„Ty vole," řekl Květa Knedlík, „to je měsíc!

…69…

Bylo půl desátý. Tráva byla mokrá rosou a úplněk dělal z ponurý hrobky začarovanej zámek. Nebejt jistoty, že vedle dávno se smrtí smířenejch nebožtíků je vevnitř i ten, kterej si ještě pořádně nezvyknul, měl by jeden chuť dřepnout si na šutr a čekat na víly.
„Já si musím odskočit," řekla Radka.
„Moje řeč," na to Knedlík. „Dámy vpravo, páni vlevo."
Když jsme se znova sešli, nesla Radka přes ruku Voděrovy svršky.
„Mirku, oblíkni se," řekla. „Jo - a děkuju."
„N-není zzzač," odpověděl Voděra, kterýmu cvakaly zuby jak telegraf.
Pustili jsme se do džungle.
Byla plná trpaslíků, hejkalů a klekánic. Líbilo by se mi bejt tady s Radkou jenom tak na čundru. Nikam nepospíchat a pokud možno bejt po večeři.
„Radko, nemáš hlad?"
„Ty bláho," řekla, „a jakej! Tam dole jsem neměla čas na to myslet. Když si představím chleba s máslem…"
„Hele, Voděra," řekl Květa, „jak daleko je do vesnice?"
„Asi t-tak ddd-tři kkkiláky," řekl Voděra.
„Je tam hospoda?"
„J-já n-nevím. Nikdy jsem tam n-nebyl."
„A co nádraží?" zeptal jsem se. „Je tam nádraží?"
„Jjo. N-Nádraží tttam je."
Když jsme se blížili k silnici, napadlo mě, že jsme měli jít do toho zámečku, kde je estéeska. Určitě tam maj telefon.
„Měli jsme jít do toho zámečku," řekl jsem.
„T-tam v noci nnnikdo n-není," zajektal Voděra.
Zeptal jsem se Radky, jestli si nechce odpočinout.
„Vždyť je mokro," řekla. „Tři kiláky to vydržím."
Vyrazili jsme po silnici. Naštěstí to bylo z kopečka.
„Hele, ty," šťouchnul jsem do Voděry, „jak to, že se po Šnajdrovi nikdo nesháněl? Přece byl někde zaměstnanej?"
„Dělal brigádně pingla," na to Voděra. „Slabihoudková t-tam prej zzzašla a řekla, že si našel něco lepšího."
„To by musela bejt padlá na hlavu," řekl jsem. „Nakecala ti to, abys nezjankovatěl."
„J-já bych si nejradši dal pár facek," řekl Voděra.
„Takhle to říkej furt," poradil jsem mu. „Na účinnou lítost u soudu daj. Kor jestli bude jako soudce z lidu nějaká starší paní. Nejlíp tak ve věku paní Trunečkový."
„Tak ho nech, Oto," řekla Radka.
Cejtil jsem, jak se o mě opírá. Musela toho mít tak akorát, Měl jsem toho taky tak akorát. Všeho. Lezlo mi to krkem. Říkal jsem si, že už nikdy nebudu zvědavej a že namouduši se vším poklušu rovnou za Moldánkem. Nejlíp do bytu. Pokud zrovna nebude doma, nevadí.
Silnice se před námi zatáčela a mezi kmenama vysokejch smrků probleskovaly nějaký světýlka. Vypadalo to jako rej bludiček.
„Hele, to už je ta vesnice?" zeptal jsem se.
„Ne… Ta je hezkej kousek dál."
„Tak co je to?"
„J-já nevím," odpověděl Voděra. „Tam normálka nic není."
Když jsme prošli prudkou zatáčkou, zaslechli jsme hlasy a startér nějakýho auťáku. CAK CAK CAK. A znova. CAK CAK CAK.
Potom motor naskočil, zablikaly červený světýlka a jednička se rozběhla do vyšších a vyšších obrátek, až neznámej šofér zařadil dvojku a hučení i světýlka zmizely v další zatáčce.
Ale bílý bludičky se rojily dál.
Někdo nám vykročil naproti. „Obejděte to po levý straně," přál si.
„A pokračujte, pokračujte."
„Doprkýnka," řekl Květa. „Šnajdrova ajrovka."

Ve svitu měsíce byla ještě černější. Pravejma kolama byla v příkopu a chladič se rozlez kolem patníku.
„Moment," řekl civil s baterkou. „Vy ten vůz znáte?"
„To se ví," na to Květa.
„Počkejte…" A někam k dalším světýlkům u jinejch dvou auťáků: „Soudruzi… Máte tady svědky."
„Prosím vás," řekla Radka, „co se stalo tý řidičce?"
„Teď ji odvezla sanita,"odpověděl chlápek. „Ale nic tak strašnýho to nebude, nebojte se. Nějakej ten otřes mozku, zlámaná noha a šok.
Spíš to odnese pořádnou rýmou… Víte, musela tu ležet dost dlouho, než ji našel jeden opožděnej traktorista ze zámečku.
Nejspíš jela moc rychle a vyneslo ji to…"
„Tak co je tady?" zeptal se uniformovanej, co tu asi měl všecko na povel. „Nevybavujte se, soudruhu. A vy - pojďte kousek stranou.
Co o tom víte?"
„Všecko," řekl jsem.
…70…
Moldánek se hrozně divil, jak jsem přišel na toho Voděru.
Když jsem mu řek, že mi ho nadiktoval sám, hrabal se chvíli v notesu a pak z něj vylezlo, že se to stalo omylem, protože ho měl v seznamu v souvislosti s něčím docela jiným, a že toho má v poslední době trochu moc…
Napadlo mě, jaká to byla klika, protože nebejt toho omylu, šel jsem po stopě Anastázie Krajcvajcštajnový a milej Šnajdr by v cizí rakvi práchnivěl do alelujá, když už pominu ukradený československý letadlo.
„Vlastně bych ti měl poděkovat," řekl Moldánek, kterej na to možná taky myslel. „Jenom bys do těch svých vylomenin neměl tahat Radku. Za prvé je to nebezpečné - a za druhé si ze mě střílí celá Bartolomějská."
„To mě mrzí," řekl jsem. „Já jí to rozmlouval, jenže rozmlouvejte něco ženský, soudruhu kapitáne."
Zamyslel se a popad tužtičku. ŤUK, ŤUK. Potom si povzdychnul a řekl: „Jenom z toho nedělej nějaké ukvapené závěry."
…71…
Tu zameškanou směnu mi strhli z dovolený.